

1963
5-1

தமிழறிஞர் மு. வ. அவர்களின் தமிழ் நடையை நினைவூட்டும் இக் கடிதக் கட்டுரையைச் சென்னை மாநிலக் கல்லூரியில் பயிலும் இலங்கை மாணவர் ஒருவர் எழுதியுள்ளார். சகோதரிகள் படித்துச் சிந்திக்க வேண்டிய சில பயனுள்ள விஷயங்கள் இதில் உள.

மனைவிக்கு...!

—நம் பி

என் அன்புள்ள அமரா,

நான் உவ்விடமிருந்து புறப் படும் பொழுது புகைவண்டி நிலையத்தில் நின்று "உடலைக் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள், கடிதம் எழுதுவதை மறந்துவிடாதீர்கள்" என்று நீ கூறிய அன்பு மொழிகள் என் செவியில் நின்று ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

உன் அன்பான அஞ்சலும் கிடைத்தது. ஆவலோடு உடைத்து அதனை வாசித்தேன். "புதிய ஊரும் புதிய நண்பர்களும், புதிய பாதையும் கிடைத்து மகிழ்ச்சிக் கடலில் நீங்கள் நீந்துகிறீர்கள். இந்த வேளையில் என்னை நினைப்பீர்களோ என்னவோ..... நான் தான்....." என்று எழுதியிருந்தாய்

இதனைப் படித்ததும் எனக்குச் சிரிப்பு வந்து விட்டது. நீ என்னோடு பலகாற் பழகியும் என்னை நன்றாக அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு உனக்கு ஏற்படவில்லை.

பிரிவு பொல்லாதது என்று நம்புந்தமிழ் நூல்களே கூறுகின்றன. இதற்கு நீயும் நானும் விதிவிலக்கா? என் செய்வது! வறிய குடும்பத்திற்கு பிறந்த நாம் வாழும் வகையை நாமாகவே கற்றுக் கொள்ள வேண்டுக. செ ம, 3

யிருக்கிறது. அடுப்பைச் சுற்றிவிட்ட கோழி போல் வீட்டுக்குள்ளே இருந்து, வீண் வார்த்தை பேசி, வீணாகக் காலம் கழிப்பதை நான் ஒரு பொழுதும் விரும்புவதில்லை.

வாழத்தான் இந்த வையம் இருக்கிறது. போட்டிக்கும், பூசலுக்கும் வஞ்சனைக்கும் நம்மை ஆளாக்காது வாழ்வாங்கு வாழப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். மனிதன் பல மைல்களுக்குப் பிரயாணம் செய்வதாலும், பல பெரியார்களைச் சந்திப்பதாலும் பல அனுபவங்களைப் பெறுகிறான் என்பதை மறுக்க முடியாது. நல்ல மனம் படைத்த சிந்தனையாளர்கள் தமது குடும்பத்தையும், தமது இனத்தையும், ஏன் தமது நாட்டையுமே தம் சொந்த அனுபவத்தின் வாயிலாக முன்னேற்ற வேண்டுமென்று முயற்சி செய்கிறார்கள்.

இவ்விடம் நான் காணும் காட்சிகளையும், பெறுகின்ற அனுபவங்களையும் நீயும் பெற்றால் டாக்டர் சுவெய்சரும் (Dr. Schweitzer) அவர் பாரியாரும் போல் நாம் நாட்டிற்கு நல்ல பணி புரியலாமே என்று எண்ணுகிறேன்.

இதுவரை காலமும் தாயோடு பிள்ளையாக வாழ்ந்த நீ புதிய வாழ்வில் இப்பொழுது ஈடுபட்டுள்ளாய்.

உனது உதவிகளை இந்த உலகம் ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. செம்மரி ஆடாகப் பிறவாமற் சிந்தனைப் பிறவிகளாய்ப் பிறந்து நம் அறிவை நல்ல முறையிலே பயன்படுத்தாது வாழ்வது எவ்வளவு மதியீனம்?

உன் சினேகிதி கனகம் எப்படி இருக்கிறாள்? ஏன் வெட்கப்படுகிறாய்? அவளை உன் சினேகிதி என்று சொல்ல உனக்கு இப்போ விருப்பமில்லையா? நீ வெட்கப்படுவதிலும் தவறில்லை. ஆயினும் சிந்தித்துப் பார். அவளை நாம் அதிகம் குறை கூறவும் முடியாது. நன்றியில்லாத அவளின் நயவஞ்சகத்தந்தை அவள் மானத்தை விலை கூறி விற்கிறார்.

சிறு வயதிலேயே தாயை இழந்த கனகத்தை அவளின் சிற்றன்னை எவ்வளவு அன்போடு ஆதரவு காட்டி வளர்த்தாள்! கனகம் வளர்ந்து பெரிய பெண்ணாக வந்ததும் அவளின் பெருநிழலிற் தானும் ஆறலாம் எனக் கற்பனைக் கோட்டை கட்டினாள் அந்த அப்பாவி!

கனகம் வளர்ந்து அரசாங்கத்திற் சிறு தொழில் பெற்றதும், அவளையும் அழைத்துக் கொண்டு வேற்றுருக்குச் சென்று விட்டார் அவளின் தந்தையான நன்றி கெட்ட நாதி. இப்படியான நன்றியில்லா மனிதர்களையும் இப்பூமாதேவி தாங்குகிறாளே!

கனகத்தின் வாழ்வே தன் வாழ்வாக எண்ணி வாழ்ந்த அவளின் சிற்றன்னையின் மனக்கோட்டை இலவுகாத்த கிளி போல் ஆகிவிட்டது. அந்த அம்மையார் கூறிய சோகக்

கதை என் உள்ளத்தை உருக்கிற்று. ஏன் நீ கூட அன்று அம்மையாரின் துயரக் குரல் கேட்டுக் கண்ணீர் வடித்தாயே!

எனவே, உன் வாழ்விலும் நீ மிகவும் கவனமாக நடந்து கொள். நீ உனக்காக மட்டும் வாழப் பழகாதே. உன்னை அண்டினவர்களை ஆதரிக்க வேண்டுமென்ற நல்ல பழக்கத்தைப் பழகிக்கொள்.

நீ கண்ணகியின் மரபிற் பிறந்தவளல்லவா? கண்ணகி, இல்லை யென்று வந்தோர்க்கு இல்லை யென்து பொருள் கொடுக்க முடியவில்லையே என்று மனம் நொந்து கண்ணீர் சிந்தியது உன் நினைவில் இருக்கும் என எண்ணுகிறேன்.

உனக்குக் கிடைக்கும் ஒய்வான நேரத்தை வம்பு வார்த்தைகள் பேசி வாழ்வைக் கெடுக்காதே. பெண்களுக்கு அதிகம் ஓய்வு இருக்கக் கூடாது என்ற கட்சியைச் சேர்ந்தவன் நான். ஏன் அவர்களின் உடல் இரும்பினாற் செய்ததா? என்று எண்ணுகிறேன் எனத் தவறாகக் கருதாதே.

வருங்காலச் சந்ததி வளம்பெற வேண்டுமானால் தாய்க்குலம் முன்னேற வேண்டும். இந்திய நாட்டின் இணையற்ற சிறப்பைச் சிகாக்கோ நகரத்தில் எடுத்து முழுங்கிய சுவாமி விவேகானந்தரை, அவர் சிறு பிள்ளையாக வாழ்ந்த காலத்திலேயே அவரின் தாயார் அவருக்குச் சிறந்த அறிவுரைகளைப் போதித்து வளர்த்தார் என்றுஎங்கள் ஆசிரியர் சொல்லியது என்னினைவில் இருக்கிறது.

நீயும் சில நாட்களிற் தாய்மை நிலையை அடையப் போகின்றாய்.

நீ இளமையிலே பயின்ற சங்கீதம், நடனம் என்பவற்றை மறந்து விடாது நன்றாகப் பயிற்சி பண்ணிக் கொள். தமிழ்நாட்டின் இசைக்கலை யைப் பாராட்டாதவர் யார்? நீ மிகவும் அதிர்ஷ்டசாலி. நீ பயின்ற இசைக்கலையை நன்றாக வளர்த்துக் கொள். சந்தேகம் உண்டாகின்ற பொழுது ஆசிரியருடன் கலந்தாலோசி.

படுக்கைக்குச் செல்லுமுன் சிறிது நேரமாவது தல்ல நூல்களைப் படி. நேரம் போகவேண்டுமென்பதற்காகவோ, அன்றி படித்த அறிவைக் கொண்டு பிறரை ஏமாற்றுவதற்காகவோ படிக்கக்கூடாது. உள்ளம் திருந்துவதற்காகப் படி; அறிவு வளர வேண்டுமெனப் படி; ஒரு முறையல்லப் பலமுறைபடி; நன்றாகப் படி; உன் கையறியாமலே உள்ளத் திருந்தி உயர்வு எய்தலாம்.

உன் வயிற்றில் இருக்கும் சம்பந்தன் ஊர்ந்து துடிக்கத் தொடங்கி விட்டானா? ஏன் சிரிக்கிறாய்? உன் அத்தான் பிள்ளைக் கணியைப் பெறுவதற்கு முன்பே பெயர் வைத்துவிட்டாரென்று? அல்லது மழலைச் செல்வத்தைப் பெறுவதற்குப் பேராவல் உடையவரென்று?

ஆம், கொஞ்சம் மழலைக் குழந்தையை விரும்புவதில் நான் மட்டும்

புறநடையா? பன்றி பல குட்டிபோட்டது போல் பிள்ளைகளைப் பெற்றுக் குடிசைத் தொகையைக் கூட்டவேண்டுமென நான் விரும்பவில்லை. ஆனால் இந்த நாட்டிலே நீதி குன்றி, அதர்மம் தலை விரித்தாடுகின்றது. இந்த நிலை மாறவேண்டுமென்று இரவு பகலாய் இறைவனை வேண்டுகின்றேன்.

பண்டொருநால் சமணர்கள் செய்த வஞ்சனைக்காற்றது சிவபாத விருதயர் என்ற பெரியார் திருஞான சம்பந்தர் என்னும் செல்வக் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தார். சம்பந்தர் நீதியை நிலை நாட்டி, உண்மையை உயர்த்தி, அறியாமையை அகற்றி, அறிவொளியைப் பிரகாசிக்கச் செய்தார் என்று சேக்கிழார் புராணம் கூறுகின்றது.

நமக்கு ஒரு சம்பந்தன் பிறந்தால்.....

கொஞ்சிப் பேசிக் கொள்ளை இன்பம் அடையக் குழந்தையைப் பெற்றெடுக்கப் போகின்றாய்! மகிழ்ச்சி தானே.

எந்நாளும் மகிழ்ச்சியோடு வாழப் பழகிக் கொள்வது ஒரு சிறந்த கலை என்பது நிலைவில் இருக்கட்டும.

அன்புள்ள,
உன் அத்தான்.

உங்கள் உதவி

உங்கள் உறவினர்கள், நண்பர்கள் யாராவது வர்த்தக நிலையங்களின் உரிமையாளராக இருந்தால், அவர்களிடம் "கலைச்செல்வி" பற்றிச் சொல்லி வையுங்கள்; நீங்கள் வாடிக்கையாகப் பொருட்கள் வாங்கும் கடைகளிலும் சொல்லுங்கள்; கலைச்செல்வியில் விளம்பரம் செய்தால் அவர்களின் வியாபாரம் பெருகும்; கலைச்செல்வியும் வளர்ச்சியடையும்.

செய்யும் செயலோ?

“செழுநிலவைப் பிழிந்த ஒளிச் சாற்றை உன்மேல்
சிந்திடுவோம்! சிரிக்கின்ற பொன்போல் வெள்ளிக்
கொழுமலரைக் காலடியிற் பெய்வோம்! மின்னல்
கொண்டணிவோம் தென்கடலின் முத்தம்! துள்ளி
விழுமருவிச் சந்தவெறிக் கவிதை செய்து
வேய்ங்குழலை, யாழையுடன் இசைப்போம்!” என்று
தொழுதிடினும் சிறிதேனும் மொழியைத் தாழ்த்திச்
சொல்லுவனோ தன்மானக் கவிஞன் ஒன்று?

“மொட்டுடுத்த பல்வரிசை. கருமை பொங்கி
மொய்த்துடுத்த பைங்கூந்தல் வானில் மின்னல்
வெட்டுடுத்த மாண்விழிகள், கமலம் கூம்ப
வீட்டுடுத்த கொங்கையிணை, ஒளியில் நெய்த
பட்டுடுத்த தங்கவுடற் குமரி யேந்தும்
பஞ்சுடுத்து மெத்தையிலே சாய்ப்போம்!” என்று
மெட்டுடுக்க வந்திடினும், உலகம் நாணி
வெப்புடுக்க வைப்பானோ நேர்மைச் செம்மல்?

“கந்தைக்கும் வழியில்லை! பாழுஞ் சோளக்
கஞ்சிக்கும் வகையில்லை! வாழ்விற்கு பட்டி
மந்தைக்கும் நிகரில்லை!” என்னும் துன்பம்
மண்புக்கு மண்ணாக மகிழும் செம்மை
வந்துற்று வலுவெய்த இடராய் நிற்கும்
வஞ்சிப்பு இற ஒன்றிப் போரா டாமல்,
மந்திக்குச் ‘சம’மாக்கி விலங்கே யாக்கி,
வாய்பொத்துந் தடியாட்சி ‘மனிதன்’ எண்ணான்.

தமிழில் விஞ்ஞானம் படிக்கும் மாணவர்க்கு, கரடு முரடான நடையில் எழுதப்பட்ட பாடப்புத்தகங்களைத் தவிர, படிப்பதற்கு வேறு நல்ல தூல்கள் இல்லையே என்ற குறையை, சர்மா அவர்களின் விஞ்ஞானக் கட்டுரைகள் ஓரளவு போக்கும். விஞ்ஞானம் தெரியாதவர்களும் இலகுவில் விளங்கிக் கொள்ளும் வகையில் உப்பு பற்றிய உண்மைகளைக் கூறுகின்றார்.

உப்பிட்டவரை...!

அ. க. சர்மா

“என்ன? விஞ்ஞானக் கட்டுரைகள் எழுதிக்கொண்டிருந்த நீங்கள் எப்பொழுது நீகியைப் போதிக்கும் கட்டுரைகள் எழுத ஆரம்பித்தீர்கள்?” என்று நீங்கள் கேட்பது காதில் விழுகின்றது, பொறுங்கள், ‘பொறுத்தார் பூமியாழ்வார்’ என்பது முதுமொழியல்லவா? கட்டுரையுட்குதிக்குமுன்பே, என்னைத் தவறாக எடைபோட்டு விட்டீர்களே. நான் கூறப்போவது விஞ்ஞான சம்பந்தமானதேயே. மனிதனுடன் ஒன்றிப்போய், பெருமை மிகப் பெற்றதேயாயினும், காலத்தில், பெருமையிழந்த சாதாரண கறியுப்பையே, நான் இக்கட்டுரையின் பொருளாகக் கொண்டுள்ளேன்

‘உப்பில்லாப் பண்டம் குப்பையிலே’, என்று தமிழ்ப்பாட்டி பேசுகின்றார். “சோற்றிலே உப்பில்லை. வாயில் வைக்கவே லாயக்கில்லை” என்று பச்சிளங்குழந்தை முணுமுணுக்கின்றது. உணவுக்கே இனிமை தருவது உப்பு என்பதை எல்லாரும் அறிவர். உப்பின் உயர்வை உணர்ந்த வள்ளுவனாரும், சாதலர் ஊடலின் போது கொஞ்சிவிடையாடுகையில், தம்முகத்தைத் தூக்கிவைத்துக் கொள்ளுவதற்கு, உலகெலாம்

உவமைதேடி கடைசியில் ஒப்புயர்வற்ற உப்பையே தேடிப்பிடிக்கின்றார். உப்பு அளவிலே இருந்தால், உணவு இனிக்கும், சற்று அதிகமாயின் வயிறெல்லாம் புரட்டும். அப்படித்தான் காமத்தில் ஊடலும். எனவே வள்ளுவனின் வாய்மொழியினால் உலகப் பொருள்களில் சிறந்தது உப்பு எனக் கருதப்பட்டு, அதற்கு இனிமை என்ற பெயரும் வந்துவிட்டது. இது நம்முடைய நாக்குச் சொல்லும் உண்மையுங்கூட.

உப்பின் பெருமையை அளவிட முடியாது. அதன் மகத்துவத்தை மனிதன் அன்றும் அறிந்திருக்கின்றான். இன்றும் உணர்ந்திருக்கின்றான். இறைவனுக்கு இசையும் பொருள்களில், தலையாயது, உப்பே, என்று கூறி மகிழ்ந்தான் ஒரு காலத்தில் எனவே அது ஒரு வைதிகத்தின் அறிகுறியாக இருந்தது. வடிவியற்கணிதத்தின் தந்தை எனக் கருதப்படும் பைதாகரஸ் (Pythagoras) 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே, உப்பிடையே அறத்தின் வடிவத்தைக் கண்டதாகக் கூறியுள்ளார். உலகப் பெருமகான்களில் ஒரு வரான, மகமது நபி பிறந்த அரபிய நாட்டில் மக்கள் உப்பை நடப்பின் அறிகுறியாகக் கொண்டிருந்தனர்.

நாகரிகத்தின் பிறப்பிடமெனக் கருதப்படும் சீனாதேயத்து மக்கள், உப்பைத் தலைசிறந்த பொருளாகக் கருதி வணங்கினர், நம் நாட்டு மக்கள், உலகத்தின் பிணிகளெல்லாவற்றிற்கும் சனிபகவானே காரணமானவர் என நம்பி, அவருக்குப் பிரீதியாக, உப்பைக்கொடுத்து உளம் பூரிக்கும் சம்பிரதாயத்தை இன்றும் கொண்டுள்ளனர். மனிதருள்மரணிக்கமான மகாத்மா காந்தியடிகளும், உண்மையைக் காண்பதையே தம் வாழ்வின் இலட்சியமாகக் கொண்டு, மக்கள் தம் வாழ்வின் உயிர் நிலையானது உப்பே எனக்கண்டு, தனது அறப்போராட்டத்தின் ஆரம்பத்திலே, உப்புச்சத்தியாக்கிரம் என்பதனைத் தொடங்கினார் எனவே, ஒப்புயர்வற்றபொருள் உப்பு என்பதில் சந்தேகமேயில்லையல்லவா?

பொருள்களைக் கெடாமல் பாதுகாப்பதற்கு மக்கள் உப்பையே பயன்படுத்தி வருகின்றனர், மண்ணிற்கு எதையும் அரித்துத்தின்னும், மகத்தான சக்தி இருக்கின்றது. மண்ணிலே மட்காத பொருளேயில்லையல்லவா? எல்லாவற்றையும் அரிக்கும், இந்த மண்ணையும் உப்பு அரித்துவிடுகின்றது. “உப்பிட்ட கலம்போல் உள்ளம் உடைந்தது” என்று தாயுமானவர் உப்பின், உயர்வை, உறுதியைப் பாடுகின்றார். பெரியோர்களது, சடலங்களைச் சமாதிக் கவும்போது, அவை மட்கி அழியாதிருக்க, உப்பைக்கொட்டி வைக்கிறார்கள். எகிப்து நாட்டிலே, இறந்தோரது சடலங்களை உப்பு நீரில் ஊறவைத்திருப்பது வழக்கம். எல்லாவற்றையும் உண்டு அழித்துவிடும் மண்ணே, உப்பை விழுங்க

முடியாது கக்கிவிடுகின்றது. நம் நாட்டிலே நாடோடியாக, “எல்லாப் பூவையும் விட உயர்ந்த (பூ) எது?” எனக் குழந்தையைக் கேட்கும் வழக்கமுள்ளது. அதற்குத் தரமாகக் குழந்தையும், “உப்பு, உப்பு,” என உளம் பூரிக்க விடையிறுத்து, இயற்கையிலே, நம்மில் உப்பு ஊறியுள்ளதை வலியுறுத்துகின்றது உப்புக் கண்டம், ஊறுகாய், கருவாடு இவையெல்லாம், உப்பின் உயர்வைக் காட்டுகின்றனவல்லவா? இவையெல்லா விட்டால் ஏழைகள் வாழ்வது எப்படி?

புழு, புழுப்பதைத் தடுப்பது உப்பின் வியத்தகு சத்தியேயாம். புண்ணாய்ப்பட்ட இடம் முதலியவற்றைப் புழுக்காதவாறு காப்பதற்கு, உப்பு நீரைவிடக் கைகண்ட மருந்து வேறுயாது...? கண்ணைப், தொண்டைப் புண், பல்வலி, மூக்குப்புண் இவற்றிற்கும் உப்பு நீரே உற்ற தொரு மருந்தாகின்றது. தோட்டங்களிலும், வயல்களிலும், புழு பூச்சி வராது தடுப்பதற்கும், ஏற்ற உரமாக அமைவதற்கும், ஏழை விவசாயி உப்பையே நம்பியுள்ளான்.

நாம் உண்ணும் உணவெல்லாம் மலப்பையிலே புழுத்துப்போகாது காப்பது உப்பே. உண்ணா இனித்து, உயிரை உப்புக்காக்கின்றது. பானையும், சட்டியும் உப்புத் தடவப் பெற்றுச் சூனையில் வெந்தால் அவை பளபளக்கின்றன. செக்கச்சிவந்து வெந்தாலும் உப்புச் சிதைவதில்லை. அத்துணைப் பெருமையுள்ளது.

உப்பின் உற்பத்தி கடல் நீர், கடல் நீரிலே வளரும் செடிகொடிகள் உப்பைக் கடல் நீரிலிருந்து

பெறுகின்றன. அச்செடி களைத் தின்று கடல் நீரைக் குடிக்கும் மீன்கள், சிறுமீனைத் தின்று வாழும் பெரு மீன்கள். இப்படியே உப்பு 'கைமாறு கின்றது' உலகின் உயிர்த் தோற்றத்தைக் கூறும் பரிணாமவாதிகள், 'கடலில் உப்பு நீரில் மிதந்து கொண்டு, முதலில் உயிர்தோன்றி யது' என்கின்றனர். அவ்வுயிர் நிலத்தில் வளரத் தொடங்கியதும், உப்பு நீரை மறந்துவிட முடியுமா? புறத்தே உப்புநீரை ஓடவிட்டு வாழ்ந்த உயிர்கள், அகத்தேயும் உப்பு நீரை ஓடவிட்டு வாழுகின்றன. உண்மைதான் இது. நம் முடைய உடலிலும், கடல் நீர் ஓடு கின்றது. நம் உடலை உள்ளே கழு

விக்கொண்டு வருவதும், நாம் உண்ட உணவின் சத்தை உடலின் ஒவ்வோ ரணுவிற்கும் கொண்டு செல்லுவதும் இந்த உப்புநீரேயாம். இரத்தம் இரத்தப்போக்கால் வருந்துகின்ற ஒருவனுக்கு மருத்துவர் உப்பு நீரையே உட்செலுத்துவர். வாந்தி பேசியால் வருத்தப்பட்ட ஒருவனுக்கும் இதே சிகிச்சைதான். பகலவனின் உக்கிரத்தால் வியர்வை ஆரூகப் பெருக்கெடுத்து ஓடி, உப்புச்சத்தை யிழக்கும் மாந்தர், இழந்த உப்புச் சத்தை மீண்டும், பெற, உப்புநீரை உட்கொள்ள வேண்டும். அன்றேல் உடலின் நிறை படிப்படியாகக் குறைந்து இறுதியில் இயமலோக

உங்கள் அனைவருக்கும்
எங்கள் இதயம் கனிந்த
பொங்கல் நல்வாழ்த்துக்கள்!

**நவநாகரிக நங்கையர் விரும்பும்
நவ நவமரண புடைவை வகைகள்.**

பார்த்தால் பசி தீரும்.
பாவித்தால் பல்லாண்டு உழைக்கும்.

மிரிட்டோஸ்

போன் : 2563

148, மெயின் வீதி. : : கொழும்பு.

யாத்திரைக்கு வழி கோலுவார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. எனவே உப்பு உயிர் கொடுக்கின்றதல்லவா? உப்பு பிட்டவரை உள்ளளவும் நினைக்க வேண்டாமா?

உயிருள்ள பொருளுக்கு உப்பு, மிகவும் வேண்டற்பாலது. செடி கொடிகள் இந்த உப்பைக் கடல் நீரில் இருந்தோ, தரையிலிருந்தோ பெற்று வளருகின்றன. விலங்குகள் தாம் உண்ணும் புல், பூண்டு, செடி, கொடி, காய், கனி, கிழங்கு, கீரை முதலியவற்றிலிருந்தும் தாம் உண்ணும் பிறவிலங்குகளின் இறைச்சியிலிருந்தும் பெறுகின்றன. பனிதனும், இவ்வண்ணமே உப்பைப் பெறுகின்றன. விலங்குகள் இறந்தொழிந்ததும், ஆதியில் மண்ணில் தோன்றிய உப்பு, ஈற்றில் மண்ணிலேயே போய்ச் சேருகின்றது. மனிதன் உணவிற்காக, நேரடியாகவே உப்பைச் சேர்த்துக் கொள்ளும் வழக்கம் இன்று நேற்று வந்ததல்ல. சுமார் 5000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே அறிந்துவிட்டான். அதிகாலத்து மனிதனோடு புதைந்து விட்ட, சட்டியும், பாளையும், இவன் தானியங்களை உப்போடு சமைத்து உண்டான் என்ற வரலாற்றை, இன்றும் நமக்கு வலியுறுத்துகின்றன.

பொருளியற் கண்கொண்டு பார்த்தால், உப்பு ஒரு தனிப்பொருளன்று, இரண்டு வேறுபட்ட தனிமங்கள் (Elements) சேர்ந்த ஒரு கூட்டுப் பொருளே, (Compound) ஆங்கிலத்தில் சோடியம் Sodium எனப்படும் உவரம் என்னும் உலோகமும், குளோரீன் Chlorine என ஆங்கிலத்தில் வழங்கப்படும், பாசிகம் என்னும் அலோகமும் சேர்ந்து

இரண்டற இணைந்திருப்பதே உப்பு. உவரம் வெள்ளியைப்போல வெண்மையாயிருக்கும், இலேசான ஒரு தனிமம், இது தோலிலே பட்டால் தோல் எரிந்து புண்ணாகும். இதன் மேல் நீர்பட்டால் 'டப்' என வெடிக்கும். பாசிகம் பசு மஞ்சள் நிறமான ஆவீ. இது மிகக் கொடிய நஞ்சு. இதை நுகர்ந்தால் மரணம் நிச்சயம். உவரமும், பாசிகமும் இணைந்த கூட்டுறவுதான் சாதாரண கறியுப்பு. எரியோ, வெடியோ, நச்சோ, இங்கு ஒன்றுமில்லை. அமுதமயமான உப்புத்தான் உண்டாகின்றது. இரண்டு தனிமங்களும் தங்கள் பண்புகளையிழந்து, புனருருவில், பயனுள்ள உப்பாக மாறும் இயற்கையின் விந்தையை என்ன என்று புகழ்வது!

உப்புக்கல் ஓர் அழகிய படிக்கம். உப்பு நீரைத் தட்டில் விட்டு வைத்தால், நீர் ஆவியாக, ஆவியாக, உப்புக்கல் படிக்கங்களாகத் திரண்டுவரும். சாதாரணப் பெட்டிபோல இது அறு முகங்களைக் கொண்டு விளங்கும். 'கல் உப்பு - Rock Salt ஆனால் என்ன முகங்களைக் கொண்டு விளங்கும், அதன் இயற்கை நிறம் வெண்மையேயாயினும், இதில் கலந்துள்ள உலோகங்களுக்கு ஏற்ப, இது நிறம் பலகொள்ளும். நம் நாட்டு வைத்தியர் மருந்தாகக் கொள்ளும், "இந்துப்பு" அல்லது கல் உப்பு பாஞ்சால நாட்டிலிருந்து கிடைப்பது அதிற் கலந்திருக்கும் இரும்பு காரணமாக அது பழுப்பாகவும், இளஞ் சிசுப்பாகவும், கடுஞ்சிசுப்பாகவும் இருக்கும். ஆங்கில நாட்டிலிருந்து கிடைக்கும் கல் உப்பு, செந்நிறமாகவும், பொன்னிறமாகவும் ஒளிரும். ஹங்கேரி நாட்டிலிருந்து பெறப்படும் உப்பு. இந்

திர நீல இரத்தினம் போன்று, கண்ணைக்கவரும். இப்படிப் பல் வேறு வர்ண ஜாலங்களைக்காட்டும் இந்த உப்பு, துளாக்கப்பட்டதும் வெண்ணிறமாகத் தோன்றும்.

நமது நாட்டிலே, அம்பாந்தோட்டை, ஆணையிறவு, ஆகிய இடங்களிலே, கடலோரத்தே பாத்தி கட்டி, கடல் நீரைப்பாய்ச்சி உப்பளங்களிலே, உப்பை விளைவிக்கின்றோம். நம்நாட்டுத் தேவைக்கு மிக அதிகமாக விளையும் நம்மூர் உப்பு, தரத்தில் உயர்ந்ததாயும் குணத்தில் சிறந்ததாயும் உள்ள காரணத்தால், பிறநாட்டார் நம் உப்பை, அதிகவிலை கொடுத்து வாங்க முன்வருகின்றனர். நமக்கு இயற்கையன்னை அருள் செய்வதால், உப்பு விளைவது சாதாரண நிகழ்ச்சியாக இருக்கின்றது. உப்பளங்கள் பிறநாட்டாருக்கு ஒரு புதுமை. ஆதவன் காய்ச்சுகின்றான் உப்பினை. மக்களே உப்பைக்காய்ச்சுவதும் உண்டு, மகாத்மாவின் உப்புச் சத்தியாக்கிரகத்தின்போது மக்கள் இம்முறையையே கையாண்டனர். கடல்நீர் ஒன்றுதான் உப்பு விளையும் வயல் என்று எண்ண வேண்டாம். பூமியினுள் உப்பு, பாரையாக உறைந்திருக்கின்றது. அவ்விடங்களில் நீரோட்டம் தரைக்குக்கீழே ஓடினால் நீரெல்லாம் உப்பாகி, மேலே பொங்கியெழும் போது உப்பு ஊற்றுக்கள் தோன்றுகின்றன. அங்கேயும் வேண்டிய உப்புக் கிடைக்கின்றது. மூன்றாவது இடமாக நாம் கூறுவது. தரைக்குக்கீழேகிடக்கும் உப்புப் பாறைகளேயாம். இவற்றைப் பொதுவாக க. செ. பொ. ம. 3

உப்புச் சுரங்கங்களென்பர்.

ஹங்கேரி நாட்டிலே, கார்கோ நகரிற்கு 8 மைல் தொலைவில் விலீஸ்கா என்னுமிடத்தில் ஒரு பெரிய உப்புச் சுரங்கமிருக்கின்றது. இச்சுரங்கத்தினுள்ளேயே, அகன்ற தெருக்கள், அழகிய வீடுகள், கலைமிளிரும் சிலைகள், கோவில்கள், நாடக அரங்கங்கள், புகைவண்டி நிலையங்கள், அகன்ற ஏரிகள் முதலியன வற்றையுள்ள அழகிய நகரொன்றை நிர்மாணித்துள்ளனர். காண்பவருக்கு இதுகனவா, அன்றேல் நனவா என்ற ஐயப்பாட்டையுண்டாக்கும் இச்சுரங்கம் 12,000 அடி ஆழமும், 12 சதுரமைல் பரப்பும், சுற்றிவரக்கூடிய தூரம் 65 மைலும் உள்ளதாயிருக்கின்றது. இச்சுரங்

கலைச்செல்வீ
விற்பனையாளர்கள்

கலாநிதி புத்தகசாலை
பெருந்தெரு
மட்டக்களப்பு

மணமகள் புத்தகசாலை
கல்முனை

பிறைப்பண்ணை
அக்கரைப்பற்று

கலைச்சோலை நூலகம்
80, வித்தியாலய வீதி.
திருக்கோணமலை

கத்தைப் பதினான்றாம் நூற்றாண்டிலே வெட்டத் தொடங்கி, அது இப்பொழுது 5 அடுக்குகளை கொண்டதாயிருக்கின்றது. அங்குள்ள கலை மிளிர்சிலைகளெல்லாம் உப்புப் பாறைகளிற் செதுக்கப்பட்டன, மேலடுக்கிலே ஈரக்காற்றும், கீழுடுக்குகளிலே போகப் போக வரட்சி மிகுந்த வெப்பக்காற்றும் வீசும். இதன் விளைவாக மேலடுக்குகளில் உள்ள சிலைகள், ஈரக்காற்றிலே கரைந்து உருக்குலைந்து காணப்படுகின்றன. முன்பு அச்சுரங்கங்களிலே, எண்ணெய் விளக்குகளை யுபயோகித்ததனால் புகையும் நீராவியும் சேர்ந்து சிலைகளைக் கோரமாக்கின. தலையற்றன சில, கையற்றன சில, ஈரக்காற்றிலே கரைந்து குழிப்புண்ணைப் போன்ற பள்ளங்களைப் பெற்றன பல. இப்படிக்கோரமாகத் தோற்றுவன. இப்பொழுதெல்லாம் அங்கு மின்விளக்குகளைப் பொருத்தியிருக்கின்றனர். கீழுடுக்குகளுக்குப் போகப் போக இக்கோரக்காட்சி மறைந்து, மனிதற்கு ரம்மியமான கண்காட்சி தோன்றுகிறது. அவ்வளவு அழகிய உப்பு உலகம் அது. இச்சுரங்கமே, மேனாட்டார் உண்ண உப்பை உதவுகின்றது.

நாம் உப்பின் நேரடியான பயன்களையே கூறினோம். உப்பு பல வேறு உபயோகமான பொருள்களையாக்க, மிகவும் உதவுகின்றது. பொருளியலறிஞனுக்கு உப்பு அமிர்தம். அவர் அது கொண்டு பல வித்தைகள் புரிகின்றார். உயிரைக்காக்கின்றார். உபயோகமான பல செய்து மற்றவர்கள் வாழவழிவகுக்கின்றார். சாதாரணமாக நமது தேவைக்கு அதிகமான, உப்புமிக, மிக

எளிதாகக் கிடைப்பதால், அதன் அருமையைக்காணும் கண்ணிழுந்து விட்டோம். “உப்பிட்டவரை உயிர் உள்ளளவும் நினைக்கவேண்டும்” என்ற நினைப்பே, நமக்கு எழுவ தில்லையல்லவா?

உப்பு முதன் முதலில் எப்பொழுது கடைத்தெருவிற்கு வந்தது, யார் அதனை முதலில் உற்பத்தி செய்தனர் என்பதை வரையறுத்துக் கூறமுடியாது. எகிப்தியரே முதன் முதலில் உப்பைக் கண்டு உண்டு, அதன் மகிமையை யுணர்ந்து மேலை நாடுகளுக்குப் பரவக் காரணமாயிருந்தனர் என்று மேலை நாட்டினர் நம்புகின்றனர். தமிழ்நூல்களிலே, எவ்வளவு தொலைபின் நோக்கினாலும், உப்பில்லாத இடத்தைக் காணமுடியாது. சுமார் 5000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே நம்முன்னோரிடையே, உப்பு, பழக்கத்திலிருந்ததாக வரலாறுகள் தெரிவிக்கின்றன. இப்பொழுது உப்பு அரசினரின் ஏக போக உரிமையாக இருக்கின்றது. உப்பிற்கு வரியிடும் வழக்கமும் நம் நாட்டிலேயுண்டு. உப்பின் இன்றியமையாமையையுணர்ந்த நாள் காந்தியடிகளார் தொடங்கிய அறப்போராட்டமான உப்புச் சத்தியாக் கிரகத்தின் ஆரம்ப நன்னாள். அது நமக்கொரு பொன்னாள், நமது வாழ்வை உயரச் செய்த அந்த நன்னாளிலிருந்து உப்பின் உயர்வைத் தமிழன் உணரத் தொடங்கி விட்டான். எனவே நான் கட்டுரைத் தலைப்பாக எடுத்த “உப்பிட்டவரை உள்ளளவும் நினை” எவ்வளவு நன்றியுணர்ச்சியுடன் கூடியது என்பதைச் சிந்தித்து தீர்ப்புக் கூறவேண்டியது நீங்களேயல்லவா?

● உயிரழகி ●

என்னுயிர் என்னும் அழகி'பிடம் - எனக்(கு)
 எத்தனை ஆசை மயக்கமடா!
 எப்படி யோவந்து சேர்ந்தவள்தான் - எனில்
 அப்படி யேநெஞ்சை அள்ளிவிட்டாள்!
 'உன்னுடன் கூட இருப்பதிலே - என (து)
 உள்ளம் மகிழ்கிற (து), ஆதலினால்
 ஓடிவந்தேன்' எனச் சொல்லிவிட்டாள் - என்னை
 ஒப்புவித்தேன், அவள் கைகளிலே!

வந்த பொழுதில் துயின்றிருந்தேன் - அவள்
 வந்த துணர்ந்து வழித்துவிட்டேன்:
 வண்ணம் வடிவம் தெரியவில்லை - புது
 வாசனையாலே எழுப்பினளோ?
 சந்தத் தமிழ்சைப் பாடலைப்போல், - இளஞ்
 சாந்தம் விரிக்கும் குளிர்நிழல்போல்
 சஞ்சரிக்கின்றனள் உள்ளத்திலே; - என்னை
 நான் இழந்தேன், மகிழ் வெள்ளத்திலே!

விந்தை நிகந்தனை எங்களுக்குள்: அவள்
 வேண்டிய போது பிரிந்திடலாம்;
 "வேண்டிய தில்லை நீ" என்றவனை - வெளி
 யேற்று எனக்கதி காரமில்லை!
 "சிந்தைக் கினியவள் என்னிடத்தே - மிக
 நீள இருப்பள்" என நினைப்பேன்.
 சிந்தனைக் குள்ளொரு மூலையிலே, - "அது
 நின்வசமோ?" என ஓசைஎழும்!

யாதுசெய் தாலவள் இங்கிருப்பாள்? - தவ்(று)
 என்னசெய் தாலவள் கைவிடுவாள்?
 என்னும் அதிலொன்று யானறிவேன்; - எனில்
 யாதும் அவட்கென வேபுரிவேன்!
 ஓதும் கலைகள் அனைத்திலுமே - இந்த
 ஓரிரு சின்ன வினாக்களுக்கே
 உள்ள விடைகள் கிடைக்கவில்லை! - அவை
 உள்ளனவோ? எங்கும் இல்லைகொலோ?

—சாலை. இளந்திரையன்—

கந்தர் புராணம்

—பொ. சண்முகநாதன்—

எங்கள் கண்கண்ட கலியுக கசவாரமாகிய கந்தரம்மானின் புராணத்தை எழுதுவதற்கு,, ஒறிஜினல் கந்தபுராணத்தின் கதாநாயகனான கந்தசாமியாரும், ஆசிரியரான கச்சியப்பரும் எனக்குத் துணைநிற்பார்களாக!

கசவாரக் கந்தரின் அறுபதாவதுபிறந்த தினம் அண்மையில் வர இருக்கிறது. அன்னரின் நினைவுநாளே ஒட்டி அவரது வாழ்க்கைக்குறிப்புகள் சிலவற்றை உங்களுக்குத் தருவதில் பெருமைப்படுகிறேன். கந்தரின் வாழ்வை ஊன்றிக் கவனித்து அவரைப் பின்பற்றுவதன் மூலம் நீங்களும் பணக்காரர் ஆகலாம் என்ற எனது பரந்த நோக்கமே என்னை இக்கட்டுரை வரையும்படி வற்புறுத்தியது.

கந்தரையாழ்ப்பாணத்தில் கசவாரக்கந்தரென்றும் கொழும்பில் ஓசிக் கந்தரென்றும் அழைப்பார்கள். இவர் தனது கசவாரத்தனத்தாலும், ஓசித்தனத்தாலும் ஏராளமான பணத்தைச் சேர்த்து வைத்திருக்கிறார்; இன்னும் சேர்த்தும் வருகிறார். மனைவியோ மக்களோ இல்லாத இவருக்கு ஏன் இத்தனை பணம் என்று தயவு செய்து என்னை நீங்கள் கேட்டு விடாதீர்கள். அந்தச் சங்கதி உங்களைப் போலவே அடியேனுக்கும் தெரியாது.

கந்தர் எப்பொழுதும் தலையைக் குனிந்தபடியே — அதாவது நிலமடந்தையைப் பார்த்தபடியே

செல்வார். இதனால் இவர் இதுவரை சுமார் ஐந்நூறு ரூபா பெறுமதியான பொருட்களும் நூறு ரூபாயும் 'போட்டுக் கிடந்து' எடுத்திருக்கிறார்.

இவருக்குக் கொழும்பில் வீட்டுப் பிரச்சனையோ வாடகைப் பிரச்சனையோ கிடையாது. கொழும்பில் வேலைகிடைத்ததும் இவரது தகப்பனருக்கு அறிந்த கொழும்பு நண்பர் ஒருவரின் வீட்டில் போய்த் தொத்திக்கொண்டார். வீட்டுக்காரரும் 'ஓர் அறை காலியாக இருக்கிறதே! ஆளும் அறிந்தவராக இருக்கிறாரே' என்று இவருக்கு ஓசியில் அறை கொடுக்கச் சம்மதித்துவிட்டார். இந்த அறையில் இவரால் ஓர் ஆண்டு காலந்தான் இருக்க முடிந்தது. அதன்பிறகு கந்தரின் நடை உடை போக்கு யாவற்றிலும் அசல் கசவாரத்தனத்தைக் கண்ட வீட்டுக்காரர், ஆனைத் தங்களுடன் வைத்துக்கொண்டால் தங்கள் மதிப்புக்குக் களங்கம் ஏற்பட்டுவிடுமென்று கருதி ஆனை அப்புறப்படுத்தி விட்டார்கள். இதற்குப் பிறகும் கந்தர் முன்போலவே தகப்பனது துணையுடன் முயன்று இன்னொரு வீட்டில் ஒட்டிக்கொண்டார். இப்பொழுது கந்தர் வசித்து வருவது பதினொராவது வீடாகும்.

கந்தர் வேலைக்குப் போவதற்கு காலை ஐந்து மணிக் கே ஆயத்தமாகிவிடுவார். வேலையால் வீடு திரும்புவதற்கு அநேகமாக இரவு எட்டு மணியாகிவிடும். ஏன்

தெரியுமா? இவர் 'பஸ்'சுக்குப் பணம் கொடுப்பதில்லை. பஸ்சில் ஏறி கொண்டக்டர் 'டிக்கட்' கொடுக்கும்வரை இருந்துவிட்டு கொடுக்கும்போது 'அய்யய்யோ நான் மாறி ஏறிவிட்டேனே!' என்றே 'காசை விட்டுட்டு வந்து விட்டேனே!' என்றே சொல்லி இறங்கிவிடுவார். இதற்கிடையில் இவர் தனது பிரயாண தூரத்தில் ஒரு சிறுபகுதியையாவது கடந்து விட்டிருப்பார். இப்படியே இவர் ஆபீசுக்குப் போகும் போதும் வரும் போதும் பணம் கொடாது ஏராளமான 'பஸ்'சில் பிரயாணம் செய்வார். சிலவேளைகளில் கார் வைத்திருக்கும் இவரது சக ஊழியர்களோ அல்லது இவர் மீது இரக்கங் கொண்டவர்களோ இவரைத் தங்கள் காரில் ஏற்றிப் பறிப்பதுண்டு. (பறிப்பதென்று சொல்வதால் இவர் ஒரு பாரமான—பெரிய உருவமுடையவரெனத் தயவு செய்து எண்ண வேண்டாம்)

கந்தரிடம் தபால் போடும் குணமோ, தபாலைப் பதிவு செய்யும் பழக்கமோ தந்தி அடிக்கும் பண்போ கிடையாது. எந்தப் பெரிய பிரபுக்கென்றாலும் 'போஸ்காட்' தான் போடுவார். அந்தப் போஸ்காட்டை வாசிப்பதற்கு ஒரு பூதக்கண்ணாடி கட்டாயம் தேவை. அவ்வளவு சிறிய—நெருக்கமான எழுத்துகள்.

நமது கந்தருக்கு ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் மதிய உணவுக்கு எந்தவிதச் செலவும் கிடையாது. இவர் அன்றைய தினம் பணக்காரர்போல் உடையணிந்து

கொண்டு ஒரு கையிலே கூடையுடனும் மறு கையிலே பெரிய 'பர்சு'டனும் சந்தைக்குப் போய் ஒன்றும் வாங்காது போனது போலவே திரும்புவார். ஆனால் திரும்பும்போது இவரின் பசிபறந்திருக்கும்; வயிறு நிறைந்திருக்கும். எப்படியென்றே கேட்கிறீர்கள்? முதலில் சந்தையிலுள்ள முந்திரிப்பழம் விற்கும் இடத்திலே போய் விலை கேட்பார். விலையைச் சொன்னதும் "உந்தப் புளிக்கு இந்த விலையோ?" என்பார். உடனே கடைக்காரர் "தின்றுபார்த்து வாங்கும்" என்று இரண்டு பழங்களைக் கொடுப்பார். இவர் என்ன செய்வார் தெரியுமா? பழத்தைத் தின்று விட்டு "பச்சைப் புளி" என்றவாறு அங்கிருந்து அகன்றுவிடுவார். இப்படியே சந்தையின் ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் சென்று மாம்பழத்துண்டு, பலாப்பழச் சுவை, தோடம்பழச் சுவை, அன்னசிப்பழத் துண்டு, முதலியவைகளைச் சாம்பிள் பார்ப்பதுபோல் ஒரு கை பார்த்துவிட்டு வருவார். இதற்கும் பிறகுமா அவருக்குப் பசி இருக்கும்?

கொட்டல் உணவு சாப்பிட்டு வந்த கந்தரை ஒருமுறை சிலர் அணுகி "கொட்டல் உணவு சாப்பிடுகிறீர்களே! இதனால் ஏராளமான பணத்தை இழப்பதுடன் வைத்தியருக்கும் பணம் கொடுக்க வேண்டி வருமே! ஒரு திருமணத்தைச் செய்தால் இந்தச் செலவுகள் ஒன்றும் வராது!" என்றார்கள்.

உடனே கந்தர் "என்னய்யா அலம்புகிறீர்கள்? என்னைத் திருமணம் செய்யப் போகிறவளுக்கு

வயிறு இல்லையா? அப்படி இருந்தாலும் அவள் வயிற்றோடு மட்டும் நின்றுவிடுவாளா? சட்டைகளுக்கு, சேலைகளுக்கு, நகைகளுக்கு அதுகளுக்கு இதுகளுக்கென்று பணம் கேட்கமாட்டாளா? அவள் குழந்தைகளை வேறு பெற்றுவிட்டால் அதுகளுக்கு என்ன செய்வது. நான் கொட்டலுக்குக் கொடுப்பதிலும், வைத்தியருக்குக் கொடுக்கப்போவதிலும் எத்தனை மடங்கு பணம் இவற்றிற்கெல்லாம் வேண்டும் தெரியுமா?" என்று மடக்கிவிட்டார். இதன்பிறகுமா வந்

தவர்கள் நிற்பார்கள்? ஓடிவிட்டார்கள் ஓடி.

இப்படியாக கந்தரின் வாழ்க்கைக் குறிப்புகளைப் பற்றி எவ்வளவோ எழுதலாம். எழுதினால் விளக்கிலுள்ள எண்ணெய் வற்றிவிடும், பேனாவில் மை குறையும், பேப்பர் பலவேண்டும், கட்டுரை அனுப்ப 'லோங் என்வலப்' வேண்டும், முத்திரைச் செலவு கூடும். கந்தரின் வாழ்க்கையைப் பின்பற்ற முயலும் எமக்கு இவைகளெல்லாம் மாறுபட்டதல்லவா?

நினைவுமலர்கள் வெளியீடுவோரே!
பாடசாலை அதிபர்களே!
புத்தக ஆசிரியர்களே!
பத்திரிகை நிர்வாகிகளே!

குறைந்த செலவில்
சிறந்த 'புளக்'சுகள்
செய்யவேண்டுமானால்
எங்களுக்கு எழுதுங்கள்.

Sri Lanka Block Makers

131, MESSENGER STREET,

:

COLOMBO.

முற்போக்கு இலக்கியம்

மு. தனையசிங்கம்

சென்ற கட்டுரையில் இலக்கியம் படைக்கும் எழுத்தாளனிடம் முக்கியமாக இருக்கவேண்டியதனித்தன்மையைப் பற்றிக் கூறினேன். அந்த தனித்தன்மை, திட்டவாட்டமான கொள்கைகளைக் கடைப்பிடிக்கும் ஒரு கட்சிக்குள் நுழையும் போது எப்படி இல்லாமல் போய் விடுகிறதென்பதையும் விளக்க முயன்றேன். அவற்றைத் திரும்ப

தையோ அல்லது அவனின் தன்மையையோ முற்றாக எவரும் இன்னும் அறியவில்லை. அறிந்துவிட்டதாகக் கூறுபவை எல்லாம் அரைகுறை முடிவுகள்தான். கடவுளைச் சாட்சியாக வைத்த பைபிளாக இருந்தாலும் சரி, பொருளாதாரத்தைச் சாட்சியாக வைத்த மூலதனமாக இருந்தாலும் சரி, மனோ இயலைச் சாட்சியாக வைத்த விபிடோவாக இருந்தாலும் சரி, விஞ்ஞானத்தைச் சாட்சியாக வைத்த

முற்போக்கு இலக்கியம் பற்றிச் சென்ற இதழில் தான் கூறிய கருத்துக்களைச் சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டு, மேலும் சில கருத்துக்களை விளக்குகின்றார். மு. தனையசிங்கம். கட்டுரை சற்று நீண்டுவிட்டதால் அடுத்த இதழிலேயே முடியும். பங்குனி இதழிலிருந்து மற்றையோரின் கட்டுரைகள் வெளியாகும்

வும் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்வதற்காக புதிய முறையில் சுருக்கமாக இப்படிச் சொல்லிக் கொள்ளலாம். உலகத்தில் மனிதன் அறியவேண்டியவை இன்னும் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. அறிந்த தொகை மிக மிக அற்பம். அறியாதவை மிகமிகப் பிரமாண்டமான அளவில் அதிகம். பிரபஞ்சத்தின் காரணத்தையோ நோக்கத்தையோ மனிதனின் காரணத்தையோ நோக்கத்

திலற்றிவிட்டி தியரியாக இருந்தாலும் சரி எல்லாம் அரைகுறை முடிவுகள்தான். மனிதனின் பெரும் வளர்ச்சிக்கு உதவும், மனிதன் கடவுளாகும் ஒரு எதிர்கால நிலைக்குதவும், சில படிக்கள்தான். எதுவும் தனித்தனியே தன்னோடு பூரணம் பெற்றுவிடும் முழுமுடிவு அல்ல. யேசு, மார்க்ஸ், ப்ரொயிட், ஐன்ஸ்டீன்-எவரும் முற்றாகச் சரியுமல்ல. முற்றாகப் பிழையும்ல்ல. மனிதன்

கடவுளாகும் கோட்டைக்குச் செல்லும் படிகள்தான் அவர்கள். யேசு அதற்கு அண்மையில் இருக்கலாம் மார்க்ஸ், படிக்கட்டுகளின் ஆரம்பத்தில் இருப்பதால் கோட்டைக்கு மிகவும் அப்பால் இருக்கலாம். 1 ஆனால் அவர்கள்தான் கோட்டை அல்ல. அல்லது அவர்களோடு கோட்டை வந்துவிடவில்லை. கோட்டையின் தூரம் பெரியது, அதனால் இன்னும் நாம் போவதற்கு எவ்வளவோ தூரம் இருக்கிறது. அத்துடன் இனிவரும் படிகளையும் வழிகளையும் கண்டுபிடிப்பவன் அல்லது அப்படி ஒரு திசையை உணர்த்துபவன் அந்த எழுத்தாளனாகவே இருக்கக்கூடும். அவனுக்கிருக்கும் அறிவும் உள்ளுணர்வும் கற்பனையும் அந்த நம்பிக்கையை அவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். அந்த நம்பிக்கை வளர்வதற்கு அவனிடம் தனித்தன்மை இருக்கவேண்டும்; கட்சியில் சேருவதால் அந்த தனித்தன்மை கெட்டுவிடுகிறது. கட்சி ஏதாவது ஒரு படிக்கட்டில் கூடாரம் அடித்துக் கொண்டு குந்திவிடுகிறது. அதைமீறி வளர முயல்பவர்களுக்கு அங்கு இடமில்லை. அதைப் பொறுத்தவரையில் யேசு அல்லது மார்க்ஸோடு மனித வளர்ச்சி முற்றுப்பெற்று விடுகிறது. எல்லாவற்றையும் பைபிளிலேயே பார்க்கலாம் என்று சொல்லும் ஜெஹோவாவின் சாட்சிகளும் எல்லாவற்றையும் மார்க்ஸிடமே கேட்கலாம் என்று நினைக்கும் சோஸ

லிஸ்ட் யதார்த்த வாதிகளும் அப்படி ஒரு நிலையில்தான் நிற்கிறார்கள். இவர்களுடைய கூடாரங்களையும் கூப்பாடுகளையும் பார்க்கும்போது இன்றைய முதலாளித்துவ அமைப்பில் நடக்கும் வர்த்தகக் கூட்டுகளும். விளம்பரங்களுந்தான் நினைவுக்கு வருகின்றன. Solv-x கலந்தமை! Cady! கலந்த சோப்! தங்கனின் சொந்தக் குறைகளை விளம்பரத்துக்குள் மறைத்து மற்றவர்களின் அறியாமையை முதலாக வைத்து நடத்தும் வெறும் விற்பனை. அப்படி ஒரு கூடாரத்துக்குள் எந்த ஒரு சுயமரியாதையுள்ள எழுத்தாளனும் அதிக நாட்கள் இருக்கமுடியாது. அவ்வளவும் எழுத்தாளர்களிடம் இருக்க வேண்டிய தனித்தன்மையைப்பற்றி நான் முன்பு சொன்னதின் சுருக்கம். என்னைப் பொறுத்தவரையில் அந்தத் தனித்தன்மைக்கு அழுத்தம் அதிகம். இன்றைய சர்வதேச நிலையைப்பற்றிப் பின்பு சொல்லும் போது அதன் சூன்யத்தினால் ஏற்படும் கிடங்கில் நாமும் விழாமல் இருப்பதற்கு அதைத் தெரிந்திருப்பது அவசியம்.

இலக்கியம் என்றால் இதுதான் என்று திட்டவாட்டமாக ஒரு வரைவிலக்கணம் கொடுக்காமல், நான் ஓர் எழுத்தாளன், என்னை என்னென்ன உண்மைகளும் பிரச்சனைகளும் இன்று எதிர் நோக்குகின்றன. அவற்றை நான் எவ்வாறு

(1) அப்படிச் சொல்வதன் மூலம் தம் முன்னேற்றம் ஒரே தொடராக ஏறிக் கொண்டு போகவில்லை என்பதையே குறிக்கிறேன். ஏறுவதும் இறங்குவதுமான போக்குத்தான் மனித வர்க்கத்தின் முன்னேற்றப் போக்காய் இருக்கிறது. சாண் ஏற முழஞ் சறுக்குவது முழம் ஏறச் சாண் சறுக்குவதுமான ஒரு நிலை.

விளங்கிக்கொள்ளுகிறேன், அந்த விளக்கத்தின்மூலம் நான் எப்படி எழுதப்போகிறேன் என்று புரிய வைப்பதன்மூலம் இன்றைய இலக்கியத்தைப் பற்றியும் தெரியவைக்கலாம் என்ற நோக்கத்தோடேயே நான் இதை எழுதுகிறேன் என்று முன்பு கூறினேன். அதைத் திரும்பவும் நினைவூட்டிக்கொள்வது நல்லது. ஏனெனில் எழுத்தாளனாகிய என்னை எதிர்நோக்கும் அடுத்த விசயத்துக்கு அதன்மூலம் சீக்கிரமாகவே இறங்கி விடலாம்.

அடுத்தது பால். அது பிரச்சனையல்ல, உண்மை. என்னைப் பொறுத்தவரையில் பிரச்சனையாய் இருந்த காலம் போய்விட்டது. அதைப்பற்றித் தெரியாமல் இருக்கும்போதும் அதை மறைத்துக்கொண்டு அதற்கு ஒரு தீர்வு காணமுடியாமல் இருக்கும் வரைக்குந்தான் அது ஒரு பிரச்சனை. ஆனால் அது ஓர் பிரச்சனை அல்ல. மறுக்கமுடியாத உண்மை. காலாதி காலம் எல்லாம் மனிதனோடு சேர்ந்து வாழும் ஓர் உண்மை. அதன் முக்கிய தத்துவம் என்றும் இருக்கவே செய்யும். ஒருவேளை எச். ஜி. வெல்ஸின் செவ்வாய்க்கிரகப்பேர்வழிகளைப்போல் உடலின் செலவில் மூளையை வளர்த்த நிலைக்கு நம்மனிதர்களும் வந்துவிட்டால் அதன் முக்கியத்துவம் இல்லாமல் போய்விடலாம். அப்படி ஒரு போக்கைத்தான் இன்றைய ஒரு பக்கம் திருகப்பட்ட "அறிவு-முன்னேற்றம்" குறிக்கிறது. ஆனால் எல்லா வகையாலும் சமமான முன்னேற்றத்தில் பாலின் முக்கியத்துவத்தை ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். அப்படி ஒப்புக்கொள்வதன்மூலந்தான் க. செ. பொ. ம. 5

SRI LANKA READERS

A NEW SERIES OF ENGLISH BOOKS

FOR

CEYLON SCHOOLS

SPECIALLY PREPARED FOR STUDYING ENGLISH AS A SECOND LANGUAGE

PRIMER	Re.	1-00
BOOK ONE	Rs.	1-25
BOOK TWO	Rs.	1-50
BOOK THREE	Rs.	1-75
BOOK FOUR	Rs.	2-00

Copies can be had from:-

S. S. SANMUGANATHAN & SONS.

P. O. Box 12 : JAFFNA

உண்மையான முன்னேற்றத்தை நாம் அடையவும் முடியும். இங்கே தத்துவப் பாஷையைவிட்டு அனுபவப் பாஷையில் என் அபிப்பிராயமாக இதைச் சொல்வது நல்லம். இந்த முழுக்கட்டுரையையும் அப்படி ஒரு ரீதியில்தான் நான் எழுதுகிறேன்-மற்றவர்களின் தனித்தன்மைக்கு இடங்கொடுக்கும் விதமாக. ஆனால் பாலைப்பற்றிச் சொல்லும் போது அந்த அனுபவப்பாஷையின் தேவை அதிகமாகிறது. பால் நம் சமுதாயத்தில் போர்த்து மறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு பொருள். பாவாடை தெருவைக் கூட்டும் அளவில் மறைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு பொருள். எனவே அதன் உண்மையைப்பற்றி எல்லோரும் அறிந்திருப்பது அபூர்வம். அதனால் தத்துவப் பொதுப்படையாகச் சொல்லப் போனால் கலாச்சாரப் பண்டிதர்களுக்கும் அனுபவமற்ற பச்சைக்குழந்தைகளுக்கும் புரியாமல் போய்விடும். ஒவ்வொருவனும் அவனவனின் அனுபவத்தின் கைதி. எவ்வளவு அனுபவம் கூடுகிறதோ அவ்வளவுக்கு அறிவு விரிகிறது. எனவே நான் கூறுவது எனது அபிப்பிராயமே-பாலைப்பற்றி நான் நினைப்பது. நான் ப்ரொயிட்டைப் படிக்கமுன்பு, கின்ஸி அறிக்கையை வாசிக்க முன்பு என்னைப் படித்திருக்கிறேன், மற்ற

வர்களைப்பற்றித் தெரிந்திருக்கிறேன், வாழ்க்கையையும் ஓரளவுக்கு வாசித்திருக்கிறேன். அதோடு சமூகத்தின் வெளிப்பூச்சைக்கண்டு பிரமித்திருக்கிறேன், ஆத்திரப்பட்டிருக்கிறேன். எனவே பாலைப்பற்றிய அழுத்தம் மற்றவர்கள் அறியாததினால், அதனால் அதை ஒப்புக் கொள்ள மறுப்பதினால், இங்கே அவசியமாகிறது, ஆனால் அதுமட்டுமல்ல உண்மை, அதைப்பற்றி அதிகம் அறிந்தவர்களும், ஏதோ தங்களில் தான் குறை என்ற நினைவில் அதைப் பூசி மறைத்து வெளிவேடம் போடுகிறார்கள்.

புங்குடீவில் சிலகாலத்துக்கு முன் முத்தமிழ்விழா ஒன்று நடத்தினார்கள். அதில் ஓர் பேச்சாளர் எஸ். பொன்னுத்துரையையும் இன்றைய இலக்கியப் படைப்புகளையும் "நெஞ்சு பொறுக்குதில்லை" என்ற தலைப்பில் நம் மரபுக்குப் புறம்பானவை என்று திட்டித்தீர்த்தார். 1 அதேவிழாவில்தான் சிலபெண்கள் நடனம் ஆடக்கூடாது என்ற கலாட்டாவும் (பத்திரிகையில் செய்தியாகவும் வந்தது) எழுந்தது. நடனத்தை எதிர்த்தவர்களில் சில படித்தவர்கள் பள்ளிக்கூடப்பெண்கள் ஆடலாம் மற்றப்பெண்கள் ஆடக்கூடாது என்று வாதாடினார்கள். அவர்களின் தர்க்கம் சொந்தக் குரோதங்களினால்

1. இதை எழுதும் போது இன்று தினகரனில் கா. சிவத்தம்பி எழுதியுள்ள "அசையாத குட்டையல்ல மரபு" என்ற கட்டுரை வந்துள்ளது. "மீண்டும் அதே குரல் ஒலிக்கத் தொடங்கியுள்ளது" என்று அழகாகத் தொடங்கி அருமையாக எழுதுகிறார். அது பாலைப்பற்றிய பிரச்சனைக்கும் பொருந்தும். அன்றைய பேச்சாளரும் அதைப்படிப்பாரா? படித்தாலும் புரியுமா? வாழ்க்கையைப் படிக்காதவரைக்கும் புத்தகப்படிப்புப் பிரயோசனம் இல்லை. நாமாக நினைத்துக்கொண்ட, ஏற்கெனவே நமக்கு மற்றவர்களால் ஊட்டப்பட்ட, எண்ணங்களோடு வாழ்க்கையை அணுகுவதை விடும் வரைக்கும் வாழ்க்கையைப் படிக்கமுடியாது.

பேர்ஸ் டயறிகள் [PURSE DIARIES] 1963

இங்கிலிஷ் பேர்ஸ் டயறி (No. 5) (இரண்டு பக்கத்திற்கு ஒரு கிழமை)	2-10
இங்கிலிஷ் பேர்ஸ் டயறி (No. 4) (ஒருபக்கத்திற்கு இரண்டு நாள்)	2-60
தமிழ் ஆங்கில பேர்ஸ் டயறி (No. 2) (ஒருபக்கத்திற்கு இரண்டு நாள்)	2-60
தமிழ் ஆங்கில பேர்ஸ் டயறி (No. 1) (ஒரு பக்கத்திற்கு ஒரு நாள்)	3-10
பின்னல் பேர்ஸ் டயறி (Business) (ஒருபக்கத்திற்கு ஒரு நாள்)	3-85
டெஸ்க் பிளாஸ்டிக் டயறி (பெரியது) (மூன்று பக்கத்திற்கு ஒரு கிழமை)	2-95
டேபிள் பிளாஸ்டிக் டயறி (பெரியது) (ஒரு பக்கத்திற்கு ஒருநாள்)	4-35
புள்ஸ்காப் டயறி (கலிகோ பைண்ட்) (ஒரு பக்கத்திற்கு ஒரு நாள். வர்த்தகர்கள் கணக்குப்புத்தகமாகப் பாவிக்கக் கூடியது)	13-50
வலற் (Wallet) டயறி (2-50 பெறுமதியான வலற் பேர்ஸ் கொண்டது)	4-85
டேபிள் கலண்டர் (Table Calendar) (பிளாஸ்டிக் ஸ்டான்டுடைய மேசைக் கலண்டர்)	5-00
குறிப்பு: விரும்பும் டயறியின் விலையையும், டயறி ஒன்றுக்கு 35 சதம் தபாற் செலவும் அனுப்பினால் பார்சலில் அனுப்பப்படும்.	

மெய்கண்டான் அச்சியந்திரசாலை,
161, செட்டியார் தெரு, கொழும்பு.

ஏற்பட்டதால் இங்கு அது தேவையில்லை, எதிர் த்தவர்களில் வேறு சிலர் 'குளுகூவன் னுப்பேர் வழிகள்', அவர்கள் தான் இங்கு முக்கியமானவர்கள். தங்கள் சொந்தக் குற்றத்தை மறைக்கும் முகமாக நடத்தும் பகிரங்க வெளியேடம் அவர்களுடையது. இனக்கலகக் காலங்களில் சிங்கள நாட்டில் தமிழர்களுக்கெதிராக ஆர்ப்பாட்டம் செய்தவர்களில் தமிழ்ப்பெண்களைக் கல்யாணம் முடித்த சிங்களவர்கள் அதிகம்! குற்றம் செய்தவனாக நினைப்பவன் முதல் கூப்பாடு போடுவான் மற்றவர்களில் குற்றஞ்சாட்டி! பாலைப்பற்றிய விசயத்திலும் நம் சமூகத்தில் அப்படி வெளியேடம் போடுபவர்கள் ஒரு ரகம். மற்றவர்கள் இன்னோர் ரகம், அவர்கள் வெளியேடம் போடுபவர்கள் அல்ல. எதைப்பற்றியும் அறியாதவர்கள், பச்சைக் குழந்தைகள். அதற்கு ஓர் உதாரணம். அ தே விழாவில் ஓர் இளம் மாணவ எழுத்தாளரைச் சந்தித்தேன். அவர் பவானியின் 'மன்னிப்பாரா?' என்ற கதையைப் பற்றிக் கூறிய அபிப்பிராயம் சுவையானது. 'எங்கள் ஊரிலும் அப்படி ஒரு சம்பவம் நடந்திருக்கிறது. அதற்குப்பின்தான் அந்தக் கதையை நம்பலாம் போலிருக்கிறது.' அப்படி! நல்லகாலம் அப்படி ஒரு சம்பவம் நடந்ததாக அவர் கேள்விப்பட்டோ விட்டார். இல்லாவிட்டால் அப்படி நடக்காது என்று இன்னும் எத்தனை காலம் அவர்களுடைய காண்பாரோ ஆண்டவனுக்குத்தான் தெரியும். இலக்கியத்தில் பாலை (காதல் என்ற ஒன்றை அல்ல) புகுத்துவதற்கு எதிராக வரும் இன்றைய பிரச்சாரம் அப்படி அந்த இரண்டு கோணங்

களிலிருந்துதான் அதிகமாக வருகிறது. ஒன்று அதிகம் தெரிந்தும், தெரிந்தது தன் குற்றம் என்ற நினைவில் வரும் குறுகுறுப்பை மறைக்க முயலும் வெளியேசக் கூச்சல், மற்றது ஒன்றும் தெரியாத குழந்தைப்பிள்ளைக் கூச்சல், ஆனால் இரண்டும் பாலின் முக்கியத்துவத்தை மறைக்கவில்லை. மறைமுகமாக ஒப்புக்கொள்ளவே செய்கின்றன. அதைத் துணியும் தைரியமும் உள்ள எழுத்தாளன் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும்.

எழுத்தாளன் ஒரு வனுக்குத் துணியும் தைரியமும் வேண்டும், அவனிடந்தான் தனித்தன்மையைக் காணமுடியும். பரவளிகளைக் கையாடும் அகிலன் எவ்வளவுதூரம் வாழ்க்கையைப் பூசிமறைத்து இலக்கியம் சமைத்திருக்கிறார்! அதைப் படமாக்கியவர்கள் இன்னுமொருபடிமேலே போய்விட்டிருக்கிறார்கள் கடைசியில், இலக்கியமும் வாழ்க்கையின் பச்சைப்படமாக இருக்கக் கூடாது என்பதற்காக வாழ்க்கையை விட்டு மைல்கணக்காகத் தூரே போய் விட்டிருக்கிறது! எல்லாம் சரியான ஒன்றைப் பிழையென்று சட்டம் இயற்றிவைப்பதால்! அப்படி ஒரு சட்டத்தில்தான் நம் சமூகம் இயங்குகிறது!

அப்படி ஒரு பிழையான சட்டந்தான், காலங்கடந்துவிட்ட மரபுதான் நான் சுற்றிவரக்கூடும் விசித்திர நிகழ்ச்சிகளுக்குக் காரணமாக இருக்கிறது. ஊரில் நம்முடைய திக்கில் ஓர் வாட்டசாட்டமான வாலிபன் இருக்கிறான். மந்திரத்தில் கெட்டிக்காரனும், இரவெல்லாம் அவன் ஒரே பிளி: அனேகமாக ஒவ்வொரு இரவும்

இலங்கை முழுவதும் மங்காப் புகழ் பெற்ற
காரம் மணம் குணம் நிறைந்த

903

கயூர்
பீடி

&

ஸ்ரீமம்
பீடி

ஆசியவற்றையே பாவியுங்கள்.

ஊக்கமளிக்க வல்லது.

உற்சாகம் தர உகந்தது.

உவகையளிக்க உற்றது.

உயர்ந்த ரக அக்குல் புகையிலையினால் உன்னத தொழி
லாளரைக் கொண்டு ஒப்பற்ற மேற்பார்வையின் கீழ் தயாரிக்
கப்படுவது.

இலங்கையில் எல்லாப் பகுதிகளிலும்
கிடைக்கும்.

என். பி. அப்துல் கயூர்

பீடி தயாரிப்பாளர், பீடி இலை, பீடிப்புகையிலை
விற்பனையாளர்.

102/2, ஆட்டுப்பட்டித்தெரு, : : கொழும்பு-12

N. B. ABDUL CAFFOOR

Beedi Manufacturer & Dealer in Beedi Leaves and
Beedi Tobacco.

102-2 WOLFENDHAL STREET : : COLOMBO-12

ஏதாவது ஒரு வீட்டில் உடுக்குச் சத்தமும் சன்னதப் பாட்டும் கேட்கும். இடைக்கிடை கூக்காட்டல்! (அம்மா டா, இந்தப் பெண்களால் அப்படி எப்படித்தான் சத்தம்போட முடிகிற தோ!) எல்லாம் ஏன்? அங்குள்ள கல்யாணமாகாத குமர்ப்பெண்களுக்குப் பெரும்பாலும் பேய்பிடித்து விடுகிறதாம். அவ்வாஸிபன் போய்ச் சன்னதம் செய்தால்தான் தீருமாம். சிலசமயங்களில் ஓரிரவில் இரண்டு வீடுகள்! சிலசமயம் ஒரு வீட்டில் ஒன்று, இரண்டு, மூன்று பெண்கள் என்று! பதினான்கு, பதினெட்டு, பத்தொன்பது வயதுடைய பெண்கள்! தங்கச்சி. சின்னக்கா, பெரியக்கா! எதிர்வீட்டில் கல்யாணம் முடித்த நடுத்தரவயதுப்பெண், பிள்ளைகள் ஐந்து, பகலிப்பார்க்கும்போது எந்தக் கோளாறும் இல்லாத தோற்றம்-ஆனால் இரவில் சிலசமயங்களில் கர்தைத்துளைக்கும் கூச்சலோடு சன்னதம்! நம் வீட்டுக்குப் பின்னால் நாலு வீடுதள்ளி ஒரு கல்யாணம் முடித்தபெண்ணை வேறு ஒரு வன் இரண்டுதுண்டாக வெட்டிப் போட்டான். அவனை அந்தப்பெண் "வைத்திருந்தாளாம்". பக்கத்து வீட்டில் புருஷன் பெண்சாதிக்கிடையே அடிக் கடி சண்டை. புருஷன் பெண்டாட்டியை கற்பூரம் வாங்கிக் கொண்டு கோயிலுக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போவானாம். சத்தியம் கேட்பதற்காக! வேறு ஒரு பெண்ணுக்குக் கல்யாணம் இல்லை. அவள் கோயில் கோயிலாகத்

திரிந்தாள். திடீரென்று ஒரு பிள்ளை! பிள்ளை எப்படி வந்தது? வேறு எப்படி ஐயா வரும்? கடவுளா கொடுப்பார்? 1

ஐயோ, ஏன் இந்த வேதனை எல்லாம்? இந்தச் சத்தியத்தையும் சன்னதத்தையும் விட அவற்றைத் தீர்ப்பதற்கு நம் சமுதாயத்துக்கு வேறு வழி இல்லையா?

மூச், அதுதான் நம் மரபு!

இதெல்லாம் பட்டிக்காட்டு விசயங்களாகப்படலாம். ஆனால் சிரிப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை. பட்டணத்தில் நம் யந்திர வாழ்க்கையின் காரணமாக நாம் அவற்றை அவதானிக்க மறுக்கின்றோம். அதுமட்டுமல்ல. பட்டணத்தில் அப்படி இல்லை யென்றால் பட்டணத்துப் பெண்கள் ஏதாவது ஒரு வழியைத் தேடிக்கொள்கிறார்கள் என்பதுதான் அர்த்தம். - நம் கிராமத்து ஆண்கள் தேடுவதுபோல் எப்போதும் இயற்கையான வழிகளாய் இருக்கவேண்டும் என்ற அர்த்தமில்லை, நகரத்து நாகரிகத்தில் sophistication என்பது பலரகம் எடுக்கும். அப்படிச் சொல்லுதல் நான் நகரத்துப் பெண்களைக் குறை கூறுகிறேன் என்பதல்ல அர்த்தம். அந்தக் கூச்சல் நான் முன்பு சொன்ன இளம் மாணவ எழுத்தாணுடையது. ஆனால் எல்லோரும் அந்தம், கட்டத்தைத் தாண்டித்தான் போகவேண்டியிருக்கிறது. நம் மரபு அப்படி ஒரு நிலையை உண்டாக்கியிருக்கிறது. எனவே கிராமத்தி

1. இங்கு பெரும்பாலும் பெண்கள்தான் உதாரணமாக வருவது கவனிக்கத்தக்கது. நான் வேண்டுமென்றே அப்படித் தெரிவுசெய்யவில்லை. அப்படித்தான் நான்காண்கிறேன். ஆண்களுக்கு அப்படிக் கோளாறு ஏற்படுவதில்லை. அவர்களுக்கு வழிகள் போதிய அளவில் இருக்கின்றன. கற்பையும் காடலையும் கோரும் நம் சமூகம் ஆண்களின் சமூகத்தானே?

விருந்து கற்பு, காதல் என்ற எண்ணங்களால் condition பண்ணப்பட்ட நாம் மேற்கூறிய இளம் மாணவ எழுத்தாளன் நகரத்தில் ஒரு sophisticated பெண்ணைச் சந்தித்து, அவளைக் காதலித்து, பின்பு அவளைப்பற்றி உண்மையாக அறிய வருகிறான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்போது அவனது நிலை எப்படி இருக்கும்? 1

இந்தக் கேள்வியைக் கேட்கும் போது ஹக்ஸ்லியின் புதிய உலகத்தில்வரும் சேக்ஸ்பியர் தாசனாபமைய உலகப்பாத்திரத்தின் பைத்திய நிலை தான் நினைவுக்கு வருகிறது. நம் இளம் மாணவ எழுத்தாளனுக்குப் பைத்தியம் பிடிக்காவிட்டால் அவனது மனோ வலிமையைப்பாராட்டத் தான் வேண்டும். ஆனால் அப்படிச் சொல்வது அவன் அப்போது அடையும் வேதனையை உணர்த்துவதாகாது.

சுதந்திரனில் நான் எழுதிய 'வடு' என்ற கதையிலும் வீரகேசரியில் நான் எழுதிய "நட்சத்திரங்கள் எத்தனையோ!" என்ற கதையிலும் கலைச்செல்வியில் வந்த என் "அழகி" யிலும் அதே இளம் - மாணவ எழுத்தாளனின் மனப்பருவத்தைக்கொண்ட கதாநாயகர்கள் தான் வருகிறார்கள், (சிலர் சாகும் வரைக்கும் அந்தப் பருவத்திலிருந்து விடுபடுவதில்லை. அந்த நிலையிலேயே வாழ்கிறார்கள். அவர்களுக்கு

அதனால் மனத்திருப்தி கிடைக்கிற தென்பது உண்மை. ஆனால் அவர்களைவிட அனுபவம் முதிந்தவர்களுக்குத்தான் அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே ஏமாற்றிக்கொள்கிறார்கள் என்பது தெரியும்) சிலர் அந்தக் கதைகளைப் படித்துவிட்டு முகத்தைச் சுளித்தனர், காரணம் அவர்கள் அறிவு முதிந்தவர்கள் என்பதினால் அல்ல. சும்மா, அப்படி எழுதக் கூடாது என்பதற்காக!

இது ஒரு விசித்திரமான நிலை. நீ காதலிலும் கற்பிலும் நம்பிக்கை வைக்கும்படி சொல்லப்படுகிறது, அந்த நம்பிக்கையோடு நீ வாழத்தொடங்குகிறது. ஆனால் எங்கும் உனக்கு ஏமாற்றம் காத்திருக்கிறது. ஒருவர் அல்ல, இருவர் அல்ல, பொதுவாக எல்லாருமே, முழுச் சமூகமே ஏமாற்றுபவர்களாகத் தெரிகிறார்கள், எனவே நீ கத்துகிறது. எல்லோரையும் திட்டுகிறது. அந்த நிலை தவிர்க்கமுடியாதது. ஆனால் முன்பு உன்னைக் காதலிலும் கற்பிலும் நம்பிக்கை வைக்கும்படி சொன்ன அதே சமூகம் இப்படிக்கத்தும் உன்னைப் பார்த்து முகத்தைச் சுளிக்கிறது. உனக்கு ஏதோ பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதென்று நினைக்கிறது. அது ஒரு விசித்திர நிலை. அப்படியென்றால் அது நீ அடைந்த ஏமாற்றத்தை மறைத்து வைக்கச் சொல்கிறது, முடியுமென்றால் நீ 'மற்றவர்களைப்போல் இரகசியமாக அப்படி வாழலாம்' என்று

1. அதை மறுபக்கம் மாற்றிக் கேட்டால் இன்னும் சுவையாக இருக்கும். நம்முடில் உள்ள எனைக்குச் சொந்தமான ஓர் பெண் ஒரு சிங்கப்பூர் குடும்பப் பையனைக் கல்யாணம் கட்டியதால் ஏற்பட்ட கலாச்சார, மனோ இயல் மோதல்களால் அந்தப் பெண் இப்போ அங்கொடையிலும், பையன் அங்குமிங்கும், பைத்தியக்காரனைச் சுற்றிவிட்டு இப்போ வேறு ஒருத்தியை முடித்துக்கொண்டும் இருக்கிறார்கள். இது கதைதல்ல, உண்மையான வாழ்க்கை. ஆமாம், நம் எழுத்தாளர்களுக்குத்தான் துணிவு போதாதே ஒழிய வாழ்க்கையில் எவ்வளவோ திகிலான விஷயங்கள் இருக்கின்றன கதை எழுதுவதற்கு

சொல்கிறது. ஆனால் வெளியே மட்டும் சொல்லக்கூடாது!

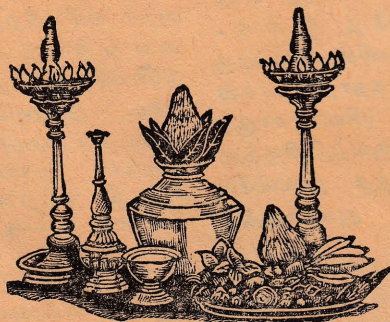
ஏன் இந்த "டொக்டர்-ஜெக்கில்-அன்ட்-மிஸ்டர்-ஹைட்" வாழ்க்கை? ஏன் இந்த அனாவசிய சன்னதமும் சத்தியமும்? காதல், கற்பு எல்லாம் இன்றைய நிலையில் பொய். காலங்கடந்த மரபு என்று தைரியமாக உண்மையை ஒப்புக்கொண்டால் என்ன? கடைசி, சாதாரணமனிதனான அப்படி முடியாதென்றாலும் எழுத்தாளனுக்காவது அந்த உரிமையைக் கொடுத்தால் என்ன?

இந்தக் கட்டத்தில் பாலை இலக்கியத்தில் சரளமாகப்பிரயோகிப்பதை எதிர்க்கும் மூன்றாவது ரகப் பேர்வழிகளை அறிமுகப்படுத்த வேண்டும். இவர்களை எதிர்ப்பவர்கள் என்று சொல்வதைவிட மௌனம் சாதிப்பவர்கள் என்று சொல்லலாம். பாலைப்பற்றிய உண்மையை ஒப்புக்கொண்டாலும் அதைப்பற்றி மௌனம் சாதிக்கவேண்டும் என்பதுதான் இவர்களுடைய கருத்து. புதிய நிலையை உணர்ந்தாலும் பழைய மரபை வழிபட மறுப்பதற்கு

பயப்படும் பேர்வழிகள் இவர்கள். "ஆமாம்பா, நீ சொல்வது உண்மைதான்" என்று இவர்கள் ஆரம்பிப்பார்கள். ஆனால் முடிவு வேராக இருக்கும். "ஆனால் அதற்காக அந்த விழல்களை வைத்து, அந்த ஊத்தைகளை வைத்துத்தானே எழுதவேண்டும்? உலகத்தில் வேறு எத்தனையோ நல்ல விசயங்கள் இருக்கின்றனவே!"

வித்தியாசம் அங்குதான் வருகிறது. நமக்கு அவை விழல்களாவும் ஊத்தைகளாகவும் படுவதில்லை. அவற்றைக்கண்டு முகம் சிவந்து வெட்கப்படும் குழந்தைப்பிள்ளைத்தனமும் நம்மிடம் இல்லை, வெருண்டோடும் பைத்தியத்தனமும் இல்லை. இன்றைய யந்திர நிலையில் பால் விவகாரங்களில் தினைக்கும் போதுதான் மனிதன் தன்னை உணர்ந்து கொள்ளும் நிலையையும் உயிர்த்துடிப்புடைய வாழ்க்கையையும் அனுபவிக்கிறான். அந்த உணர்ச்சியின் திளைப்பில்தான், அந்தத் திளைப்பின் முடிவிலும் கலப்பிலும்தான் மனிதன் இன்றையநிலையில் ஆன்மீக உணர்ச்சி

பொங்கும் மங்களம் எங்கும் தங்குக.
உங்கள் நகைகளை எங்களிடம் வாங்குக.

பொ. அம்பலவாணர்

119. கஸ்தூரியார் வீதி :: யாழ்ப்பாணம்.

சியையும் அனுபவிக்கமுடியும். நம் ஆழ்வாரும் நாயன்மாரும் கடவுளுடன் புணர்வதாகக் கற்பனைசெய்து கொண்டு பாடவில்லையா? எனவே ஊத்தை என்று ஒன்று இல்லை. அதை ஒப்புக்கொள்ளாதவரைக்கும் எழுத்தாளனானாலும் வேறு விசயங்களில் அக்கறைப்படுவது இயலாதகாரியம். மரபுவேலியில் அவனது மனோவேகம் தட்டுப்பட்டுத் தட்டுப்பட்டு விழுந்துகொண்டே இருக்கும். அடியோடு அதைப் பிய்த்தெறிந்தபின் தான் அவனால் மற்றவற்றைப்பற்றிக் கவனிக்கமுடியும். பொன்னுத்துரையின் “தீ”யை அந்நிலையில் வைத்துத்தான் ஆராயவேண்டும். அந்த நிலையின் காரணமாகத்தான் இலக்கியத் தரமற்ற அவ்வளவு சின்ன விசயமான “மன்னிப்பாரா?” கூட பிரச்சனைக் குரியதாக மாறியிருக்கிறது. எனவே முதலில் நமக்குத் தேவைப்படுவது துணிவுள்ள எழுத்தாளர்கள் தான்.

அப்படி அந்த மரபுவேலியைக் காலத்துக்கேற்றவகையில் மாற்றியமைக்கும் துணிவுள்ள தமிழ் எழுத்தாளர்கள் ஈழத்தில் இன்று இல்லை - பொன்னுத்துரையைத் தவிர. 1 பவானியை அவ்வளவு சிக்கிரத்தில் சீரியலாக எடுத்து ஆராய்வதற்கு அவர் அப்படி ஒன்றையும் இன்னும் சாதிக்கவில்லைத்தான். ஆனால் அவரின் நிலை இங்கு நான் சொல்லப் போவதை விளக்க உதவுகிறது. பவானி பால்சம்பந்தப்படுத்தி

எழுதியவை இலக்கியமாகத் தெரியாமல் சிலசமயம் திடீர்த்தாக்குதலைக் கொடுக்கும் செய்திகளாகத் தான் தெரிகின்றன. மன்னிப்பாரா என்ற கதையில் உள்ள குறைகதையில் வரும் romanticize பண்ணப்படும் எழுத்துநடையே தானே ஒழிய முடிவல்ல. முடிவு இன்றைய சமூகத்தில் நடக்கும் சாதாரண நிகழ்ச்சி. “மன்னிப்பாரா?” என்ற கதையைக் கண்டிப்பவர்கள் “காப்பு” என்ற அவரின் கதையைப் பாராட்டுகின்றனர். காப்பு என்பது கதையல்ல. அது இக்காலப் பெண்ணொருத்தியின் wishful thinking! மரபுக்காக வேண்டி வாழ்க்கையில் காணமுடியாத ஒன்றைக் கதையில் காணமுயலும் ஒருவரைக் கனவுதான் காப்பு என்ற கதை. அக்கதைக்குக் கிடைத்த வரவேற்பு நம் முழுச் சமூகமே அப்படி ஒரு மனவிளைவில் சுயதிருப்தியடைந்து கொண்டிருக்கிறதென்பதையும் நம் இன்றைய இலக்கியம் வெறும் செயற்கையாக இருக்கிறதென்பதையுந்தான் காட்டுகிறது. “காப்பு” என்ற கதையை விட “மன்னிப்பாரா” என்ற கதை எவ்வளவோ சிறந்தது. பவானியின் கதைகளில் வாழ்க்கையைப் புரிந்து கொண்ட ஒரு சாயலும் பாவனைக்காக மரபுக்கிணங்க எழுதவேண்டும் என்ற அவரே அறியாத ஓர் உந்தலும் இருப்பதைக் காணலாம். முன்னதை அவரது சில கதைகளின் உட்கருத்துக்களிலும் பின்

இக்கட்டுரையில் வரும் கருத்துக்கள் என்னிடம் பிறப்பித்துள்ள சிறுகதைகளின் தொகுதியொன்றும் ஒலையை நோக்கி” என்ற நாவலும் சிக்கிரமே வெளியிடப்பட இருக்கின்றன.

னதை அதே கதைகளின் எழுத்து நடையிலும் காணலாம். கருத்துக்குப் பொருந்தாத ஒரு கற்பனாவாத நடை! இன்றைய சமூகத்தில் கொஞ்சம் துணிவுள்ள எந்தப் பெண்ணிடமும் ஏற்படும் பச்சை வாழ்க்கையினதும் பழைய உழுத்த மரபினதும் போராட்டத்தின் பிரதிபலிப்பு. பவானியின் கதைகளைப் பற்றி இங்கு சொல்லவந்தது நமது இரண்டுங்கெட்ட சமூகம் அவரது இரண்டுங்கெட்ட கதைகளில் தெரிய வருகிறதென்பதைக் காட்டுவதற்கே. அதனால்தான் பால்சம்பந்தப்பட்ட அவரது கதைகள் (போதிய துணிவில்லாத காரணத்தால்) பொன்னுத்துரையின் கதைகளைப்போல் இலக்கியத் தரத்தை அடையமுடிவதில்லை. பால்

சம்பந்தப்பட்ட புரட்சிக்கருத்துக்களுக்கு அந்தப் புரட்சிக்கேற்ற புதிய நடை தேவைப்படுகிறது. பொன்னுத்துரையிடம் அது இருக்கிறது. ஆனால் அவரும் அதைப் பூரணமாகப் பயன்படுத்தி விட்டார் என்று சொல்வதற்குமில்லை.

கட்டுரையில் எழுதுவதுபோல் கதையிலும் கருத்துக்களை பச்சையாகச் சொல்லிவிட முடியாது, சொல்லிவிடக்கூடாது என்பதை நான் மறுக்கவில்லை. கலையும் சீரிஸ்னஸ்ஸும் சேர்ந்துபெரும் பாலும் மறைமுகமாகத்தான் அவை வெளியிடப்படவேண்டும். ஆனால் அதற்காக சிலவார்த்தைகள் கூடப் பச்சையாக வரக்கூடாது என்றில்லை. எல்லாவற்றையும் உவமைகளுக்குள்ளும் உருவகங்களுக்குள்ளும்

படிமுறை அட்சர கணிதம்

6 ஆம் 7 ஆம் வகுப்புகளுக்குரிய படிமுறை அட்சர கணிதங்கள் 13-10-62 இல் பாடநூற் பிரசுர ஆலோசனைச் சபையாரால் 1962 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 31 ஆம் திகதி வரை பாடசாலைகளில் உபயோகிப்பதற்கு அங்கீகாரம் பெற்றுள்ளன.

விலை:

6ஆம் வகுப்புப் படிமுறை அட்சர கணிதம் 1-60
7ம் " " " " 1-60

ஆர்வாதம் அச்சகம் - புத்தகசாலை

32, கண்டி வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

ஒளித்துவிடத் தேவையில்லை. ஆனால் பொன்னுத்துரை சிலசமயம் அப்படித்தான் செய்கிறார். பவானியின் இரண்டுங்கெட்ட நிலையைப்போல் பொன்னுத்துரையின் உருவகங்களும் காலங்கடந்த மரபின் அடிமன ஆதிக்கத்தைத்தான் வெளிப்படுத்துகிறது. உதாரணத்துக்கு ஒன்று 1.

“குமிழ்” என்னும் கதையிலிருந்து இது எடுக்கப்பட்டுள்ளது. இரவில் தன் காதலியைக் காண்பதற்காக மதிற்சுவர் தாண்டிக்காதலன் என்பவன் போகிறான். ஆனால் பெண்ணின் தகப்பனரிடம் மாட்டிக்கொள்கிறான். அப்போது இந்தச் சம்பாசனை வருகிறது. பாத்திரத்துக்கும் சந்தர்ப்பத்திற்கும் முற்றிலும் பொருந்தாத சம்பாசனை. அத்துடன் நினைவுக்குதிராய்வரும் கதையில் சம்பாசனை இன்னும் இயற்கையாய் இருக்குமே ஒழிய நாடகபாணியில் அமையாது. ஆனால் அப்படி நாடகபாணியில் தான் சம்பாசனை வருகிறது. அப்படிப்பட்ட நிலையில் அது மனோ இயலுக்குப் பொருந்தாத ஒன்று. ஆனால் ஆசிரியரின் கூற்றுப்படி மறைபொருளில் உருவகமாகப் பேசித் தப்பித்துக் கொள்ளப்பார்க்கிறோம் அவன்!

சம்பாசனை ஆரம்பமாகிறது.

“இங்கு என்ன வேலை?”

தகப்பனர் கேட்கிறார். தம்பி பதில் சொல்கிறார்.

“லோகினி என்ற நிலத்தைப் பண்படுத்தி எடுத்தவன்”

“உன்னைப் பண்படுத்தச் சொல்லி யாரடா லைசன்ஸ் தந்தது?”

“சும்மா உபயோகமற்றிருந்த நிலம். அதை எந்தக் காலமும் உம்மால் உழுது பண்படுத்த இயலாது—என்றாவது, யாராவது உழவனிடம் ஒப்படைத்துத் தானாக வேண்டும். உழவன் தன் உழைப்பின் பயனை அனுபவிக்க விழைவது குற்றமா?”

“நியாய அநியாயத்தைப்பற்றிப் பேசுவதுவிட்டான், பரமயோக்கியன். இது மேய்ச்சல் நிலமல்ல. இது என் நிலம், என் சொத்து. நான் தேர்ந்தெடுக்கும் உழவனுக்குச் சாசனம் எழுதிக் கொடுப்பேன். அதற்குச் சடங்குகள் செய்வேன், உறுதிப்படுத்த. உழவுத் தொழிலுக்கும் லைசன்ஸ் வழங்குவேன். அவையெல்லாம் என் இஷ்டம். ஒருவேளை சோற்றுக்கே தாளம்போடும் ஆண்டிப்பயலே, போடா வெளியே!”

“நிலம் உம்முடையதாக இருக்கலாம். ஆனால் அதில் உருவாகி வரும் முத்துத் தெறிக்கும் கரும்பு என்னுடையது.”

அவ்வளவும் போதும். மதில்

1. இதைத் தினகரனில் வந்த என் விமர்சக வீக்கிரகங்களில் வேறு ஓர் உதாரணத்துக்காகப் பாவித்தேன். ஆனால் பத்திரிகையில் அது | வரவில்லை. நான் கூறிய பொன்னுத்துரையின் நான்காவது வளர்ச்சி அதனால் அங்கு விளக்கப்படவும் இல்லை. கைலாசபதியைப் பற்றிய என் அபிப்பிராயமும் அப்படியேதான் அரைகுறையாக அழுக்கப்பட்டுவிட்டது. இதுவும் அதேமரபின் வெளிக்காட்டல் தான், நம் எழுத்தாளர்களுக்கும் பத்திரிகைகளுக்கும் துணிவு என்பது இல்லை. அது இல்லாதவரைக்கும் விமர்சகர்கள் வீக்கிரகங்களாகவே இருப்பார்கள். இலக்கியம் வெறும் சொத்தையாகவே இருக்கும்.

ஏறிப்போய் அகப்பட்டுக்கொண்டு தனித்தபோது ஒருவன் பேசிய பேச்சு. அவ்வளவும் நாடகபாணி! ஆனால் விசித்திரம் என்னவென்றால் “நிலத்தைப் பண்படுத்தியிற்ற, என்னடா?” என்று ஒருவார்த்தையில் முடித்துக்கொண்டு கையால் பேச வேண்டிய தகப்பனாரும் அவனோடு சேர்ந்துகொண்டு படத்தில் வரும் கதாநாயகன் பாணியில்லவோ பேசுகிறார்! இதுதான் இன்றைய யதார்த்தம், பொன்னுத்துரையான பொன்னுத்துரையே எழுதும் யதார்த்தம்!

நாளாந்த வாழ்க்கையில் எத்தனை பச்சையான சொற்களைப் பேசுகிறோம் என்று அறியாமலேயே சர்வசாதாரணமாக நாம் பேசுகிறோம், கேட்கிறோம். சிலசமயத்துக்குமுன்புகூட நான் “என்னடா...வாழ்க்கை” என்று சலித்தயக்கொண்டேன். 2. என் அறைக்கு ஐம்பது யாருக்கப்பால் ஓர் பெண் கிழமைக்கு ஒருக்காலாவது யாரோடாவது சண்டைபோட்டுக் கொண்டு பேசக்கூடாது என்று சொல்லப்படுபவற்றை எல்லாம் பேசித் தீர்க்கிறார். மற்றப் பெண்கள் கேட்டுக்கொண்டு நிற்கிறார்கள்! ஐயோ, வாழ்க்கைக்கும் இலக்கியத்துறைக்கும் இடையே ஏன் இந்தளவு பெரிய இடைவெளி இருக்கவேண்டும்?

பாலுணர்ச்சி சர்வசாதாரணமான மனிதவர்க்கத்தின் அடிப்படை உணர்ச்சி. அதை மனிதன்

மூடிமறைத்துக் கட்டுப்படுத்த முயன்றது மற்ற முன்னேற்றங்களில் கவனம் செலுத்துவதற்கே. ஆனால் இன்று அவன் அடைந்திருக்கும் முன்னேற்றம் என்ன? காதல், கற்பு என்ற வெறும் கனவுகளோடு மாதாமாதம் இருநூறு, முந்நூறு உழைத்துக்கொண்டு, வாழ்கிறோம் என்ற உணர்வே இல்லாமல் வாழும் ஓர் யந்திர வாழ்க்கை! அல்லது அத்தனை மனிதவர்க்கத்தையுமே அழித்துவிடமுயலும் அணுக்குண்டு ஆபத்து! கட்டுப்படுத்தப்பட்ட பாலுணர்ச்சி மனிதனை இன்று கடவுளாக்கமுயலவில்லை. ஆன்மீக வளர்ச்சியற்ற வெறும் யந்திர வாழ்க்கையில் பாலுணர்ச்சி ஒன்றுதான் இன்று உண்மையான உயிருள்ள உணர்ச்சியாக மனிதனுக்குப் படுகிறது. கற்பும் காதலும் கடவுளின் நிலைக்கு உயர்த்தப்பட்டிருப்பது அதன்தான். ஆனால் உயிர்த்துடிப்பின் ஆகக் குறைந்த தரந்தான் பாலுணர்ச்சி, உயிர்த்துடிப்புக்கு அதை விட மேலான தரம் வேறு ஒன்றிருக்கிறது. அதுதான் ஆன்மீக உணர்ச்சி. மனிதன் கடவுளாக மாற முயலும் ஞானியின் உணர்ச்சி! அதைத் தெரிவதற்கு முதலில் அதன் ஆரம்ப உணர்ச்சியான பாலுணர்ச்சியில் திளைப்பதற்கு, திளைத்துத் திருப்தியடைவதற்கு வசதி இருக்கவேண்டும். ஆனால் மனிதனை யந்திரமாக்கி விடுவதில் முனைந்துகொண்டிருக்கும் இன்றைய உலகம் அந்த வசதியைக்

2. இந்தச் சொல்லைப் பூரணமாகப் பாவிக்கவேண்டுமென்பதுதான் என் ஆசை. அதை அசிங்கப்படாமல் எப்போது முகச்சுளிப்பின்றி மனிதன் பேசுகிறானோ அப்போதுதான் அவனால் மற்ற முக்கிய விஷயங்களைப்பற்றி மனப்பூர்வமாக அக்கறைப்படமுடியும்.

கொடுக்க மறுக்கிறது. ஒளித்து மறைத்து மூடிவைத்து சாகும் வரைக்கும் அந்த அடிப்படை உணர்ச்சியைக் கூட ஓரளவுக்காவது புரிந்துகொள்ள முடியாத நிலையைத்தான் உருவாக்கிறது. இந்த நிலையில் ஒன்றில் மனிதன் யந்திரமாக வாழவேண்டும் அல்லது சுத்தப் பைத்தியமாகவோ அல்லது ஓர் psychopath ஆகவோதான் வாழவேண்டும். பின்னதில் கொஞ்சமாவது தனித்தன்மை கலந்த உயிரோட்டம் இருக்கிறது. யந்திரத்தை விட மிருகம் மேலானதுதானே?

உயிர்த்துடிப்பின் பாலுணர்ச்சியையும் ஆன்மீக உணர்ச்சியையும் அடுத்தபடியாக பசியுணர்ச்சி வருகிறது. பசியுணர்ச்சி மற்

றவை இரண்டும் செயல்படுவதற்கு உதவும் ஓர் கருவியே ஒழிய அதோடு முற்றுப்பெறும் ஒரு முடிவல்ல. முக்கியத்துவப்படி சொன்னால் ஆன்மீக உணர்ச்சி, பாலுணர்ச்சி என்றும் அகர வரிசைப்படி சொல்லப்போனால் பசியுணர்ச்சி, பாலுணர்ச்சி, ஆன்மீக உணர்ச்சி என்றும் சொல்லவேண்டும். ஆனால் இன்று பசியுணர்ச்சியும் அதன் வெளிக் காட்டலுமான பொருளாதார முன்னேற்றமுமே அழுத்திக் கூறப்பட்டு ஒரு ஸ்தம்பிதநிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. வெறும் லோகாயதவாதம்! அதற்கு மீறி வேறு ஏதாவது இருக்கிறதென்றால் அது அறிவு, ஆத்மா, எல்லாம் கலந்த ஆன்மீக உணர்ச்சியல்ல. வெறும்

வெளிவந்துவிட்டது!

வெளிவந்துவிட்டது!!

மாணவ உலகம் படித்துப் பயன் பெறவும்,
பரீட்சையில் சித்தியடையவும் ஏற்ற ஒரே
நூல்

உயிரினவியல்

க. பொ. த. (சா. த.) வகுப்பு

BIOLOGY

G. C. E. (O. L.)

பக்கம் 400

விலை. 6-80

விபரங்களுக்கு:

கலைவாணி புத்தக நிலையம்

யாழ்ப்பாணம்

—

கண்டி

தொலைபேசி 221

தொலைபேசி 7196

தந்தி: "கலைவாணி"

"தந்தி: கலைவாணி"

அறிவு மட்டும் கலந்த, கணிதம் கலந்த, தத்துவவிசாரமே. லொஜிக்கல் பொஸிடீவிஸமும் சரி லோகாயதவாதமும் சரி மனிதனை வெறும் யந்திரமாகவே ஆக்குகின்றன. மனிதனை மனிதனாகவோ, மனிதனைக் கடவுளாகவோ ஆக்கவில்லை. இந்த யந்திர அடிப்படையில் தான் இன்று இலக்கியத்தில் சூழலுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகிறது.

குழலை எதிர்நோக்கும் போது இன்று ஈழத்தில் பிரபல்யம் அமைந்துவரும் "பிரதேச வாதம்" என்னினைவுக்கு வருகிறது. முன்பு தப்பு மனப்பான்மையோடு ஜனரஞ்சகமாக எழுதப்பட்ட கனவுக்கதைகளோடு இந்தப் பிரதேசக் கதைகளை ஒப்பிடும்போது இவை எவ்வளவோ முன்னேறியிருக்கின்றன என்பதை மறுக்கமுடியாதுதான். எதை எதை எழுதவேண்டும் என்று நினைப்பது ஓர் எழுத்தாளனின் சொந்த விசயம். இதைப் பற்றியும் எழுதலாம் அதைப்பற்றியும் எழுதலாம். திட்டங்களையும் கட்டடங்களையும்பற்றி மட்டுந்தான் எழுதவேண்டும் என்று சட்டம் வகுப்பதற்கு நல்லகாலம் நம்நாட்டில் ஒரு சர்வாதிகார எழுத்தாளர் சங்கம் இல்லை. அதுவரைக்கும் இங்கு எழுத்தாளர்களின் தனித்தன்மைக்கும் சுயகௌரவத்துக்கும் இடம் இருக்கவே செய்கிறது. ஆனால் இடம் இருந்தும் இடம் இல்லாதது போல் ஏதோ சர்வாதிகாரச் சங்கந்தான் சட்டம் ஒன்று வைத்துவிட்டதுபோல் இன்று ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து ஒரே ரீதியில் எழுதுகிறார்கள். இவரின் கதையை

மற்றவருடைய கதைக்கு மாற்றலாம், மற்றவருடையதை மற்றவருக்கு மாற்றலாம். அப்படி ஒரு வித ஒரே type கதைகள்! பாலைக்கலந்து மனிதத்தன்மையைக் கலையோடு தருவதால் மாறுபடும் பொன்னுத்துரையின் தனித்தன்மைக் கதைகளையும் மிகஇலகுவில் இலக்கியத் தரத்தைத் தொட்டுவிடும் ஓர் இலாவகமான நடையால் தனித்தன்மை பெறும். வ. அ. இராசரத்தினத்தின் கதைகளையும் தவிர மற்றவர்களின் கதைகள் பெரும்பாலும் பிரதேசமணம் என்ற ரீதியில் ஒரே type ஆகவே இருக்கின்றன! அதே யந்திரச் சாயல்! அதைத்தான் என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை.

ஆனால் அதுமட்டுமல்ல. பிரதேசமணம் என்ற நம் மவரின் Voyage பிரபல்யம் அடைய அடைய அவர்களின் பார்வை வரவரக் குறுகிக் குறுகிக் கொண்டே வருகிறது. இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் எல்லாவற்றையும் மறந்த ஒரு குருட்டு நிலை. சுற்றிவர என்ன நடக்கிறதென்று தெரியாத நிலை. கலை கலைக்காகவல்ல என்று சொல்லிவிட்டு சிரியஸ் பூச்சோடு அதைவிடக் குறுகிய நோக்கத்தைக் கொண்ட கட்சிக்குள் புருந்து கொண்டு கலை கட்சிக்காக என்று சொல்வதைப்போன்ற ஒரு புதிய நிலை. ஜனரஞ்சகமான தப்புமனப்பான்மைக் கல்கி-குமுதக் கதைகள் கூடாது என்ற கோசம் பரந்த பார்வையுடைய ஓர் இலக்கியப்போக்கை உருவாக்குவதற்குப் பதிலாக பிரதேசம் என்ற மிகக்குறுகிய மணலுக்குள் காலத்தை, நாட்டை, உலகத்தை, பிரபஞ்சத்தை எல்லா

வற்றையும் மறந்து தலையோட்டிக் கொண்டு கிடக்கிறது. ஒருவகைத் தீக்கோழி இலக்கியம். சுற்றிவர என்ன நடக்கிற தென்பதைப் பற்றிக் கவலைப்படாத புதுவகைத் தப்புமனப்பான்மை. வேண்டுமென்றே தன்னைக் குருடாகிக் கொண்ட ஒரு நிலை.

இதை இன்னும் வடிவாக விளக்க வேண்டும். இன்று எழுந்துள்ள இலக்கிய விழிப்பு ஒரு கைலாசபதி தினகரனுக்கு ஆசிரியராக வந்து விட்டதினால் மட்டும் ஏற்பட்ட ஒன்றல்ல. அப்படி யாராவது சொன்னால் அதைவிடப் பைத்தியக்கார வழிபாடு வேறு ஒன்றும் இல்லை. ஒரு புது விழிப்புக்காக அரித்துக் கொண்டிருந்த சூழல் கைலாசபதியையும் அவரது சகாக்களையும் தேடிப்பிடித்துச் சுற்றியதே ஒழிய கைலாசபதியும் அவருடைய சகாக்களும் ஒரு புதிய சூழலை உருவாக்கவில்லை. 1956ம் ஆண்டுத் தேர்தல், சிங்களம் மட்டும் சட்டம், அதன்பின் வந்த ஆபத்து, சமஷ்டிக்கட்சி, தனித்தமிழ் இயக்கம், பிரதேசக் கோரிக்கை என்பவைதான் இன்றைய இலக்கிய விழிப்புக்கு உண்மையான காரணங்கள். தமிழ் நாட்டு இலக்கிய ஆக்கிரமிப்பினை

ருந்து விடுபடமுயலும் இன்றைய போராட்டமும் அதே சுயநிர்ணயத் துடிப்புத்தான். எப்படி இக்கால அரசியல் நிலை பொன்னம்பலத்தின் வீழ்ச்சிக்கும் செல்வநாயகத்தின் எழுச்சிக்கும் உதவியதோ அப்படியேதான் அதோடு சேர்ந்து வந்த இலக்கிய விழிப்பும் பழைய போக்கின் வீழ்ச்சிக்கும் புதிய போக்கின் எழுச்சிக்கும் உதவிற்று. கைலாசபதி வராவிட்டால் வேறு யாராவது ஒருவரை அது கண்டுபிடித்திருக்கும். ஆனால் கைலாசபதிதான் அகப்பட்டார். அகப்பட்டபின் அவர் அந்தப் போக்கை ஓரளவுக்கு நிர்ணயித்திருக்கிறார். அதனால் ஏற்பட்ட பாதிப்பும் இல்லாமலில்லை. சமஷ்டி ரீதியில், அதாவது பிரதேசரீதியில், சுயநிர்ணயம் தேடும் ஒரு போக்கு சர்வதேசியக் களவில் பிரதேச சுயநிர்ணயத்தை மறந்த ஒரு தலைவரைக் கண்டுபிடித்த ஒரு விசித்திர நிலை. பிரதேசவாதிகளுக்கு சர்வதேசத்தைக் கிரகிக்க முடியவில்லை, அந்த நிலையில் அவர்களது உடனடித்தேவை இருக்கவில்லை. சர்வதேசத் தலைவருக்கு பிரதேசவாதிகளைத் திருத்த முடியவில்லை. அந்தத் தில்லுமுல்லான

பொங்கும் மங்களம் எங்கும் தங்குக.

அன்பர்களுக்கும், நண்பர்களுக்கும், ஆதரவாளர்கட்கும்
எங்கள் மங்களகரமான பொங்கல் வாழ்த்துக்கள்.

ஞானபண்டிதன் டெக்ஸ்டையிலஸ்,

228, காங்கேசன் துறை வீதி : யாழ்ப்பாணம்

கட்டத்தை இடையில் நின்ற ரஸ்ஸியாவின் வெளிநாட்டுக் கொள்கைக்குரிய கருவிகளான ஒரு சில முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் பூரணமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். அவர்களிடம் இரண்டும் இருந்தன - பிரதேசமும் சர்வதேசியமும். ஆனால் அந்த இரண்டுக்கும் அவர்களிடம் வேறு அர்த்தங்களும் இருந்தன. அவர்களுக்கு சர்வதேசியம் என்றால் லோகாயதவாத ரஸ்ஸிய அல்லது சீனப் பொதுவுடமைவாதம், பிரதேசமணம் என்றால் தமிழ்மொழி, பிரதேச சுயநிர்ணயமல்ல, மாறாகச் சாதிச்சண்டையும் (இயற்கையாய் இலங்கையில் இல்லாமல் இருந்தும்) கற்பனையில் கற்பித்துக்கொள்

ளும் ஆலை முதலாளி தொழிலாளிச் சண்டையுந்தான்! அதனால் இன்றைய பிரதேசக்கதைகள் இன்றைய பிரதேச நிலையைப் பிரதிபலிக்காத தீக்கோழிப் போக்கில் எழுதப்படுகின்றன. காரணம் அவற்றை எழுதுபவர்களின் கொள்கைகள் இருக்கின்றனவே, அந்தக் கொள்கைகளுக்கேற்ப மனநேர்மையோடு இன்றைய பிரதேச நிலையைப் பிரதிபலிக்கமுடியாது. அதனால் அவர்கள் பிரதேச வாழ்க்கையின் எல்லாப் பிரச்சனையையும் பிரதிபலிக்காமல் சின்னக்குழிக்குள் மட்டும் தலையைப் புகுத்திக் கொள்கிறார்கள்.

(அடுத்த இதழில் முடியும்)

திறமையுடன் தயாரிக்கப்படுவதும்!
நம்பிக்கையுடன் வாங்கப்படுவதும்!
திருப்தியுடன் உபயோகிக்கப்படுவதும்!!!

சிறந்த ரக
ஜப்பானிய

ஒடோ

போட்லன்ட்
சீமெந்தே

(பிரிட்டிஷ் நிர்ணயத் திட்டத்திற்குச் சமதையானது)

ஒடோ கம்பனி லிமிட்டெட்
யப்பாள்

ஆசியாவிலேயே வருடமொன்றிற்கு 85 லட்சம் டன் சீமெந்து
உற்பத்தி செய்யும் ஸ்தாபனம்.

விநியோகஸ்தர்கள் :-

சென்ட் அந்தனிஸ்
ஹாட்வேயர் ஸ்டோர்ஸ் லிமிட்டெட்,

516 ஸ்கின்னேர்ஸ் ஸ்ட்ரீட் தெற்கு,

கொழும்பு - 10

பெண்மணிகளே!

இறக்குமதி செய்
பப்பட்ட சேலைகளை
கூ. மொ. வி.ஸ்தா
பனம் உங்களுக்குத்
தருகின்றது.

கையிருப்பு இருக்
கும்வரை கட்டுப்
பாடு இல்லை!

ஆவலைத் தூண்
டும் டிசைன்கள்
லும் பகட்டான
வர்ணங்களிலு
முள்ள

சுத்தமான
பட்டு, கைத்தறிச்
சேலைகளைத் தெரிவு
செய்யுங்கள்

எங்கள் கடைசி 'ஸ்டாக்'
இப்பொழுதுதான் அவிழ்க்
கப்பட்டுள்ளது.

கொழும்பிலும்
வெளியூர்களிலு
முள்ள எல்லா

கூ. மொ. வி.

C. W. E.

ஸ்தாபனத்தாரின்
புடைவைக் கடை
களில் கிடைக்கும்.

கள்ளைச் சுமந்து மயல் ஏறித்
 தவழ்ந்தா யாகிற் கயற்கண்ணள்
 உள்ளப் புலத்தென் உயிர் சேர்ப்ப
 உதவாய் வாழி மென் தென்றால்!

கங்குற் பொழுதிற் கரை யேறிக்
 கமலங் கருகக் கனல் பெய்து
 திங்கட் குமரி துகில் புணையச்
 சிரித்தாய் வாழி மென் தென்றால்;
 திங்கட்குமரி துகில் புணையச்
 சிரித்தா யாகிற் குமுதமுக்கைக்
 கொங்கைக்குரியாள் குறிப் புணரக்
 குலவாய் வாழி மென் தென்றால்!

தாழைப் பொழிலிற் பெடை தழுவித்
 தளிர்மாம் பொழிலிற் குயில் பாட
 யாழைப் பழிக்கத் துளை தடவி
 நடந்தாய் வாழி மென் தென்றால்;
 யாழைப் பழிக்கத் துளை தடவி
 நடந்தாயானால் நளிர்நகையாள்
 தோளைப் பிடித்தென் துயர் பகரத்
 தெரடராய் வாழி மென் தென்றால்.

கன்னிப் பிணைமான் மயல்நோக்கால்
 கலைமான் துயி லாக் கனவு
 [கொளும்
 நன்னீர்ப் பழனத் தயல் பொழிலில்
 நடந்தாய் வாழி மென் தென்றால்;
 நன்னீர்ப் பழனத் தயல் பொழிலில்
 நடந்தா யானால் நாண விழிப்
 பொன்னைத் தொடர்ந்தென்
 [பருவரலைப்
 புகலாய் வாழி மென் தென்றால்!

ஆழித் திரைகண்டதில் முழுகி
 அயலிற் பருக்கை மணல்தடவி
 வாடைப் பொழிலும் பூங் காவும்
 வருடிச் செல்வாய் மென்
 [தென்றால்!
 வாழைப் பொழிலும் பூங் காவும்
 வருடிச் சென்றால் மருங்கேயோர்
 பாளைக் கமுகின் நிழல் காண்பாய்
 படர்வாய் வாழி மென் தென்றால்!

முல்லைக் குறுவெண் முகை பூப்ப
 முயங்கும் களியால் அளியார்ப்ப
 கள்ளைச் சுமந்து மயல் ஏறித்
 தவழ்ந்தாய் வாழி மென்
 [தென்றால்;

தென்னங் கீற்றைச் சல சலெனச்
செய்தா யானால் அவள் வந்து
உன்னைக் கண்டு புன்முறுவல்
உ தி ர் ப் ப ா ள் , வ ா ழி மென்

[தென்றால்!

உன்னைக் கண்டு புன்முறுவல்
உ தி ர் ப் ப ா ள ன ா ன ல் நீ முந்திக்
கன்னந் தடவிக் கனி கொஞ்சிக்
கதைப்பாய் கொல்லோ மென்

[தென்றால்!

கதைக்கும் முதலோர் கதை கேள்
காதற் கொழுந்தோ கன்னிப்
[பெண்

வதைக்கும் மருட்சி விழி மாணும்;
வண் டுக் குழி லா ம் மென்

[தென்றால்;

வதைக்கும் மருட்சி விழி மாணும்
வண் டுக் குழலும் கண்டாயேல்
புதைக்கும் முகில்முன் முழுமதியும்
பூவும் காண்பாய்மென் தென்றால்.

பஞ்சிற் றேய்ந்த பவள இதழ்
பல்மா துளையின் பனிச் சூனையாம்;
கஞ்சத் தோட்டுக் கரம்; வே ய் த்

[தோள்

காண்பாய் வாழி மென் தென்றால்!
கஞ்சத்தோட்டுக் கரம்; வே ய் த்

[தோள்

காண்பா யானால் மின்ன லிடை
மஞ்சிற் றேன்றும்; மயிற் சாயல்

வனப்பும் காண்பாய் மென்
[தென்றால்!

பத்தும் ஆறும் அகலாத
பருவத் தவள்என் காதற் பெண்
சித்தம் குழைந்து நீ நிற்பாய்!

செயலும் காணாய்; மென்
[தென்றால்!

சித்தம் குழைந்து நீ நின்னூல்...

சிரிப்பாள்; தூதுக் கியையாய் நீ.
மெத்தச் சிரமம் நீ போய்வா

வேண்டாம் தூது மென்

[தென்றால்!

உயிரோவியமான

படங்கள் பிடிக்க

ஏற்ற இடம்:

நல்லூர்

பாலன் ஸ்ரூடியோ!

தற்குபமான, நீடித்து நிலைக்கக்
கூடிய படங்கள் பிடிப்பதற்கு
எங்களிடம் வாருங்கள்.

பாலன்
ஸ்ரூடியோ

உரிமையாளர்: K. பாலசிங்கம்

பருத்தித்துறைவீதி நல்லூர்
யாழ்ப்பாணம்.

BALAN STUDIO

NALLUR.

■ நகைச் சுவை நடிகர் சார்லிசாப்ளின் ஒரு மகாநாட்டிற்குப் போயிருந்தார். அவருக்கு ஒரு ஈ தொடர்ந்து தொந்தரவு தந்தது. ஓங்கி அடக்கத் தயாரானார். அப்போது "சந்தேக மனப்பான்மை பற்றி சாப்ளின் பேசுவார்" என்று அறிவிக்கப்பட்டது. "சகோதரர்களே! ஒரு ஈயை இப்போது கொல்ல இருக்கேன். ஆனால் எனக்கு எழுந்த சந்தேகத்தால் அதன் உயிர் தப்பியது. என்ன அந்த சந்தேகம்? அடிபடப்போகும் ஈ, நமக்குத் தொந்தரவு தந்த ஈதானா என்பதுதான்!" என்றார் சாப்ளின்.

■ ஒலிவர் கோல்ட். சிமித் (Oliver Gold Smith) ஆங்கில எழுத்துலகிலே பிரபலமானவர்; எழுத்தால் நிறையப் பணம் சம்பாதிப்பவராக இவர் இருந்தபோதிலும், கிடைக்கும் பணம் எல்லாவற்றையும் மது அருந்துவதற்காகச் செலவு செய்து விடுவார். இவர் எல்லாத்துறைகளிலும் பெயர் பெற்றவர். இவரது கல்லறையில் கீழ்க்கண்டவாறு எழுதப்பட்டிருக்கின்றது: 'இவர் அணி செய்யாத துறை ஒன்றையும் இவர் தொடவில்லை' ('He Never Touched Any thing which He did not Adorn')

■ 'எழுத்து'ப் பத்திரிகையில் அடக்கடி கு. ப. ரா, புதுமைப்பித்தன், மௌனி போன்றவர்களை விமர்சித்து, ஒரு பரபரப்பை உண்

டாக்கிய விமர்சகர் தருமசிவராமு அவர்கள் 'கலைச்செல்வி' கூட்டிய எழுத்தாளர் பேரவைக்கு இந்தியச் சிறுகதைகள் பற்றிப் பேசுவதற்காக அழைக்கப்பட்டிருந்தார். அவரைப் பார்ப்பதற்கு முதல், நான் அவர் ஒரு கிழவராக இருப்பார் என எண்ணியிருந்தேன். ஆனால், விழாவின் போது அவரைப்பார்த்ததும் எனது எண்ணங்கள் எல்லாம் தவிடு பொடியாகிவிட்டன; நான் எண்ணியிருந்ததற்கு எதிராக அவர் ஒரு இருபத்தி ஆறு வயது நிரம்பிய இளைஞர், என்பதை அப்போதுதான் அறிந்தேன்.

■ கடன் கொடுப்பதால் நட்பு முறியும் என்று எண்ணுவது தவறு அதைத் திருப்பிக்கேட்டால் தான் அவ்வாறு நேருகிறது.

- ஒரு கடன் வாங்கியவர்.

■ இலங்கையின் மகாதேசாதிபதியாக இருந்த சோல்பரிப் பிரபு அண்மையில் தனது 70வது வயதிலே இங்கிலாந்தில், 50 வயதுள்ள ஒரு பெண்ணை மறுமணம் செய்து கொண்டார். அவருக்கு ஏற்கனவே ஒரு மகன் துறவியாக யாழ்ப்பாணத்திலிருப்பது வாசகர்கள் அறிந்ததே.

■ ஒரு ஆரம்ப பாடசாலையின், ஆசிரியர் குழந்தைகளைப் பார்த்து, "நீங்கள் வளர்ந்தபிறகு என்ன செய்ய விரும்புகிறீர்கள் என்பதைப் படமாக வரைந்து வாருங்கள்!" என்

ரூர். ஒவ்வொரு குழந்தையும் ஒவ்வொரு வேலைக்கு வரவிருப்பம் என்பதை படமாக வரைந்து கொண்டு போய் ஆசிரியரிடம் காட்டியது. ஆனால், ஒரு சிறுமிமட்டும் ஒன்றும் கீறாமல் வெறும் வெள்ளைப் 'பேப்பராக' கொண்டு போய்க் காட்டினாள். "உனக்கு ஒன்றும் விருப்பமில்லையா?" என்று ஆசிரியர் கேட்டார். அதற்குச் சிறுமி "எனக்கு ஒன்று விருப்பம்; ஸ்யாண்டம் செய்து கொண்டு இருப்பதற்கு! ஆனால் அதைக் கீறுவது எப்படி என்று தெரியவில்லையே!" என்றாள்.

■ "கிரிடோ, பக்கத்து வீட்டுக் காரனிடம் ஒரு கோழிக்குஞ்சு கடன் வாங்கினேன்; கொடுத்துவிடு!" என்று கடைசியாக இறக்கும்போது, தன் நாணயத்தை நினைநாட்டிவிட்டுச் செத்தார், கிரேக்கம் தந்த தத்துவஞானி சாக்கிரட்டீஸ்.

■ எழுதவேண்டும் என்ற துடிப்பும் திறமையுமுடைய இளைஞர்கள் பலர் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் இப்போது கல்வி கற்கின்றார்கள். "சிறுகதைப் பூங்கா" என்ற சிறுகதைத் தொகுதியைச் சென்ற ஆண்டில் வெளியிட்டுப் பல்கலைக் கழக வரலாற்றில் ஒரு புதிய சாதனையை ஏற்படுத்திய அவர்கள் இந்த ஆண்டும் ஒரு சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிடுகின்றார்கள். தொகுதியின் பெயர் - மண்ணும் விண்ணும்.

■ சென்னைச் சர்வ கலாசாலை யைச் சேர்ந்த கல்லூரிகளால் தாம்பரத்திலுள்ள சென்னைக் கிறிஸ்தவக் கல்லூரி (Madras Christian College) புகழ் பெற்ற கல்லூரியாகும்.

இப்போதைய ஜனாதிபதி டாக்டர் ராதாகிருஷ்ணன் உட்படப் பல அறிஞர்கள் இங்கு கல்வியின்று பட்டதாரியானவர்கள். "நான் சென்னைக் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியின் பழைய மாணவன்" என்று சொல்லிக் கொள்வதில் உண்மையாகவே பெருமைப்படும் பலர் இந்தியாவில் மட்டுமல்ல இலங்கையிலும் இருக்கின்றார்கள். பெருமை வாய்ந்த இக் கல்லூரியின் இப்போதைய அதிபர் யார் தெரியுமா? அவர்தான் டாக்டர் சந்திரன் தேவநேசன் M.A.Ph.D., இலங்கையிலே பிறந்த அவர் தன் இளமைக் காலத்தின் பெரும் பகுதியை இங்கேயே கழித்தார். இடது சாரித் தலைவர்களுள் ஒருவராகிய திரு. குணவர்த்தனுவின் சகோதரி அவரது மனைவியார்.

■ யுத்தத்திற்கான காரணங்கள் பல ஏற்படலாம். ஆனால் ஒரு காது பல உயிர்களைப் பலி கொண்டது விசித்திரம்தானே! ஜென்கின்ஸ் என்ற ஆங்கிலக் கப்பல் தலைவனுக்கும், ஒரு ஸ்பெயின் நாட்டுத் தலைவனுக்கும் ஏற்பட்ட கைகலப்பில், ஜென்கின்சின் காது வெட்டுப்பட்டது. அவமானம் தாங்காத அவன், அந்தக்காதை எடுத்து, இங்கிலாந்துப் பாராளுமன்றத்திற்கே கொண்டு சென்றான்; தான் காதிழந்த கதையை அங்கு எடுத்துச் சொல்லி உறுப்பினர்களது கோபத்தைக்கிளப்பினான். அவ்வளவு தான்; போர் முரசு கொட்டப்பட்டது. இருநாடுகள் களத்தில் சந்தித்தன! ஸ்பெயினுக்கும், இங்கிலாந்துக்கும் நடந்த அந்தப் போர் இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப்பிறகு தான் முடிவுற்றது!

நல்ல பல தூல்கள் நாள்தோறும் தமிழிலகிலே வெளியாகின்றன. இலக்கிய மணிமண்டபத்தில் அந்நூல்களுக்குரிய இடத்தை நிர்ணயம் செய்கின்றனர் நமது விமர்சகர்கள், எழுத்தாளர், வாசகர், வெளியீட்டாளர் ஆகியவர்க்கும் இப்பகுதி பயன்படும். வெளியீட்டாளர்கள் தமதுநூலில் இரண்டு பிரதிகளை அனுப்பவேண்டும்.

இலக்கிய மணி மண்டபம்

நாடகமாலை: ஐயன்னு; வெளியீடு கந்தரோடை சன சமூகநிலையம், கந்தரோடை, சன்னாகம்; விலை: ரூபா 1-50

கந்தரோடை சனசமூக நிலைய வெளியீடாக 'ஐயன்னு' அவர்களது படைப்பாக மிளிரும் 'நாடகமாலை' என்ற நூலில் 'மலர்ந்தது தவம்' முதல் 'அங்கவிலை நாடகம்' ஈராக பத்து நாடகங்களைக் காண்கிறோம்.

மார்க்கண்டன் இயமனை வென்று சாகாவரம் பெற்ற சமயக் கதையையும், அதை அடித்தளமாகக் கொண்டு கட்டி எழுப்பப்பட்ட கற்பனை நிகழ்ச்சியையும் அடக்கியது 'மலர்ந்தது தவம்' என்ற நாடகம் பழைய புராணங்களிலோ அல்லது இலக்கியங்களிலோ இருந்து ஒரு சம்பவத்தை எடுத்துக்கொண்டு தனது கற்பனைப் பாத்திரங்களையும் சேர்த்து புதிய சிருஷ்டியில் முனையும் நாடகாசிரியன் அப்புராண இலக்கியங்களின் புனிதம் கெடாத அளவுக்கு தனது கற்பனையை ஒட்டவேண்டும். இதை தமது உள்ளத்தில் இருத்தி அரிய சிருஷ்டிகளை பல சிறந்த நாடகாசிரியர்கள் அளித்துள்ளார்கள். இந்த வகையில் 'மலர்ந்தது தவம்' என்ற நாடகமும் ஒரு எடுத்துக்காட்டாய் திகழ்கிறது. தான் எடுத்துக்கொண்ட புராணக்

கதையைக் களங்கப்படுத்தாது, முறையான கற்பனை மூலம் சிறப்புற நாடகத்தை வளர்க்கிறார் ஆசிரியர், சாகாவரம் பெற்ற மார்க்கண்டனைத் தம்பக்கம் சேர்த்துவிட்டால் உலகம் முழுவதையும் ஆளலாம் என்று ஆசையூட்டுகிறான் ஆசையன் என்ற மன்னனுக்கு அவன் தளபதி வஞ்சன் இதைத் தொடர்கின்றன பல சம்பவங்கள். போரசை கொண்ட அரசன், 'முடைந்து' விடும் தன்மையுள்ள தளபதி, நீதியின் உறைவிடமான மந்திரி ஆகிய தனது கற்பனைப் பாத்திரங்களுக்கு ஆசையன், வஞ்சன் அறிவன் என்ற பெயர்களிட்டமையும் ஆசிரியரின் ஆற்றலைக் காட்டுகிறது. குணம் வெளிப்படையாக விளங்கும் படி சில பாத்திரங்களுக்குப் பெயரிடுவது நாடகம் எழுதுவார் அவதானிக்க வேண்டிய முக்கிய அம்சமாகும். சமய மணம் வீசும் வசன நடையை ஆசிரியர் கையாண்டிருப்பினும் இன்னும் சிறந்த முறையில் அமைந்திருப்பின் வாசகர்கள் பெரிதும் ரசிக்க முடியும். இலக்கிய நாடகங்கள் நிச்சயமாக - கண்டிப்பாக-உயர்தர நடையிலே எழுதப்படவேண்டும். இலக்கியப் பாடல் ஒன்றை ஒட்டி எழுந்த 'பெருமிதம்' என்ற நாடகம் தரமான நடையில் எழுதப்பட்டிருப்பது போற்றப்படவேண்டியதே. 'காதல் முறிவு' என்ற நாடகத்தில் உருவாக்கப்பட்டிருக்கும்

நடராசா என்ற நகைச்சுவைப் பாத்திரம் நன்கு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. கணிகள் பழங்கள் பற்றி தாவரசாஸ்திரத்தில் படிக்கும் மாணவனாகிய நடராசா தனது கற்பனைக் காதலி பற்றிச் சிந்திக்கும் கட்டத்தில் பின்வருமாறு எழுதப்பட்டுள்ளது

“கலா! நின் நாவற்பழக் கேசமும் நாரத்தங்காய்ச்சுளை நெற்றியும், கோவைப்பழ உதடும் குமிழும் பழமூக்கும், மாதுளங்கனி மர்புகமும், ஈச்சங்காய்ப்பற்களும், வெண்டிக்காய் வீரல்களும், என்னுள்ளத்தில் பலாப்பழமுட்கள் போல குத்துகின்றனவே”. தாவரசாஸ்திர மாணவனுக்கு கற்பனை, கணிகள் பழங்களாக வருவது இயற்கையே.

பரமசிவம் வீட்டைக் களமாகக் கொண்டு, ஆறுகாட்சிகளில் ஆறு பாத்திரங்கள் மூலம் இருநாட்களில் நிகழ்வதாக நகர்த்தப்படும் ‘சந்தேகம்’ என்ற நாடகம் ஒற்றையங்க நாடக அமைப்பையுடையதாய் இருப்பது மெச்சத்தக்கதே. சந்தேகப் பிராணியான பரமசிவம் தனது மகன் அனுப்பிய புகைப்படத்தில் ஒரு பெண்ணும் தன்மகனும் இருப்பதைக் கண்டு படபடக்கிறார். இறுதியில் அதில் பெண்ணாக இருப்பது மகனுடன் நாடகத்தில் நடித்த அவன் நண்பன் தான் என்பதை அறிந்ததும் பரமசிவம் வருந்துகிறார். இதைக் கருவாகக் கொண்டதே ‘சந்தேகம்’ என்ற நாடகம். ஒற்றையங்க நாடகத்தில் நல்ல திருப்பம் அல்லது ஒரு உச்சக்கட்டம் அமைந்தால் சிறப்பாகும். திடீர் திருப்பத்துடன் நாடகத்தை முடித்தமை ஆசிரியரின் திறமையைக் காட்டுகிறது. ஆயினும், சற்று நுட்பமாக அமைத்திருந்தால்

இந்நாடகத்தை ஒரே காட்சியில் நிகழ்வதாய் அமைத்து உயர்ந்த ரக ஒற்றையங்க நாடகமாக எழுதியிருக்கலாம்.

சமூக நாடகங்கள் உயர்ந்த நடையில் எழுதவேண்டுமா? அல்லது ‘கொச்சைத்தமிழில்’ எழுதப்பட வேண்டுமா? என்ற பிரச்சனை நாடக ஆசிரியர்களால் தீர்வு காணாத பிரச்சனையாய் இருக்கும் இவ்வேளையில் ‘ஐயனா’ அவர்கள் தமது எட்டு சமூக நாடகங்களையும் கொச்சைத் தமிழில் எழுதியிருப்பது அவைகளில் வரும் பாத்திரங்கள் பெரும்பாலும் கிராமிய மக்களாய் இருப்பதால் போலும். கொச்சைத்தமிழில் எழுதிய ஆசிரியர் இடைக்கிடை ‘இலக்கணத் தமிழ், எழுதியது ஏனே தெரியவில்லை! ‘கழுத்தான் எங்கே?’ ‘களரி கண்ட பெண் போலிருக்கு’, போன்ற யாழ்ப்பாண கிராம மக்களின் சொந்தொகுதிகள் நன்கு கையாளப்பட்டாலும், கவனிச்சுக்கோ, சொல்லிச்சு, போன்ற இந்திய தமிழரது கொச்சை நடையும் இடைக்கிடை மின்னுகின்றன. உங்கள் தவற்றை உணருங்காலம் ஒல்லையில் வந்துறும் என்பதில் உள்ள ‘ஒல்லையில் வந்துறும்’ என்ற வார்த்தைகளைக் கிராமிய நாடகங்களில் தவிர்ந்திருக்கலாம். ‘நல்லபாடம்’ என்ற நாடகத்தில் நல்லையா ஒரு கமக்காரனெனவும், சரசுவதி நல்லையா மனைவியென்றும், வீரசிங்கம் அவர்களது மகனெனவும் அறிமுகம் செய்யப்படுகிறார்கள். ‘சரசுவின் பையன் நல்லையாவுடன் விளையாடப் போகாதே’ என்று ஓர் இடத்தில் எழுதியிருப்பது எக்காரணம் பற்றியோ? சிறு குறைகள் இடைக்கிடை தென்பட்டாலும் ஆசிரியர் பல நாடகங்களில் அபரிமித வெற்றியீட்டியுள்ளார்.

—த. பொன்னுத்துரை

உங்கள்

அழகையும்

கவர்ச்சியையும்

அதிகரிப்பதற்கு

எங்களிடமுள்ள

சேலைகளை

அணிந்து

மகிழுங்கள்.

போன் : 418.

தந்தி : சாறீஸ்.

சாறி எம்போறியம்

சேலை வகைகளுக்குப் பிரதானமானவர்கள்.

124, கே. கே. எஸ். வீதி:

யாழ்ப்பாணம்.

பசி: மாதகல் செல்வா; வெளியீடு: இளம் எழுத்தாளர் சங்கம்; விற்பனையாளர்: பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை; யாழ்ப்பாணம், விலை: 1 ரூபா.

“மாதகல் செல்வா” - பிரபல மில்லாத பெயர். அந்தப்பெயரே துணிந்து ஒரு சிறுகதைத்தொகுதி வெளியிடுவதென்றால் பாராட்டிப் புகழப்படவேண்டிய விஷயமல்லவா?

ஆறு சிறுகதைகளுடன் மலர்ந்திருக்கும் இச் சிறுகதை மலரில் ஒன்றே ஒன்றுதான் கனியாகக் கனிய முடிந்திருக்கிறது. அந்தக்கனி - “அவனும் மனிதன்” என்ற சிறுகதைதான்.

“சுப்பையன் மனித உணர்வின்றி வேள்விக்குக்கடா வெட்டுபவன். ஒருநாள் - தன் பிள்ளைபோல வளர்த்த நாய்க்குட்டியை அவனே சைக்கிளால் நசுக்கநேரிடுகிறது - “நன்றி என்ற சொல்லின் நடமாடும் அகராதியான அது” துடிதுடித்து இறக்கிறது. சுப்பையனுக்கு மனித உணர்வு திரும்புகிறது. காரணம் - “அவனும் மனிதன்.” இதுதான் கதைக்கரு. நல்ல நடையால் - அருமையான வர்ணனைகளால் கதைக்கு உயிருட்டுகிறார் ஆசிரியர். பசி - சிறுகதைத்தொகுதி படிப்பவர்களுக்கும் இக்கதை படித்ததின் பின் தான் உயிர்வருகிறது - பசிதீர்க்கிறது.

பரம்பரைக்குரல், பசி என்ற சிறுகதைகள் பரவாயில்லை. “நிர்வானமாக நீலவானிலே பவனிவருகிறுள் நிலவு மங்கை, வெட்கம் கெட்ட இவளுக்குப் பெயர்தான் வெண்ணிலாவா?” என்பன போன்ற 8

வர்ணனைகள் அருமையாக இருக்கின்றன - வாசகர்களுக்கு ஆசிரியர் மேல் மதிப்பை உயர்த்துகின்றன.

முன்று சிறுகதைகளின் கருகிட்டத்தட்ட ஒரே மாதிரியாகவே இருக்கிறது - ஒரே மணமே வீசுகிறது. இந்த மணம் வீசுவது ஆசிரியர் துடிப்புள்ள இளைஞர் என்ற காரணத்தினால்? ஏழைமை பெண்களை விரட்டினால் அவர்கள் உடலைவிற்றுத்தான் வாழவேண்டுமென்ற அவசியமில்லையே!

அதிகமான கதைகளில் ஆசிரியரின் நடை “முற்றும் துறந்த முனிவர்” தரும் போதனைகள் போன்றிருப்பதால் வாசிக்கச் ‘சுப்’ பென்றிருக்கிறது.

“உலகத்தில் எல்லாரும் எல்லாவற்றையுமே வெறுக்கமுடியாது - அலட்சியப்படுத்தவும் கூடாது. ஆசிரியர் இதை உணர வேண்டும்.

“மாதகல் செல்வா” - பசி சிறுகதைத்தொகுதி வெளியிட்டதின் மூலம் மலர்ந்திருக்கிறார். மலர்ந்த மலர், உதிராமல் காய்த்து, இடையில் ஏற்படும் இன்னல்களால் வெதும்பாமல் கனியவேண்டும்.

— இரா. சிவசந்திரன்

ஈழத்து நாடோடிப் படைல்கள்: பதிப்பாசிரியர் வித்துவான் F.X-C. நடராசா, வெளியீடு: ஆசிரியர்வாதம் புத்தகசாலை, யாழ்ப்பாணம், விலை ரூபா 1-50

ஊர் இனத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் தாம்பிறந்த இனம் தனி இனம் என்று வலுவாக நம்புவதற்கும் பிறருக்கு வலியுறுத்திக் கூறிப் பெரு

மைப்படுவதற்கும் அந்த இனத்திற்கென உள்ள சில தனிப்பண்புகளை, தனிப்பெருமைகளை. பாரம்பரியங்களை அவர்கள் அறிதல் அவசியமாகிறது. அத்தகைய சிறப்பியல்புகளையும், பழக்க வழக்கங்களையும் பெருமளவில் கொண்டு, ஈழத்தில் தமிழ் வழங்கும் நிலங்களில் எழுந்து, வழங்கி வந்துள்ளஈழத்து நாடோடிப் பாடல்களை தமிழ்மக்கள் பேணிக் காத்துப் பழமைகண்டு ஒழுக்குதல் விரும்பற்பால தொன்றே.

இந்நாடோடிப் பாடல்கள் சாதாரண மக்கள் வாயில், அவசியம் ஏற்படும்போது, சுயமாக, வெடித்து திர்பவையாகையால் உணர்ச்சிக்கும், அதன் உந்தலான கற்பனையழகிற்கும், மெய்ப்பாட்டிற்கும் பஞ்சமின்றி நயம் சொட்டித் திகழ்கின்றன.

நாட்டுப் பாடல்களை விடக் காலத்தைப் படம் பிடிக்கும் - நாட்டுச் சூழ்நிலையைவிளக்கிநிற்கும் இலக்கியத்தன்மை வேறு எந்தச் 'சூக்கும நோக்கு' இலக்கியத்திற்கும் இல்லை யென்று சொல்லலாம்.

உண்மையான நிலை ஒன்றாக இருக்க, அதற்கு முற்றும் முரணன், பலமைல்களுக்கப்பால், பல பழக்கவொழுக்கங்களைக் கொண்ட நாடுகளுக்கப்பால் இருக்கும் எந்த வித கலாச்சாரத் தொடர்பு மில்லாத ஒரு நாட்டின் அரசியல் மாற்றத்திற்குக் காரணமான கால, சமுதாய நிலைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்துவிட்டு, தானே அசல் "தேசீய, யதார்த்த இலக்கியம்" என்று சண்டைபிடிக்கும் போலித்தன்மையை இந்தக் கிராமிய இலக்கியங்களில் காணமுடியாது. கவிதையை இரசிக்கப் பழக விரும்புவார் தொடக்கம் இரசித்துப் பழகித் தேர்ச்சிபெற்று நிற்பவர் வரை எவரும் படித்துச் சொல்விருந்து, இயற்கை எழில், காதல்துறையின் கருத்தையள்ளும் வருணனைகள், அடக்கமான இனிமையான கிராமப்புறச் சூழ்நிலைப் பிரதிபலிப்பு இவற்றைத் துய்த்து மகிழ்வதற்கு அருமையான நூல்

ஈழத்து நாடோடிப் பாடல்கள்.

பாடல்கள் யாவுமே தித்திப்பு மிகுந்தவையாக இருப்பினும் ஒரு சில வரிகளையாவது எடுத்துக் காட்டவேண்டும் என்னும் ஆவல் எழு கிறது. அவற்றில் முட்டி நின்று சொட்டும் புதுப்புது நயங்களை வாசகர்களே கண்டு கொள்ளலாம்.

"கண்ணுக்குயர்ந்தவரைக் கடைக் கண்ணாலும் பாராதேகா"

"வாழைப்பழமே வலதுகையிற் சர்க்கரையே"

"ஓடையிலே போறதண்ணி தும்பிவிழும், தூசிவிழும்"

"கோரையிரழகி குருவிந்தப் பொட்டழகி"

"பாலாய்க் கொதிக்கிறேன், பச்சைபோல் வாடுகிறேன்

நெய்யாய் உருகுகிறேன் உன்னடை நினைவுவந்த நேரமெல்லாம்"

"பச்சை இலுப்பை வெட்டிப் பால்வடியத் தொட்டில் கட்டி

தொட்டிலுமோ பொன்னுலை தொடுகயிரே முத்தாலை"

"தட்டான் அறியாமல் எனக்குத் தாலிபின்னித் தருவியோடா

தட்டான் அறியாமல் தாலிபின்னித் தருவேனானால்

அடுப்பு மூன்று கல்லில்லாமல் எனக்குச் சோறுஆக்கித்

தருவியோடி"

"செம்புபோல் வடிவத்துள்ளே சோறுபோல் கொதிக்கும் கள்ளே"

இதேபோல் வரிகளிலமைந்த ஏராளம் பாடல்களைத் தனித்தனித் தலைப்பின்கீழ் தொகுத்து, வேண்டிய விளக்க உரைகளும் கொடுத்து, நல்லதாளில் அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ளமை யாவராலும் பாராட்டப்படவேண்டிய சிறந்த தமிழ்ப்பணிகளுள் ஒன்றாகும். அட்டைப்படத்தில் கலை நுணுக்கத்தைப் புகுத்தியிருக்கலாம்,

— ச. வே. பஞ்சாட்சரம்

உவமையிலாக் கொடுமை.

—கா. பொ. இரத்தினம்—

இன்றிந்த உலகினிலே இருக்கின்ற கொடுமைகளில் ஒன்றுந்தன் நிகரின்றி ஒங்கிநின்று நம்வாழ்வைத் தின்கின்ற பெருங்கொடுமை தீண்டாமை பாராட்டல் என்றெண்ணி, இதைநீக்க எண்ணுதார் சால்புளரோ?

பண்பாட்டை நனிசிதைத்துப் பகுத்தறிவை மிகக்கொன்று, கண்ணோட்டஞ் சிறிதுமின்றிக் கன்னெஞ்சர் தம்நலத்தை எண்ணித்தான், தீண்டாமை எனுமிந்தக் கொடுமையினைப் புண்ணில்வேல் நுழைப்பார்போற் புயியினிலே புகுத்திவிட்டார்.

கொடுமையினை அறமென்று கொள்ளுகின்ற பித்தர்போல், நடுநிலைமை சிறிதுமின்றி, நாணமின்றி, உள்ளத்தைச் சடுகிறஇத் தீண்டாமை சுருதிவழி வந்ததென்று படுபெரும்பொய் உரைக்கின்ற பாதகரே தீண்டாதார்.

பரிவுடனே மிருகங்கள் பலவற்றைத் தீண்டிடுவோர் “அரிதரிது மாநிடர்கள் ஆத”லெனும் தம்வாயால் எரியதன்றி சுடுதல்போல் “எளியோருக் கெமைத்தீண்டும் உரிமையிலை” என்றுரைத்தல் உவமையிலாக் கொடுமையன்றோ!

அன்போங்க, அருள்பொலிய, அறந்தழைக்கத் தமிழ்மக்கள் துன்போச்சி வாழுதற்குத் துடிப்புடனே, தீண்டாமை என்றோங்கித் துயர்பெருக்கி இருள்பரப்பும் பேய்தன்னை நன்கோட்டிச் சமத்துவத்தை நாட்டுதலே நல்வழியாம்.

மாசி : 1963

தாய்ப்பாசம்

குகன் எழுதும் சுவையான விஞ்ஞானக் கட்டுரை
அடுத்த இதழில் வெளியாகின்றது.

ரிந்து புகைந்து கொண்டு இருந்த 'சிகரெட்' துண்டை வெளியே விட்டெறிந்து விட்டு நிமிர்ந்த என்னை ஏறிட்டு நோக்கிய படியே இருந்த இருவிழிகள் ... அவற்றின் கவர்ச்சி அப்படியே ஸ்தம்பித்து விடச் செய்தன. சாளரத்தின் பின்னாக நின்று கொண்டிருந்த சரசா மெல்லப் புன்னகைத்தாள். என் சர்வாங்கமும் சிலிர்த்தது. சாய்வு நாற்காலியில் 'தொப்' பென்று விழுந்தேன். நெஞ்சில் என்னென்னவோ நினைவுகள் ஊற்றெடுக்க ஆரம்பித்தன. சரசா, எதிர்விட்டு 'மோகினி! பருவமங்கை இளமை உணர்ச்சிகளின் 'கிறக்க' தில் லயிப்பவள்!

நான் ...! முற்றும் துறந்த முனிவனல்ல. எப்போது 'ருசி' கிடைக்கும் என்று விழிபிதுக்கித் திரியும் வேடனுமல்ல. மணமாகாத ஒரு வாலிபனுமல்ல. எனக்கும் உணர்ச்சிகளும் ஆசைத்துடிப்புகளும் இருக்கத்தானே செய்கின்றன!

அப்படியிருந்தும், சரசா எதற்காக இந்த விபரீதப் பரீட்சை நடத்து

கிருள்? என்னை நானே கேட்டுக் கொள்கிறேன்! பதில்...? சரசா விழியகட்டி என் வேதனை தீயை வளர்த்துவிடுகிருள்! அதோ சாளரத்திற்குப் பின்னால் அவள் எழில்முகம், சதிராடும் விழிகள், கொவ்வையுடனுகள், குங்குமக் கலவையைப் பழித்து நிற்கும் கன்னக் கதுப்புக்கள் எல்லாம் என்னைக் கொல்லாமற் கொல்கின்றன!

எதிர்த்தாற் போலிருந்த அந்த இருமாடி வீடுகளுக்கும் இடையே குறுகலான பெரும் பள்ளம். ஒரு ஓரத்தில் அவள், மறுகரையில் நான். இடையேயிருப்பது அதளபாதாளம்-அது என்ன? வாழ்வின் யதார்த்தத்தையே எனக்குப் புலப்படுத்தவா செய்கிறது? என்னவோ! நான் வீரும்பினால் என்ன, வீரும்பாவிட்டாலென்ன அந்தப்பக்கமாகத் திரும்பினால் முதலிற் கண்ணிற் படுவது அந்தச் சாளரம். அதற்கு அப்பால் என்னென்னவோ இருக்கலாம். ஆனால் எனக்குத்தெரிவது! அவள், அவளது நிழலுருவம்-அந்தக் கண்கள்-அவற்றின் கவர்ச்சிச் சிரிப்பு! அப்

கலைச்செல்வி சிறுகதைப்போட்டியில் பாராட்டுப் பத்திரம்பெற்ற கதை.

புறம் பார்க்கின்ற சக்தியே எனக்கு இற்றுப்போய் விடுகிறதா? இது என்ன சோதனையோ?

இந்த மாடி அறைக்கே வராமலிருந்து விடலாமென்றால் பாபும் மனது கேட்டாற்றே! நான் வாசிக்கின்ற பத்திரிகைகள் புத்தகங்கள் எல்லாம் இந்த அறையுள் சிதறுண்டு கிடக்கின்றன. ஒழுங்கு செய்ய இரண்டு நாள் தேவையாயிருக்கும். யார் அவ்வளவு பொறுமையோடிருந்து இதை ஒழுங்கு படுத்துவது? எப்படியோ இங்கு வந்து தானாக வேண்டும். எனக்குத் தான் இப்படியென்றால் இவள் சரசாவுக்கு அப்படியென்ன தலைபோகிற அலுவல் அந்த மாடியறையில்? சதாசர்வ நேரமும் அங்கேயே வந்து கொண்டிருக்கிறாள். தகப்பன் கிழவனுக்கு எந்த நேரமும் வியாபாரமே கண். இரவு பத்து மணிக்குத்தான் வீடு வந்து சேரும். தாயோ சமையற் கட்டை விட்டு வெளிவராத அளவுக்கு அசல் வைதீகம்! அவள் தமையன் மார் என்கிற இரண்டு தடியர்களும் காலையில் நன்றாக உடுத்திக்கொண்டு வெளியே போகிறார்கள். எப்போது வீடுதிரும்புகின்றார்களோ எனக்குத் தெரியாது: இவள் இந்தக் கிறுக்கி மட்டும் இந்த மாடியறையைப் படாத பாடு படுத்துகிறாள். அந்த அளவில் நிறுத்திவிட்டாற் போதாதா? என்னையும்ல்லவா வம்புக்கிழுக்கிறாள். அந்தப் பள்ளம்! நிலை தவறிவிட்டால் எலும்புகூட மிஞ்சாது. அவளும் நானும்?

∴ ∴ ∴

அவள் - என் மனைவி - ஊருக்குப் போய் ஒரு வாரமாகிவிட்டது. அவள் இங்கிருக்கும் வரை

யும் எனக்கு இந்தச் சிரமமெல்லாம் அவ்வளவாகத் தெரியவில்லை. அவள் போனதிலிருந்து எல்லாம் ஒரேகுழப்பமாகி விட்டது. ஹோட்டல் சாப்பாடும் ஆபிஸ் வேலையும் கசந்து விட்டன. உடலையோ உணவையோ நன்கு கவனிக்க முடிகிறதா? அவளுக்கு - கமலாவுக்குத் தான் என்மீது எவ்வளவு அன்பு! பிரசவத்திற்காக யாழ்ப்பாணத்திற்குப் புறப்படும்போது அவள் எனக்காகச் சொன்ன பரிசீலனைக்கேட்டபோது அவளா, நானா, பிரசவப் பெண் என்ற ஐயம் எனக்குவரத்தான் செய்தது. அந்த ஐயத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டு அவள் ஊர்போய்ச் சேர்ந்து விட்டாள். இங்கே தகிக்கும் தாபத்தில்... வறுத்தெடுக்கும் உணர்ச்சிப் பொசுக்கலில் நான்...?

ஆபீஸ் செல்லவே மனம் ஒருப் படவில்லை, உயிரை விட்டுழைத்து எந்தக் கோட்டையை வாங்கி விடப்

என்ன அண்ணே! எப்படி இருக்கிறியள்?

என்னவோ தம்பி! ஒரே பஞ்சியாய்க் கிடக்கு.

போகிறோம். ஒரு நாலுநாள் 'லீவு, போட்டால் என்ன கெட்டுவிடும்! ஆபீஸிற்கு லீவு எழுதிக் கொடுத்து விட்டு வீட்டிலேயே குந்திக் கொண்டேன். ரொம்ப அலுப்பு, சலிப்பு!

யாரோ ஒரு பத்திரிகைக்காரர் கதை அனுப்பிவைக்கும்படி பல நாட்களுக்கு முன்பே கேட்டிருந்தார் இந்தக் கண்ணுவித்தனத்தோடு' கதை எழுதவா முடியும்? இந்த நாலு நாள் லீவில் 'அதை' எழுதி அனுப்பி விடலாமென்றால்... சுலபமாகத் தெரியவில்லை! கதையெழுத நான் மாடிக்கு வருவதற்கும் சரசா சாளரத்திற்கு வருவதற்குப் சரியாக இருக்கிறதே! எப்படிக்கதை பண்ண முடியும்? 'இந்தக் கதையை யார் எழுதுவது?

விசுவாமித்திர முனிவரின் தவத்தை மேனகை கிட்டுத்தாளாம். அவளைப் போலச் சரசாவும் என் தவத்தைக் குலைக்க முயற்சிக்கிறாள்? ரொம்பப் பிரமாதமான கற்பனை எனக்கு! விசுவாமித்திர முனிவர் எங்கே? நானெங்கே? சுவர்ச்சி நாகரிகத்தின் தொட்டிலாகத் திகழும் கொழும்பு மாநகரில் 'ஓரிஜினல்' விசுவாமித்திர முனிவராகூட ஒரு நாளைக்குத் தாக்குப் பிடிக்க முடியாது!

அவ்வளவு மோசம! பஸ்ஸில், ரயிலில் மட்டுமா, நடைபாதையிற்கூட இனக்கவர்ச்சி அலைமோதுகிறது. 'ஸ்பரிசுசுகம்' காண்பதில் தம்மை மறந்து இன்பத்தில் தினைக்கிறார்கள் ஆடவரும், பெண்களும். யுவன் யுவதிகள் மட்டுமா, பேரிளம் பெண்தொட்டு தலைநரைத்தும் 'கலை' நரைக்காத காமிகள் வரை இந்த வகையில் இன்பம் காணத் தவறுவதில்லை!

இளமையின் தலைவாசலில் கால்

வைத்து நிற்கும் கட்டழகி சரசா.....!

'பட்டும் படாமலும்' அநுபவித்திருக்கிற நான்.....?

மதுவுக்கு மட்டுமா மயக்குஞ்சக்தி இருக்கிறது. பெண்—என்ற போதைப் பொருள் முன் மது, சூரியன் முன் மின் மினியாகி விடாதா?

பெண்ணை அநுபவிப்பது மட்டுமா இன்பம்? அவள் கடைவிழிப்பார்வையில், இதழ்க்கடையின் புன்னகையில் மதுரமொழியில். மனமோகனத் தோற்றத்தில் 'தொய்வது' போன்ற சுகம் வேறென்ன இருக்கிறது?

எனக்கு நானே போதமும், வேதமுமாகிவிட்டேனா? சரசா, நீ ஒரு புது மலர், மது நிறைந்த மலர், உன் அழைப்பைக்—குறிப்பை நான் ஏற்றுக் கொள்ளட்டுமா?

அந்தப் பள்ளம்! எலும்பு கூட மிஞ்ச வைக்காத அதளபாதாளம்!!

வாழ்வைச் சுவைக்கத் தெரியாத கோழைகளின் மனப்பிரமையா இது? அப்படியானால் நானும் ஒரு கோழை! இல்லை, இல்லவே இல்லை!!

மீண்டும் ஒரு 'சிகரெட்டைப்' பற்றவைக்கிறேன். எண்ணத் தீயின் புகைச் சுருளை நெட்டித்தள்ளும் பெருமூச்சொன்று வெளிப்படுகிறது. எழுந்து நடைபயில்கிறேன்.

அந்தச் சாளரம் கண்ணில் பட்டுத் தோல்கிறது. அட, அவள் இன்னும் அங்கு நின்று கொண்டிருக்கிறாள்? போதைக் கிறக்கத்தில் கனலேறி விட்ட என் கண்களை அவள் கண்கள் விழுங்குகின்றன. ஐயோ..... உடலெல்லாம் மின் விசை வயப்பட்ட உணர்ச்சித் தாக்குதல்!

கலைஞர்களை ஆதரிக்கும் கண்டி பெரியசாமி குடும்பத்தினர் சென்ற ஆண்டு இலங்கை வந்திருந்த ராகினி லலிதா கோஷ்டியினரை வரவேற்றுபசரித்தார்கள். அந்த நிகழ்ச்சியை விபரிக்கின்றார் கண்டி நல்லாயன் மகளிர் கல்லூரி மாணவி.

ராகினியுடன் இரண்டுமணி நேரம்

தன் அசாதாரண அழகினால், கவர்ச்சியான நடனத்தினால், குலுங்கச் சிரிக்க வைக்கும் குறும்புத்தனத்தினால் கோடிக்கணக்கான மக்களின் உள்ளங்களைக் கொள்ளைகொண்ட ராகினி அக்கா தன் நாட்டிய கோஷ்டியுடன் இலங்கைக்கு வருகின்றார் என்பதறிந்து மகிழ்ச்சி அடைந்தோம். எங்கள் வீட்டிற்கும் வர இசைந்து விட்டார் என்பதறிந்து இமயப்பேருவகை அடைந்தோம்.

தமது இராமாயண நாட்டிய நாடகத்தைக் கொழும்பில் நடாத்தி விட்டு, மறுநாள் பகல் 12 மணிக்கு கண்டியிலுள்ள எமதில்லத்திற்கு வருவதாக இருந்தார்கள். வாசலில் ஒரு கண்ணும் 'வாட்சி' சில் ஒரு கண்ணுமாகக் காத்திருந்தோம். 12 மணி ஆயிற்று.

வந்தது ஒரு கார். "ராகினி" என்று துள்ளிக்கொண்டு ஓடினோம். ஆனால், என்ன ஏமாற்றம்! ராகினி வரவில்லை. நாடகக்குழுவைச் சேர்ந்த மற்றையோரே வந்திருந்தனர்.

அவர்களின் வருகை மகிழ்ச்சியை அளித்தாலும், ராகினியும் லலிதாவும் வராதது சிறிது குறையாகவே இருந்தது. ஆனால் அக்குறையும் அவர்கள் சிறிது நேரத்தில் வந்து விடுவார்கள் என்று கேள்விப்பட்டதால் நீங்கியது ஆவலை அடக்கமாட்டாது நானும் என் தோழி கமலாவும் வந்திருந்த குழுவினரிடம் ராகினி எப்படிப் பழகுவார் எனத் திரும்புவார் என்றெல்லாம் கேட்டு அவர்களைத் திணற அடித்து விட்டோம். அவர்களும் சளைக்காது சிரித்தமுகத்துடன் எங்களுக்குப்

மகேஸ்வரி

பெரியசாமி

SELVARATNAM & Co.,

262, 264, Pickering's Road : : KOTAHENA

Dealers in NESTLE'S Products. Direct Importers
Wholesale & Retail Merchants for Provisions. Grocery
& Tinned Food,

நெஸ்டில்ஸ்

தயாரிப்புகளின்

விநியோகஸ்தர்கள்.

உணவுப் பொருட்கள், மளிகைச் சாமான்கள்
தகர உணவுகள்
முதலியவற்றின்.

மொத்த, சில்லறை விற்பனையாளர்கள்.

வீரகேசரி, கலைச்செல்வி, சுதந்திரன், தினகரன்
டெயிலி நியூஸ், ரைம்ஸ்- இன்னும் பல முக்கிய
பத்திரிகைகள் விற்கப்பெறும்.

செல்வரத்தினம் அன் கோ

262 - 264. பிக்கரிங்ஸ் வீதி,

கொட்டாஞ்சேனை,

கொழும்பு - 13

பதில்சொன்னார்கள். நேரம் ஆக ஆக நான்கள் பொறுமையை இழந்து, வழியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம்.

பின்னர் ஒருமணியளவில் ராகினியும், லலிதாவும் ஒரு Zodiac காரில் வந்திறங்கினார்கள். ராகினி எவ்வளவுதான் பலரோடு பழகியிருந்தபோதும் எங்கள் வீட்டில் நுழைந்தபோது ஒருவித மருட்சி அவர் பார்வையில் காணப்பட்டது. புதியவர்களோடு பழகப் போவதாலோ, என்னவோ! என்றலும் அதை, சிரித்து மறைத்துச் சமாளித்துக் கொண்டு இன்முகத்துடன் அனைவர்க்கும் வணக்கம் கூறினார். அவரைப் போலவே அவரது சகோதரியும், சுகுமாரியும் வணக்கம் கூறினார்கள். ராகினி பார்ப்பதற்கு அழகாகவும், கவர்ச்சிகரமான உடை அணிந்தும் காணப்பட்டார். படத்தில் பார்ப்பதற்கும் நேரில் பார்ப்பதற்கும் எவ்வளவோ வித்தியாசம் காணப்பட்டது. நேரில் அவர் அழகு பல மடங்கு சுடர்விட்டது.

என் தங்கையும் இன்னும் இரண்டு சிறுமிகளும் அவர்களுக்குப் பூச்செண்டு வழங்கினார்கள். அவர்கள் அதை மகிழ்ச்சியுடன் பெற்றுக் கொண்டார்கள். பின்னர் என் தந்தை அவர்களை உள்ளே அழைத்து வந்தார். என் அம்மாவும் ராகினியும் ஏதோ நெடுநாள்கள் பழகியவர்களைப் போல் பேசத் தலைப்பட்டுவிட்டார்கள். பெண்கள் சேர்ந்தால் பேசவும் வேண்டுமோ!

வீட்டிற்கு வந்திருந்த அனைவரும் அவசர அவசரமாகத் தங்களை கையெழுத்துப் புத்தகத்தை அவர்

முன்னே நீட்டினார்கள். அவர்கையெழுத்துப் போட வாங்கிய சமயத்தில், உணவு தயாராக இருக்கிறதென்று கூறவும், பின்னர் எழுதித் தருவதாகக் கூறி உணவருந்தச் சென்றார். உணவு அருந்தும் நேரத்தில் உபசரிப்பு பலமாக நடைபெற்றது. அனைவரும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு பரிமாறத் தொடங்கினர். அதனால் அவர்கள் சாப்பிட்டு எழும்புவதே பெரிட பாடாகிவிட்டது. சாப்பிடும்போது ராகினி பல சிரிப்பூட்டும் விஷயங்களைக் கூறிக் கொண்டே சாப்பிட்டார். இதனால் சாப்பிடும் நேரம் ஒரே கேலியும் கூத்துமாக முடிவடைந்தது.

உணவருந்தி முடிந்தவுடன் அவர்களைப் பார்க்க வந்திருந்த ஒரு சில ஆங்கிலேயருடனும், சிங்களவர், தமிழர் என்பவருடனும் பாரபட்சமின்றி கலந்து உறவாடினார் ராகினி. சகோதரிகளைச் சந்தித்தவர்களின் முகத்தில் பூரிப்பு பொங்கி வழிந்தது. முன்பு கையெழுத்து வாங்குவதற்காக நீட்டிய கையெழுத்துப் புத்தகங்களை அச்சமயத்தில் ராகினி தேடினார். கையெழுத்துப் புத்தகங்கள் மலை போல் குவிந்தன. அதைக் கண்ட அவர்கள் தங்கள் களைப்பையும் மறந்து இன்முகத்துடன் எல்லா வற்றிலும் கையெழுத்துப் போட்டு முடித்தார்கள். அவர்களுடைய ஒவ்வொரு செயலையும் படமெடுத்துக்கொண்டிருந்த புகைப்படப் பிடிப்பாளரிடம் ராகினி "அது தவறு; அப்படிப் பிடிக்கக் கூடாது; இங்கே நின்று பிடியுங்கள்;" என்றெல்லாம் சொல்லிக் கொடுத்தார். இதி

லிருந்து அவருக்கு புகைப்படம் பிடிப்பதில் இருக்கும் திறமையை அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. எங்களின் விருப்பத்திற்கிணங்க அவர் எங்கள் பூந்தோட்டத்தில் இருந்து பலவிதமாக புகைப்படங்கள் பிடித்துக் கொண்டார்.

பின்பு அவர் அங்கு வந்திருந்த குழந்தைகளோடு ஒரு குழந்தையாகி விளையாடத் தொடங்கி விட்டார். அவர் செய்த குறும்புகளையும் பேசிய கேலிகளையும் ரசித்து நாங்கள் வயிறு குலுங்கச் சிரித்தோம். இச்சமயத்தில் ஒரு ஓவியர் ராகினியின் அன்புச்சகோதரி பத்மினியையும் அவரது கணவரையும் ஓவியமாகத் தீட்டிக்

கொண்டு வந்தார். அதில் ஒரு பிரதியை ராகினிக்குப் பரிசாகவும், மற்றதில் அவரின் கையெழுத்தையும் வாங்கிக் கொண்டார். ராகினி அந்த ஓவியத்தை வரைந்தவருக்கு நன்றி கூறியதுடன், அவர் அளித்த பரிசையும் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் பெற்றுக் கொண்டார். பின் ராகினி சகோதரிகள் பிரியாவிடை பெற்றுக் கொண்ட சமயத்தில் எங்கள் மனம் அளவில்லாத துன்பமடைந்தது. பிரிய மனமில்லாது பிரிந்து சென்றார்கள் அவர்கள். வழியனுப்ப மனமில்லாது வழியனுப்பி வைத்தோம் நாம். மறக்கமுடியாத இந்த இரண்டு மணி நேரம் மறுபடியும் வருமா?

BHAVAN STORES

Props: K. K. VISUVALINGAM & SONS. I
168, Hospital Road. : JAFFNA.

கோழி வளர்ப்பவர்களுக்கு ஓர் நற்செய்தி!

உங்களுக்குத் தேவையான கோழித்தீன் வகைகளுக்கும் கோழிநோய்த் தடுப்பு மருந்துகளுக்கும் உபாசாதிக் கோழிக் குஞ்சுகளுக்கும் மாட்டுத்தீன் வகைகளுக்கும் எங்கள் ஸ்தாபனத்திற்கு விஜயம் செய்யுங்கள்.

யாழ்ப்பாணத்தில் கோழித்தீன் வகைகள் நிதான விலையில் கிடைக்கும் ஒரேஇடம்.

பவான் ஸ்டோர்ஸ்.

உரிமையாளர்கள்: கா. க. விஸ்வலிங்கம் அன் சன்ஸ்.

168, ஆஸ்பத்திரி வீதி ::

யாழ்ப்பாணம்.

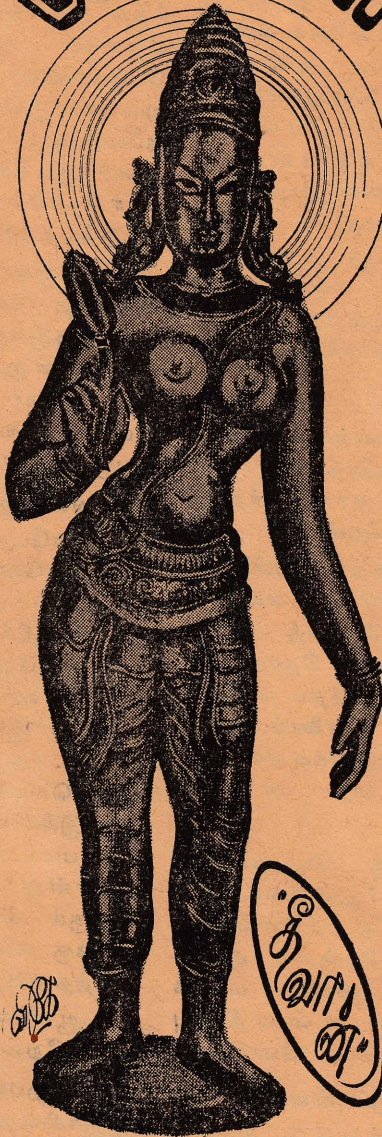
“குய் குய் குய்”

கருங்கல்லில் மோதும் சிற்பியின் கையுளி பெய்யும் கலை யோசை என்காதிட்கணீரிடுகிறது.

நடந்த நான் நின்று வலப் பக்கந்திரும்பிப் பார்க்கிறேன். என் உள்ளம் குதிபோடுகிறது. அங்கே, சற்றுத் தூரத்தில் சிற்பி யொருவன் கலை வேட்டையில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருப்பது என்னுள்ளத்தை அள்ளுகிறது. இனம் இனத்தோடுதான் சேருகிறது. நான்கலைஞன். என் இனம் அந்தச் சிற்பி. அப்போ என்னுள்ளம் காரணத்தோடு தான்களிகொள்கிறது.

சட்டையணியாதவெற்றுடம்பு மார்பின் குறுக்கே நெளியும் பூநூல், பழமையைக் கிளறும் பாங்கு, அதே நேரம் இருபதாம் நூற்றாண்டு கலைத்தன்மை-இவற்றையெல்லாம் திரட்டிக்கொண்டிருந்த அந்தச் சிற்பியின் தோற்றம் என்னுள்ளத்தில் எதையெதையோ வெல்லாம் கிளறுகிறது. உடனேயே அக்கலைஞன்

குருட்டுச்சிலை

அருகே விரைய வேண்டும் போன்ற ஓர் அவாவின் உந்தல். ஆனால்-

நான் நின்று கொண்டிருப்பது மாண்டிபுரக்கந்தசாமியார் கோவில் நுழைவாயில் மண்டபம். நான் காரை விட்டிறங்கி கைகால் முனி விட்டு அப்போதுதான் கோவிலுக்குள் நுழைய முற்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். அதற்குள் கலையின் குறுக்கீடு. எப்படியிருந்தாலும் முதலில் இறைக்குவணக்கஞ்செலுத்திவிட்டே கலைஞரோடு கலக்க எண்ணினேன்.

கோவிலைச் சுற்றி எனது வழிபாட்டை முடித்துக் கொண்ட போது எனது கால்கள் தாமாகவே அந்தக் கலைஞனை நோக்கி நடை போட்டன.

“குய் குய்”

நான் இப்போ அவன் எதிரே நின்று கொண்டிருந்தேன். உளி செதுக்கிய கற்றுக்கள் என் கால்பாதங்களில் தெறித்தன. அவைவ தெறித்த இடங்கள் தெள்ளுக்கடிப்பது போன்ற

கலைச்செல்வி சிறுகதைப்போட்டியில் பாராட்டுப் பத்திரம்பெற்ற கதை.

ஓர் உணர்ச்சியை ஏற்படுத்தவே நான் கால்களைக் கால்களாலேயே சொறிந்து கொண்டேன்.

ஆனால் அந்தக் கலைஞர்?

இத்தனைக்கும் என்னைக் கண்டு கொண்டதாக இல்லை. அல்லது அப்படிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லையா? கலையே பொருட்டாய் செதுக்கும் சிலையோடு ஐக்கியமானது போன்ற நிலை. அவன் முன்னே வேலைந்திய முருகனின் பெரிய சிலையொன்று முடியுந் தறுவாயில் இருந்து கொண்டு என்னுடம்பில் புல்லரிப்பை ஊட்டிற்று. கலைஞனே இன்னும் என்னைக் கவனியாத அதேநிலை.

அந்த நிலை எனக்கு அந்தச் சிற்பியிடம் பற்றுதலேத்தான் இன்னும் ஊட்டிற்று. நான் பார்த்துக் கொண்டே நிற்கிறேன்.

திடீரென அந்தச் சிற்பி தலை நிமிர்ந்து ஒருக்கால் என்னைப் பார்த்து விட்டு தலையைத் தாழ்த்திக்கொள்வது ஒரு நொடிக்குள் நடந்தேறுகிறது. அந்தப் பார்வை ஒரு நொடி தான் என்னைச் சந்தித்தாலும் அதைச் சந்திக்க என் விழிகளும் தவறவில்லை. அந்தப் பார்வை?

என்னை ஒரு பொருட்டாக, அல்ல ஒரு புழுவினும் கடையனாக மதித்ததாக அதில் காணவில்லை. அதற்காக என் நெஞ்சில் ஆத்திரம் கிளம்பிற்று? ஹ்கும், மாருக அக்கலைஞன்மேல் என் மதிப்பு வளர்ந்து கொண்டே போயிற்று.

கையில் இருப்புள்ளவன் கர்வக்கலப்போடி ருப்பது எனக்கு எப்போதுமே பிடித்தது. அப்போது

தான் அதன் அருமை தெரியவருகிறது. அத்தோடு அந்த இருப்பை உழைக்க அவன் பட்டபாட்டின் அருமையைக்கூட அப்போதுதான் உணர்த்த முடிகிறது. இருப்பற்றவனின் ஏழ்மைச் சுவாவத்தால் வரும் பேடித்தனமான பணிவும் அடக்கமும் என்னால் உதாசினப் படுத்தப்படுபவை. அதேநேரம் சில அரைக்குடங்களின் வெற்றுப்படாடோபம் என்னிடம் அகப்பட்டுத் தத்தளிப்பவை.

என்முன்னே, என்னைத் தூக்கியெறிந்த தன்மையோடு குந்திக் கொண்டிருக்கும் அவன் இன்றைய எழுத்தானுமல்ல, யார் யாரோ எழுதிக் கொடுத்ததை தன் பேரில் போட்டுக்கொண்டு வெற்றுப்பெருமை காட்டுவதற்கு.

அவனொரு சிற்பக் கலைஞன்!

தன்மேதா விலாசத்தை என் கண்முன்னே நிரூபித்துக் கொண்டிருக்கும் அக்கலைஞன் கர்வம் கொண்டதில் எனக்குத்தான் மகிழ்ச்சி. அத்தோடு சிற்பக்கலைஞரிடம் எனக்கு எக்கலைஞர்மேலும் எழாத மதிப்பும் இரக்கமும் என்றைக்கும் உண்டு. அற்ப விஷயங்களுக்கெல்லாம் வெடிகொழுத்தி விழாவெடுக்கும் இக்காலத்தில், அழியா அமரப் படைப்புகளைத் தந்துவிட்டு யாரென்று தெரியாமல் அழிந்து போகும் சிற்பிகளின் வாழ்க்கை எனக்கு எப்போதுமே நெகிழ்ச்சியைத்தருவது.

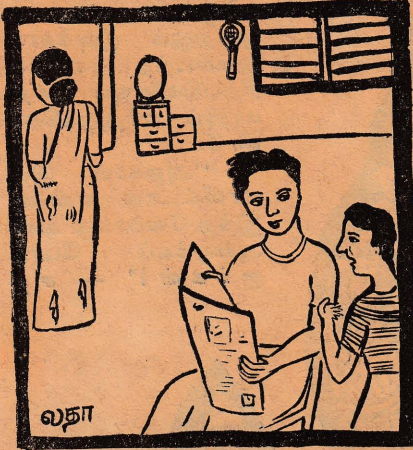
ஆகவே நானே இறங்கிப் போகிறேன்.

“சிற்பங்கள் மிகவும் அழகாய் இருக்கின்றனவே!” என்றேன், அவன் செதுக்கிக் கொண்டிருந்த

சிற்பத்தையும் அங்கு
எங்கும் பரவலாக
முடித்தும் முடிக்காம
லும்கிடந்த ஏனைய
சிற்பங்களையும் மாறி
மாறிப் பார்த்துக்கொ
ண்டே.

“அழகாய் இல்
லாவிட்டால் என்னை
இந்த வேலைக்கு யார்
அழைக்கப் போகி
றார்கள்!” — சற்

ஏனப்பா! அம்மா இப்பவேல்லாம் கந்தல் சீலை உடுக்கிறா?"

பொங்கல் வருதல்லே! புதுப் புடவை வேணுமென்று இப்படிச் சொல்லாமல் சொல்கிறா.

றும் எதிர்பாராத கணிரெனும் பதில். தன்னம்பிக்கையின் ஒளி அதில் சுடர்விட்டது.

“உண்மை” என்று ஒத்துக் கொண்ட நான், எனக்கருகே, முண்டமாக ஆனால் ஏதோ ஒரு சிற்பத்துக்கு உற்பத்திப் பொருளாய்க் கிடந்த ஓர் கருங்கல்லின் மேல் உட்கார்ந்து கொண்டேன். உட்காரும் போதே எனக்கு இருக்கையாக மாறும் அந்தக் கருங்கல்லைப் பற்றியொரு எண்ணம்-இப்போது அக்கருங்கல் எனது இருக்கை. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் என்னைக் கை கூப்பித்தன்னைத் தொழவைக்கும் தெய்வக்களை சிந்தும் சிலையாக மாறினாலும் மாறலாம். கலைஞரின் திறமைதான் என்னே! கலைஞரின் உள்ளம் கடவுளின் உள்ளமா?

சில நிமிடங்கள் நகர்கின்றன. ‘இப்படியே நீங்கள் இங்கே இருந்தால் நீங்கள் வந்த வேலை என்னுவது?’ - நான் அத்தனை நேரம் மௌனமாக அங்கே குந்திக்கொண்டிருந்தது அந்தக் கலைஞருக்கு என்மேல் இரக்கத்தைக் கொண்டு வந்து விட்டதோ என்னவோ அவர் என்னை இப்படிக்கேட்டார். பேச்சில் முன்னைய எடுத்தெறிவு இருக்கவில்லை.

“எனக்கு வேலை வேறென்ன இருக்கிறது, என் வேலையும் இதுதான்!”

“என்ன! நீங்களும் ஒரு சிற்பசாரியா?” - அவனது கேள்வியில் வியப்பு குழியிட்டது.

“இல்லை நான் சிற்பங்களைப் பற்றிப் படிப்பவன். ஆராச்சி செய்பவன். ஏனைய கலைகளிலும் எனக்கு ஈடுபாடு உண்டு. எனக்கு கலைகள் என்றால் உயிர்”

அவன் என்னைப் பார்த்து இதுமாகப் புன்னகைத்தான். எனது மதிப்பு ஏறுவது தெரிந்தது.

“நானும் நினைத்தேன், நீங்கள் ஒரு கலைஞராகவோ அல்லது கலையுள்ளம் கொண்டவராகவோ இருக்க வேண்டும் என்று. அல்லாவிட்டால் நான் வந்து ஒரு மாதமாகியும் இந்தப்பக்கம் ஒரு காக்கை கூட எட்டிப்பார்க்கவில்லை. பார்த்தாலும் ஏதோ கல்லுடைக்கிறவனை பார்க்கிற மாதிரி!” செதுக்கிய சிலையின் பகுதியை தென்னந்தும்பால் துடைத்து ‘பறஷ்’ பண்ணிக் கொண்டே அவன் கதைத்தான்.

சிலை அழகாக வளர்ந்து விட்டிருந்தது. அதன் படிப்படியான ‘மென்’வளர்ச்சியைச் சுவைத்துக் கொண்டே, “சரியாகச் சொன்னீர்கள். கலைகளின் அருமை, அதன் ஆக்கத்திறன் எல்லாம் கலையுள்ளம் படைத்தவர்களுக்குத் தான் தெரிவித்தது. மற்றவர்களுக்கு எல்லாம் ஒன்றுதான்.” என்றேன் நான்.

எங்கள் பேச்சு இறுகிறது. அவன் முடிந்தும் முடியாமலும்

கிடந்த அத்தச் சிலையைவிட்டு விட்டு என்னோடு சிறிது உரையாடலில் விழுகிறான். இருந்தாலும் இடைக்கிடையே செதுக்கலிலும் ஈடுபடாமல் இல்லை. 'சூய் சூய்' என்று விட்டு விட்டெழும் ஓசை எங்கள் பேச்சிற்கு சுருதி கூட்டுகிறது.

அவன் ஒரு தமிழ்நாட்டுச் சிற்பி. 'விசா' மூலம் இலங்கைக்கு வந்தவன். இப்போ மாவிட்டபுரம் கந்தசாமி கோவிலில் புனரமைப்பு வேலை நடந்து கொண்டிருப்பதால் இப்போ இங்கு சிற்பங்கள் செதுக்க அழைக்கப் பட்டிருந்தான். இதற்கு முன்னரும் இலங்கையின் பலபாகங்களில் தன் சிற்பப் புலமையைக் காட்டிய விற்பன்னன்.

எனது கலை வேட்கையையும் பிரசித்தி பெற்ற இடங்களுக்கு நான் செய்யும் கலைப்பயணத்தையும் கேட்ட போது அவனுக்குப் பெரிய மகிழ்ச்சி

"நீங்கள் சிற்பத்தொழிலின் முழு நுணுக்கங்களையும் கற்றுத்தேறுவதற்கு எத்தனைகாலம் பிடித்தது?" - அவர் செதுக்கிய முருகனின் வேல் முனையின் கூர்மையைப் பார்த்துக் கொண்டே நான் திடீரெனக் கேட்டேன்.

"பதினேழு வருடங்கள் நான் ஒரு குருவின் கீழ் இருந்திருக்கிறேன்" - சிலையின் முகப்பகுதிக்கு உளியைத் தாவவிட்டுக்கொண்டே அவன் சொன்னான்.

"பதினேழு வருடங்கள்!" - நான் திகைத்தேன்.

"பதினேழு வருடங்கள் பெரிதல்ல. ஆனால் இருபது இருபத்தைந்து வருடங்களாகப் பயிற்சி பெற்றவர்களின் சிலைகளுக்கூட சிலநேரம்

சிறப்பாய் அமைவதில்லை. செதுக்கத் தெரிந்தால் மட்டும் போதாது. சிற்பதையில் தூய்மையும் வேண்டும்; முக்கியமாக கோவில் சிலைகள் செதுக்குபவர்களுக்கு இது இன்னும் முக்கியம். அப்போதான் அவற்றில் தெய்வக்கலை படையும்" - அவன் செதுக்கிக் கொண்டே பேசினான்.

"உண்மை - மனோ தத்துவமே அதற்கு இடங்கொடுக்கிறது. உள்ளத்தில் இருப்பவைதான் வெளியில் வருகின்றன, ஏன், நம் உணர்வுக்கே எட்டாதவை எத்தனையோ உள்ளத்தில் இருந்து கொண்டு சில சந்தர்ப்பங்களில் நாம் செய்யும் செயல்களில் வெளிவந்து விடுகின்றன. சாதாரண மக்களை இது ஒன்றும் செய்யாவிட்டாலும் கலைஞர்களை இது அதிகம் பாதித்துவிடுகிறது."

"அழகாகச் சொன்னீர்கள். நீங்கள் உண்மைக் கலைஞர்தான்!" என்று அவர் எனக்குப் பாராட்டுப் பத்திரம் வழங்கியபோது அவர் தான் ஈடுபட்டிருந்த அந்தப் பெரிய சிலையின் முடிவுக்கு வந்துவிட்டிருந்தார். இன்னும் அந்தக் காண்கள்தான் பாக்கி. அவற்றைத்திறந்து ஒளியேற்றும் உச்சிக் கட்டம். என்னுடம்பில் ஒருவித கிளுகிளுப்பு, புல்லரிப்பு, நல்ல சிறுகதை ஒன்றின் முடிவைப் படிப்பது போன்ற ஓர் உணர்ச்சி. நுண்ணிய உறுப்புக்களோடு விளையாடும் போது தான் கலைஞரின் திறனும் கூடத் தெரிகிறது.

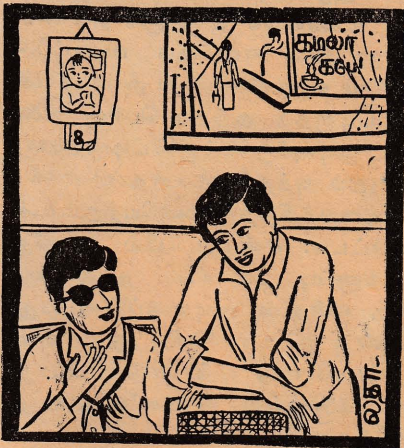
கதையோடு கதையாக நான் அதை ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்தேன். ஆனால் அந்த நேரம் பார்த்துத்தான் என்னைக் கோவில் பண்டாரம் கூப்பிடுகிறான், கோவில் குருக்

கள் என்னை அழைப்பதாக,

என்னால் மறுக்கமுடியவில்லை. போய்ப் பார்த்தபோது நான் செய்து தரும்படி வந்திருந்த அர்ச்சுனை எனக் காகக் காத்திருந்தது. நான் அதைப் பெற்றுக் கொண்டு மீண்டும் சிற்பியிடம் செல்வதற்குள் இருபது நிமிடங்களுக்குமேல் கழிந்து விடுகின்றன.

நான் கலைஞனை நெருங்கிய போது அவன் ஆச்சரியத்தோடு தான் செதுக்கிய சிலையைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறான்.

நானும் நெருங்கிச் சிலையைப் பார்த்தேன், என்னையும் ஆச்சரியம் கௌவிக் கொள்கிறது. சிலையின் ஒரு கண் ஒளிபெற்றுத் திகழ்ந்தது. ஆனால் மறுகண்ணை அதற்கு முற்றிலும் மாருகி ஒருவித குருட்டுத்தன்மையோடு திகழ்ந்தது.

“என்ன டாக்டர்? உங்கட பிளினஸ் எல்லாம் நல்லா நடக்குதே?”

“உங்கடபுண்ணியத்தாலை நல்லாதான் நடக்குது. உந்தக் ‘கபே’யை நீர் தொடங்கிய பிறகு வயிற்று வலிக்காரர் நித்தம் வருகினம்.”

சிற்பி வியப்பு விழிகளை என்மேல் வீசினான்,

“இது என்ன ஒருகண் இப்படிப் போயிருக்கிறதே?” என்றேன் நான்.

“அதுதான் எனக்கும் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. எப்படியெல்லாமே முயன்று பார்த்தேன். அது அப்படியேதான் இருக்கிறது, இப்படி என் வாழ்க்கையில் ஒருகாலும் நேரவில்லை இதைப்பற்றி உங்கள் மனோதைத்துவப்படி என்ன சொல்கிறீர்கள்?”

நான் சிறிது யோசித்துவிட்டுக் கூறினேன்.

“நீங்கள் கிட்டடியில் எங்காவது ஒரு குருடனைக் கண்டிருப்பீர்கள், அக்காட்சி உங்கள் நெஞ்சில் அசாதாரணமாகப் பதிந்துவிட்டிருக்கிறது

“அப்படி ஒன்றும் எனக்கு நேரவில்லையே” என்று உதட்டைப் பிதுக்கிய அவன், சிறிது தாமதித்துவிட்டு “சரி இந்த முறை இந்தக் கண் சரிவருகிறதா இல்லையா என்று பார்த்து விடுகிறேன்” என்று கூறிக்கொண்டே உளியைச் சிலையின் குருட்டுக் கண்மேல் வைத்துச் செதுக்கினான்.

என்னுள்ளம் ஏனோ அதிர்ந்தது. அடுத்தகணம் ‘பட்’ என்ற ஓசை! அதைத் தொடர்ந்து ‘ஆ, வென்ற வண்ணம் கையிலிருந்த உளி நடுவே அவன் இடக்கண்ணைப் பற்றினான். பற்றிய வீரலின் நீக்கல்களிடையே இரத்தம் பீறிட, “ஆ என் கண் தெரியவில்லையே” என அவன் கத்தினான்.

நான் பதற்றத்தோடு அவனை என் காருக்கு தூக்கிச் சென்ற அந்த நேரத்திலும் கந்துண்டு தெறித்த சிலையின் அந்தவிழிப்பிரதேசம் போறையாக இருப்பது என் கண்களில் படாமலில்லை.

1.

கணேந்திரன் கொதும்பும் மன்னர் மயக்கமும்.

சிங்கநாடு அன்று மகிழ்ச்சிக்க கடலில் ஆழ்ந்து கிடந்தது. எங்குபார்த்தாலும் அழகாகக் சோடிக்கப்பட்டிருந்தது; மூலைமுடுக்குகளிலெல்லாம் முத்திரை பொறிக்கப்பட்ட கொடிகள் கம்பீரமாகப் பறந்து கொண்டிருந்தன.

வெடிகளின்சத்தமும், மேளவாத் தியங்களும் காதைப் பிளந்தன.

“இளவரசர்கள் வாழ்க”

“இளவரசர்கள் நீடுழி வாழ வேண்டும்”

-இப்படிக்க கோஷமிட்டபடி மக்கள் ஊர்வலம் ஊர்வலமாகச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்”

ஆமாம், அன்று சிங்கநாட்டு

மன்னர் இராஜவர்மனின் தவம் செய்து பெற்றெடுத்த இளவரசர்களின் பிறந்ததினம்.

இளவரசர்கள் இருவரும் இரட்டையர்கள். முதலாவதாகப் பிறந்தவன் மகேந்திரன்; மற்றவன் கணேந்திரன்.

நெடுநாட்கள் குழந்தையில்லாமல் இளவரசர்களைத் தவம் செய்து பெற்றெடுத்தவராகையால், ஆண்டுதோறும் பிறந்த தினத்தை நாட்டு மக்கள் கொண்டாடுவதற்கான எல்லா வசதிகளையும் மன்னர் செய்திருந்தார்.

அப்படியே ஒவ்வொரு வருடமும் இளவரசர்களின் பிறந்த தினத்தை சிங்க நாட்டு மக்கள் கொண்டாடி

யிருக்கிறார்கள்; இப்போது நடப்பது இளவரசர்களின் பதினெட்டாவது பிறந்ததினம்,

மன்னன் இராஜவர்மன் மக்கள் மேல் நல்ல மதிப்புக்கொண்டவன்; அவர்கள் விருப்பம் அறிந்து எல்லா வற்றையும் செய்து கொள்வான்.

வழக்கமாகப் பிறந்ததினம் கொண்டாடுவதுபோல கொண்டாடினார்கள்; அன்றிரவு அரண்மனையின் வெளியே இருக்கும் திறந்த வெளியே அந்நாட்டு மக்கள் எல்லாரும் இருக்கக் கூடிய அளவிலே மண்டபம் ஒன்று அமைத்திருந்தார், மன்னர், சோடனைகள் எல்லாம் வெகு பிரமாதமாக இருந்தது; தீப அலங்காரம் கண்ணைப்பறித்தது. இன்னும் அந்த மண்டபத்தைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா?

மண்டபத்தின் நடுவே அமைக்கப்பட்ட மேடையிலே மிகவும் அலங்காரமாகச் செய்யப்பட்டிருந்த சிங்காசனத்திலே மன்னர் இராஜவர்மனும், ராணி பவளவல்லியும் அமர்ந்திருந்தார்கள். சிம்மாசனத்தின் இருபக்கங்களிலும் இரு பெண்கள் நின்று விசிறியால் விசுக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சிம்மாசனத்திற்கருகே இளவரசர்கள் அமர்ந்திருந்தார்கள். அவர்கள் இருவரது முகங்களும் இரட்டையர்கள் என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்லிக்கொண்டிருந்தன! அரச குடும்பத்திற்கே உரித்தான ஒருவிதமான பிடுக்கான தோற்றம் அவர்களிடத்தே இருந்தது!

மற்றும் முதலமைச்சர், வேறு நாட்டரசர்கள், இன்னும் முக்கியமானவர்கள் அம்மேடையில் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

மண்டபத்தே கடல் போல இருந்த நாட்டுமக்கள் மகிழ்ச்சியால் ஆரவாரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

முதலாவதாக—

நாட்டிலே வசிக்கும் வீரர்களுக்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட போட்டிகள் நடைபெற்றன! வாட்போர், சிலம்படி மற்போர், இப்படியாக பல போட்டிகள் நடைபெற்றன.

மற்போர் நடந்தசமயம் மக்கள் எல்லாரும் தம்மை மறந்து வீரர்களை ஊக்குவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அடுத்ததாக—

முதல் அமைச்சர் கஜபதியின் மகள் இந்திரா நடனமாடினால் ஆஹா! பம்பரமாகச் சுழன்று தன் நடனக் கலையின் திறமையை எல்லாருக்கும் எடுத்துக் காட்டினள்.

நாட்டியராணி இந்திராவின் நடனத்தில் சொக்கியிருந்த இளவரசர்கள்—

தம்மை மறந்தே விட்டார்கள்.

இரட்டையர்களில் முதல்வனான மகேந்திரன் தான் அணிந்திருந்த முத்துமாலையைக் கழற்றி இந்திராவுக்குப் பரிசாகக் கொடுத்தான்.

இதைக் கண்ட இளையவன் கணேந்திரன்—

மகேந்திரன் கொடுத்த முத்துமாலையை விட விலை கூடிய ஒரு தங்கச் சங்கிலியைக் கழற்றி அவளுக்குப் பரிசாகக் கொடுத்தான்.

அதைக் கண்ட மகேந்திரன்—

எதுவும் செய்யவில்லை; ஏனென்றால் அவன் தம்பி ஏதாவது கொடுத்துவிடுவானே என்ற எண்ணத்தால் அந்த முத்துமாலையைப் பரிசாக அவன் அளிக்கவில்லை. இந்திராவின் நடனத்தைக் கௌரவித்தே அவன்

முத்துமாலையைக் கொடுத்தான்!

ஆனால் கணேந்திரன்—

அந்த நோக்கத்துடன் தங்கச்சங்கிலியை அவளுக்குப் பரிசாகக் கொடுக்கவில்லை; 'தனது அண்ணன் முத்துமலை கொடுத்து விட்டான்; எனவே, தானும் ஏதாவது அதிலும் பார்க்க விலை உயர்ந்த பொருள் கொடுக்க வேண்டும் என்ற பெருமையினால் தான் அந்தத் தங்கச்சங்கிலியைக் கொடுத்தான்!

முடிவில்—

மன்னர் இராஜவர்மன் வெற்றி பெற்றவர்களுக்குப் பரிசளித்தார்.

அதன் பிறகு—

மன்னர் பேசத் தொடங்கினார்; அப்போது மக்களின் கைதட்டலும், 'ஜே, ஜே' என்ற கோஷமும் வாளைப் பிளந்தன.

"எனது அன்புக்குரிய என் நாட்டு மக்களே! உங்கள் மகிழ்ச்சியைக் காணும்போது, நான் இன்னும் அளவற்ற மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். எனது குழந்தைகளின் பிறந்த தினத்தை வருடாவருடம் உங்கள் குழந்தைகளின் பிறந்த தினம் போல் கொண்டாடும் நீங்கள், இம் முறையும் அப்படிக் கொண்டாடிய தில் அளவற்ற ஆனந்தமடைகிறேன்."

— அவர் வயது சென்றவராகையால், நடுங்கிய குரலில் மகிழ்ச்சி ததும்ப இவ்வளவையும் பேசியதும், மக்கள் மேலும் மேலும் கைதட்டி ஆரவாரித்தார்கள்.

தொடர்ந்து மன்னர் பேசினார்.

"இன்று - இந்த நல்ல நாளிலே ஒரு பொன்னான செய்தியைச் சொல்லப் போகிறேன். எனக்கும் வயதாகி

விட்டது; இனி என்னால் இந்நாட்டின் அரசியல் பொறுப்பை நிர்வகிக்க முடியாது. எனவே, ஒரு முடிவுக்கு வந்துள்ளேன். இந்த முடிவு உங்களுக்கும் பிடிக்காவிட்டால், அதை நான் விட்டுவிடுகிறேன்"

— மன்னவரின் இப்பேச்சு மக்களிடையே ஒரு வித பரபரப்பை ஏற்படுத்தியது. அடுத்து என்ன சொல்லப்போகிறார் என்று அறிய ஆவலாக இருந்தார்கள்.

"எனது இரட்டைக் குழந்தைகளில் முதலாவதாகப் பிறந்தவளை அரசனாகவும், அவளது தம்பியை அவனுக்கு உதவியாகவும் அமர்த்துவதென்பதுதான் என் முடிவு"

இதைக் கேட்ட மக்கள்—

"நல்ல முடிவு"

"நல்ல முடிவு" என்று களிப்புப் பொங்கக் கத்தினார்கள்.

இதுவரை அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த இரட்டையர்களில் இளையவனை கணேந்திரன் கொதித்தெழுந்தான்!

"நீங்கள் செய்திருக்கும் இந்த முடிவு சரியானதல்ல; எப்படி அவனுக்கு அரசைக் கொடுக்கலாம்? நாங்கள் இருவரும் இரட்டையர்கள்—பின் எங்களில் என்ன முத்தவன், இளையவன் என்ற வித்தியாசம்?" என்று உலகமே அதிரும்படி கத்தினான்.

மன்னர் தனது மகன் இப்படியாகத் தனது முடிவுக்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்வான் என்று எண்ணியிருக்கவே இல்லை; தனது மகன் கணேந்திரனின் திடீர்க் கூச்சலைக் கேட்ட அவர் மயங்கி ராணியின் மடியிலே விழுந்து விட்டார்.

(தொடரும்)

குறை தீர்ந்தது!

யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்தால் மனநிம்மதியுடன் தங்கியிருப்பதற்கு வசதியான இடம் இல்லையே என்ற குறையை நீக்கிவிட்டது.

பரணி ஹோட்டல்

- நவீன வசதிகளுடன் கூடிய அறைகள்.
- சுத்தமான, இனிய, விரும்பிய உணவு வகை.
- ஐஸ்கிரீம், குளிர் பானங்கள்.

- தொலைபேசித் தொடர்பு உண்டு.
- பஸ் நிலையம், ராக்ஸ் நிலையம் - சமீபத்திலுண்டு.

பரணி ஹோட்டல்,

, ஆஸ்பத்திரி வீதி :: யாழ்ப்பாணம்.
போன் : 507.

வெள்ளிப்பாதசரம்

க. கைலாசபதி

இலங்கையர்கோனுடைய சிறுகதைத் தொகுதிக்கு விமர்சனம் எழுதத் தொடங்கும்போது மனதிலே எத்தனையோ எண்ணங்கள் தோன்றுகின்றன. நமது காலத்திலே வாழ்ந்து மறைந்த ஒருவரைப்பற்றி முற்றிலும் விருப்பு வெறுப்பற்ற முறையில் சிந்திப்பது இலகுவான காரியமன்று. ஆனால் இலங்கையர்கோன் இன்று அமரராகிவிட்டார். அதன் காரணமாக அவரின் படைப்புக்கள்சென்ற காலத்தைச் சேர்ந்தவைவாகிவிட்டன. எனவே இத்தொகுதியிலுள்ள பதினைந்து சிறுகதைகளையும் புறநிலையிலே வைத்து ஆராய்தல் ஓரளவு சாத்தியமான காரியமே.

மீழ்த்திலே தேசியப் பண்பு பொருந்திய இலக்கியம் கடந்த சில காலமாக வளர்ந்து வருகிறது என்பதையும், அவ்வளர்ச்சி வரலாற்றின் நியதிக்கேற்ப நிகழ்கிறது என்பதையும் இன்று பலர் ஒப்புக்கொள்கின்றனர். இவ்வண்மைக்கு மேலும் சான்று பகர்வதுபோல அமைந்துள்ளது "வெள்ளிப்பாதசரம்" என்னும் இத்தொகுதியின் வெளியீடு. இலங்கையர்கோன் ஏறத்தாழக் கால் நூற்றாண்டிற்கு முன்னரே சிருட்டியிலக்கியத்துறையிற் பிரவேசித்திருந்தார். 1930-ம் ஆண்டளவிற்குப் பின்னர் 'சிறுகதையகம்' பிறந்த காலத்திலேயே ஆசிரியர் அதன் முதல்வர்களில் ஒரு

வராகப் பெயர் பெற்றுவிட்டார் எனினும் இன்றுதான் அவரின் சிறுகதைத்தொகுப்பு ஒன்று வெளிவந்துள்ளது. அதற்குக் கால் நூற்றாண்டு கழியவேண்டியிருந்தது. இந்தக் கால் நூற்றாண்டிலே இலக்கியத்துறையிலே எத்தனையோ சம்பவங்கள் நடந்தேறி விட்டன, கால் நூற்றாண்டுக் கண்ணாடியாக விளங்கும் இத்தொகுதியில் ஆசிரியரின் வளர்ச்சியையும், காலத்தின் போக்கையும் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் கண்டு கொள்ளலாம் எனக் கூறின் அது தவறாகாது.

இத் தொகுதியிலே ஏழு கதைகள் வரலாற்றுத் தொடர்பும் பௌராணிக சம்பந்தமும் உடையன, அதுலா, மரியா, மதலேனு, மேனகை, நாடோடி, தாய், யாழ்ப்பாடி, சிகிரியா என்பன அவை. இக்கதைகளைப் படிக்கும்போது வ.வே.சு., ஐயரைப் பற்றிய நிலைவு எனக்கேற்பட்டது. 'குளத்தங்கரை அரசமரம்' முதலிய கதைகாடங்கிய தொகுதியிலே ஐயரவர்கள் பின்வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்,

"உலகத்தில் சில கதைகள் நித்தியயென வனமாயும், சர்வாந்தர்யாமியாயும் இருந்து கொண்டு, கோடானுகோடி மனிதர்களுடைய மனதில் காதல், கோபம், பயம், சோகம் முதலிய பேருணர்ச்சிகளை உண்டாக்கி வருகின்றன. இந்த 'லைலா மஜனூன்' அத்தகைய கதைகளின் ஜாதியைச் சேர்ந்தது"

இலங்கையர் கோனும் இத்தகைய கதைகளையே ஆரம்பகாலத்திலே அதிகமாக எழுதியுள்ளார் எனத்தெரிகிறது. அந்தவகையிலே தாகூர், பாரதியார், வ.வே. சு. ஐயர் முதலியோருக்கூடாக வந்த இந்தியச் சிறுகதை மரபின் உணர்வே நமது ஆசிரியரைப் பெரிதும் ஊக்கியது எனக் கருத இடமுண்டு. பழைய கதைகளைப் புது மெருகுடன் கையாள்வதிலே ஐயருக்கும் நமது ஆசிரியருக்கும் ஒற்றுமை இருப்பினும், அது ஏகதேசமே. பேருணர்ச்சிகளைச் சித்தரிப்பனவே பழங்கதைகள். ஆயினும் ஒவ்வொரு ஆசிரியனும் தந்தன் மனோபாவத்திற்கேற்பப் பழங்கதைகளிலிருந்து பொறுக்கியெடுத்துக் கொள்கிறான். தேசபக்தியையே தெய்வபக்தியாகக் கொண்ட ஐயர், தனது கதைகளிலே வீரம், தியாகம், தூய்மையான அன்பு, காதல் முதலிய உணர்ச்சிகளைச் சிறப்பித்தார். அவ்வுணர்ச்சிகளைச் சித்தரிப்பது ஐயருக்கு முடிந்த முடிபாக இருக்கவில்லை. அவற்றின் மூலம் தேசபக்தியைத் தூண்டிவிட்டார். ஆனால் அவருக்குப் பின்வந்த இலங்கையர்கோள் போன்ற உணர்ச்சிகளைத் திறம்படச் சித்தரிப்பதே உயர்கலையின் பண்பு என நம்பினார். இதன் விளைவாகவே இலங்கையர்கோளின் பாத்திரங்கள் உணர்ச்சியின் அடிமைகளாகக் காட்சியளிக்கின்றனர்.

“தமிழ் இளைஞரின் யௌவனத்தோற்றத்தைத் தியானித்து அடிக்கடி நெடுமுச்செறிந்தான்; அவளுடைய நரம்புகளில் என்றும் இல்லாத ஓர் இன்பக்கிளர்ச்சி நெளிந்து துடித்தது” (அநுலா. பக். 11)

“மரியா உன்மத்தம் கொண்டவள் போல் வெறும் வானத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள்” (மரியா மதலேனு. பக். 61)

“அவரை வருத்தியது இளமையின் மனக்காதல் அன்று; நடுத்தரவயதின் மனக்கலப்பற்ற கொடிய உடல் வேட்கை; தசையின் பிடுங்கல்” (மேனகை. பக் 69)

“அவன் இருதயத்திலிருந்து கவிபாடுகிறான். வாயிலிருந்து வெளிவரும் வெறும் வார்த்தைகளுக்கு இலக்கணவரம்பு செய்யலாம். இருதயத்தின் அழத்திலிருந்து உற்பத்தியாகும் உணர்ச்சிக்கு இலக்கணம் சொல்ல முடியுமா?” (நாடோடி. பக் 83)

மேம்பரவசத்தளாகிய அநுலாவும், வழக்கிவிழுந்தவளான மேரி மதலேனாவும், முனிவரின் தவங்கெடுத்த மேனகையும், நாடோடிக் கவிஞன் சோமசுந்தரமும், சிங்ககிரிகாவலனையிருந்த காசப்பனும் பிறரும் தத்தம் புலன்களும் உணர்ச்சிகளும் உந்த ஒழுக்கிக் கொள்கின்றனர். எந்த விதமான அறிவுக்கோ, ஆலோசனைக்கோ அவர்களுக்கு நேரமில்லை. உணர்ச்சியின் அடிமைகளாகிய அவர்கள் இறுதிவரை உணர்ச்சிக்காகவே வாழ்பவர்களாகவே தோற்றுக்கின்றனர். தம்மைத்தாமே காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியாதவர்களாகவும் பிறராலும் காப்பற்றப்பட முடியாதவர்களாகவும் அவர்கள் காட்சி தருகின்றனர். கையைப் பிசைந்து கொண்டு எதுவுஞ் செய்யத் தோற்றாத நிலையில் கதைகள் எம்மை விட்டு விடுகின்றன. ஏன். எதற்கு என்பனபோன்ற கேள்விகளுக்கே இடமில்லாது போய்விடுகின்றது. பேருணர்ச்சியைப் பகுத்தறியவும், அதுதோன்றும் சூழ்நிலையைத் தெளிவாக்கிக் கொள்ளவும் ஆசிரியர் முயலவில்லை என்னும் உண்மையே எமக்குப் புலனாகின்றது. உணர்ச்சியின் அடிமைகளுக்கு மீட்சியே யில்லைப் போலும்.

ஈரித்திர - பெளராணிகக் கதைகளோடு சமூகக் கதைகளையும் எழுதினர் ஆசிரியர். சமூகக்கதைகள் எட்டு இத்தொகுதியிலிடம் பெற்றுள்ளன. வெள்ளிப்பாதசரம், சக்கரவாகம், முதற் சம்பளம் ஆகிய மூன்றும் தலைசிறந்து விளங்குகின்றன. சமூகக்கதைகளிலும் பாத்திரங்கள் உணர்ச்சியின் அடிமைகளாகவே காட்சி தருகின்றன. எனினும் சமூகப்பின்னணியிலேயே உணர்ச்சிகள் செயற்படுவதை நாம் காணுகின்றோம். வெள்ளிப்பாதசரமும், முதற் சம்பளமும் இவ்வகையிலே ஆசிரியரது உன்னதமான சிருட்டிகள் என்பது எனது கருத்து. முப்பத்தொரு ரூபாயில் முப்பது ரூபாவிற்கு, வெள்ளிப்பாதசரம் வாங்கி மனைவிக்குக் கொடுத்து, அது சிறிது நேரத்திற்குள்ளேயே தொலைந்து விடவும் செல்லையா உணர்ச்சி வசப்பட்டு, “கொஞ்சம் கவனமாய் வாறதுக்கென்ன? உனக்கு ஆட்டம் மெத்திப் போச்சு. ஊதாரிநாய்” என்று நாவினாற் சுட்டுவிடுகின்றான். தாம் பத்ய உறவின் நிழலிலே அச்சுடு ஆறிவிடுவதைக் கதை சித்தரிக்கிறது. பாத்திரங்கள் சமூகப் பகைப்புலத்தில் இயங்குவது தெரிகிறது. உணர்ச்சிகளின் தோற்றமும், நிலையும், அழிவும் புற உலகினால் பாதிக்கப்படுவதையும் மறைமுகமாக வேனும் உணர்த்தி விடுகின்றார் ஆசிரியர். சுருங்கக் கூறின் கதையில் உண்மை இருக்கிறது. அதுவே நம் உள்ளத்தைத் தொடுகின்றது; உருக்குகின்றது; உள்ளத்தெளிவை உண்டாக்குகின்றது.

‘முதற் சம்பளம்’ என்னும் கதையும் உண்மைநிறைந்த ஒரு சிருட்டி. பதினொரு வயது நிரம்பாத “சுட்டான்” சின்னராசா சுருட்டுக் கொட்டிலுக்கு நாட் சம்பளத்தில் வேலை செய்யப்போகின்றான். தந்தையற்ற அவனைத் தாய் வேலைக்கு அனுப்பும் மனோநிலையும், பெடியனின் ‘முதல் நாள்’ அனுபவமும் அழகுறத் தீட்டப்பட்டுள்ளன. தாய்-மகன் பற்றுக்கோட்டை அடி நிலையாகக் கொண்ட இக்கதையிலே மனிதாபிமானம் மலர்ச்சியுறுவதைக் காணலாம். யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத் தமிழைக் கையாள்வதிலே ஆசிரியர் அசாதாரணமான திறமை காட்டுகிறார்.

“அதெல்லாம் வளரமுன்னுக்கு மாறிவிடும். இஞ்சைபார். நான் பிள்ளைக்குக் கொளுக்கட்டை அவிச்சு வைச்சிருக்கிறன். போய்க் கால்முகம் கழுவிப்போட்டு ஓடியா. தம்பி எங்கையடா உன்ரை உழைப்பு? எங்கே, முடிச்சை அவிழ்பாப்பம். ஓ இஞ்சை நம்பத்தான்...” என்று பொன்னம்மா கூறுகையில் (பக் 134) வாசகர் யாழ்ப்பாண வாழ்க்கையிலே காணப்படும் ஒரு சீவனுடன் ஒன்றிப்போக முடிகின்றது, உண்மையுடன் நமதுணர்வு ஒருமித்துவிடுகிறது.

ஆயினும், ஆசிரியருக்குச் சமூகக்கதைகளைவிட வரலாற்றுக் கதைகளும் பெளராணிகக் கதைகளுமே நிரம்பிய ஈடுபாட்டினைக் கொடுத்தன என்று கருத இடமுண்டு. அக்காலப்பகுதியிலே சிறப்பாகவும் இக்காலத்திலே பொதுவாகவும் எழுத்தாளர் இத்துறையில் ஈடுபாடு காட்டியுள்ளனர். ஊர்வசி,

மேனகை முடலிய புராண பாத்திரங்களைத் தாகூர் கையாண்டார்; மலையாளக் கவிஞர் வள்ளத்தோல் மேரிமதலேனா கதையைப் புதுக் காவியமாகப் பாடினர். தமிழ்க் கவிஞர் ச. து. ச. யோகியார் மேரிமதலேனா, அகல்யை முதலிய பெண்களைத் தமது பாடல்களிற் புதுமுறையிலே பாடினர். புதுமைப் பித்தனும், பி. எஸ். ராமையாவும்க் அகல்யை, மணிவாசகர், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் முதலியோரை இக்காலக் கண்ணோட்டத்திலே அலசியுள்ளனர். சற்றுப் பிற்பட்ட காலத்திலே, திரௌபதை, நக்கீரர், அருணகிரி, முதலியோரைக் கதாபாத்திரங்களாகக் கொண்டு சிதம்பர ரகுநாதனும், கு. அழகிரி சாமியும் அற்புதமான சில கதைகளை எழுதியுள்ளனர். புத்தரைக் கதாபாத்திரமாகக்கொண்ட உரைச்சித்திரங்கள் அனந்தம். எனினும் இந்தப் பின்னணியில் வைத்துப் பார்க்கும் பொழுது இலங்கையர்கோன் எழுதிய புது மெருகுக் கதைகளில் 'புதுமெருகு' குறைவாகவே காணப்படுகிறது. வரலாற்றறிவு, மனோதத்துவம், உள்பாடு பாடு முதலிய இயல்களின் துணைகொண்டு "ஆராய்ந்து" எழுதாமல் பழைய கதையையே கவிதாநயமிக்க நடையில் திருப்பிச் சொல்கிறார் ஆசிரியர். அநுலாவும், சிகிரியாவும் வெறும் வரலாற்றுக் கதைகளே. பெரிய மனிதரிடமே பேருணர்ச்சிகள் இயல்பாகக் காணப்படமுடியும் என்னும் எண்ணம் ஆசிரியரது உள்ளத்தின் ஒரு மூலையில் ஒளிந்து கொண்டிருக்கக் காணலாம். சமூகக் கதைகளில் இடம் பெறும் சாதாரண

பாத்திரங்களின் உணர்ச்சிகளை வருணிக்கையிலே, அவற்றை 'உயர்த்தி'க் காட்ட விரும்பும் ஆசிரியர் அப்பாத்திரங்களை 'அரசு' நிலைக்கு உயர்த்திவிடுகின்றார். வரலாற்றுக் கதைகளின் 'மிச்சசொச்சம்' இப்பண்பு என்றே கூறத்தோன்றுகின்றது. சாதாரண மனித உணர்ச்சிகள் ஆசிரியருக்குத் திருப்தியளிக்காததையே காட்டுகின்றது. பேருணர்ச்சி! அதுவே இலட்சியமாக இருந்தது.

"தம்பி! இது நாட்டுப் பெண்கள் போடுகிற கால்ச் சங்கிலி அல்ல. ராசாத்தியின் கால்களுக்கேற்றது. இந்தியாவிலிருந்து ஸ்பெசலாய் வந்தது." (பக். 5; வெள்ளிப் பாதசரம்.)

"அமீனா வீற்றிருந்தாள் - இருந்தாள். அதுவும் வெண் மணல் விரித்த கடற்கரையை அடுத்து நிற்கும் தாழை மரங்களுக்குக் கீழ் ஒரு மகாராணியாக வீற்றே இருந்தாள்." (பக். 45. தாழை நிழலிலே)

"அரசகுமாரிகள் அழுவதில்லை. அது அவர்கள் அழகுக்கும், மென்மைக்கும், மனவவராக்கியத்திற்கும் ஒரு இழுக்குப் போலும்" (பக். 115. மச்சாள்)

ஈதாரண சூழ்நிலையில் உணர்ச்சிகளின் இயக்கத்தைக் காட்டும் வெள்ளிப் பாதசரம், முதற் சம்பளம், சக்கரவாகம், மச்சாள் ஆகியன ஆசிரியரின் பேச்சுத் தமிழ் நடைக்கும், மனிதாபிமானத்திற்கும், சான்றாக நின்று அவருடைய கலைத்திறமைக்குக் கட்டுரை செய்கின்றன, ஆனால் சாதாரணத்திற்குள் 'அசாதாரண'த்தைக் காண ஆசிரியர் முனையும்

யாழ்ப்பாணத்தில் புதிய சைவ ஹோட்டல்!

கிருஷ்ண

பவான்

உரிமையாளர் : சி. ந. முத்துத்தம்பி.

35, காங்கேசன்துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

- ☼ சுவையான சிற்றுண்டிகள்.
- ☼ சுத்தமான போசனம்.
- ☼ குளிர்பானங்கள்.
- ☼ பசும்பால்.

சகலவித சாய்ப்புச் சாமான்கள் நிதான
விடையில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

கல்யாணங்கட்கும் மற்றும்விசேட
வைபவங்கட்கும் பலகாரங்கள்
குறித்த நேரத்தில் ருசியுடன்
செய்து கொடுக்கப்படும்.

Krishna Bhawan

Prop: S. N. MUTHUTHAMBY

35. K. K. S. Road

::

JAFFNA

போது அனாதை, தாழை நிழலிலே முதலிய கலைப்பண்பு குறைந்த கதைகள் தோன்றிவிடுகின்றன. அதாவது அனாதை, தாழை நிழலிலே முதலிய கதைகளில் ஆசிரியர் கூறும் உணர்ச்சிகள் கதையிலிருந்தோ, கதாபாத்திரங்களிலிருந்தோ பிறப்பனவாக இல்லை. மாறாக, ஆசிரியரின் மனவுணர்ச்சிகளாகவே அமைந்து கிடக்கின்றன. இவ்வண்மை ஆசிரியருக்குத் தெரியாமலில்லை. பலவீனத்தை நன்கு அறிந்ததன் காரணமாகவே, அமீனாவை அரசியாக ஒப்பிடும், அனாதை என்னும் கதையிலே அணிந்துகூசுகளை உவமையாக்கியும் 'தொய்'விற்கு ஈடுகட்ட முனைந்துள்ளார். ஆனால் அம்முயற்சி கதைகளின் வெற்றிக்கு அனுகூலமாயில்லை.

கதைகளின் பிரதானமான பண்பு - சிறப்பு - அவற்றின் நடைச் சிறப்பாகும். ஆசிரியருடைய பாத்திரங்கள் உணர்ச்சி மயமாக காட்சியளித்தால் அதற்கு ஏதுவாக இருப்பது காவியநயமும், மோகனமும், இசைநலமும் பொருந்திய உரைநடையாகும்.

“கம்பனும், காளிதாசனும், இளங்கோவனும், திருத்தக்க தேவனும், சாத்தனும், மணிவாசகனும் - இவர்கள் தான் என்னுடைய தெய்வங்கள்; தமிழ் மொழியின் கன்னித் தன்மையிலும், தமிழ்ச் சொல்லின் இசையிலும், தமிழ்ப் பாட்டின் மோகனத்திலும் நான் நம்புகிறேன். இனி வரப்போகும் தமிழின் மறுமலர்ச்சிக்கு வந்தனை செய்கிறேன்”

இவ்வாறு நாடோடிக் கவிஞன்

சோமசுந்தரம் கூறுகின்றான். அது ஆசிரியரின் குரல் என்று இனங்கண்டு கொள்வது கடினமான காரியமன்று. அதைப் போலவே பிறிதோரிடத்தில் (பக் 92) பிறவிக் கவிஞன் பின்வருமாறு கூறுகின்றான்.

“காளிதாசனுடைய ஒப்புயர்வற்ற தெய்வக் காவியமாகிய இரகுவம்சத்தைச் சுவைநந்தி உயிரற்ற வெறும் சொற்குவியலாகத் தமிழில் மொழி பெயர்த்த அரசகேசரியின் சகாக்களிட்டுருந்து நான் வேறு என்ன எதிர்பார்க்க முடியும்? பழமை பழமை என்று பிதற்றிக் கண்களை மூடிக்கொண்டு தம் அற்ப திறமையில் இறுமாந்து உட்கார்ந்திருக்கும் இவர்களுக்குப் புதுமையும் முற்போக்கும் எங்கே பிடிக்கப்போகிறது. திருக்கோவையாரைப் படித்துவிட்டு அதில் வெட்டவெளிச்சமாயிருக்கும் அழகையும் ஜீவனையும், ஓசையையும் தேனையும் அமுதத்தையும் சுவைத்து உணர அறியாது, அதற்குள் வேறு ஏதோ சித்தாந்தக் கருத்து மறைந்து கிடக்கிறது என்று பாசாங்கு செய்யும் இந்தப் பழமைப்புலிகளா.....?”

இலங்கையர்கோன், தான் எழுதத்தொடங்கிய காலத்திலே தமிழிலக்கிய உலகிலே “ஆட்சி” செலுத்திய “பண்டித” மரபிற்கு எதிராகக் குரல் கொடுத்தார்; கண்மூடித்தனமான ஒழுக்கமரபை எதிர்த்தார்; கு. ப. ரா. வும் ந. பிச்சமூர்த்தியும், பி. எஸ். ராமையாவும், புதுமைப்பித்தனும், க. நா. சு. வும் அதே காலப்பகுதியில் அவ்வாறே செய்தனர்.

“அண்ணார்ந்து
கொட்டாவி விட்டதெல்லாம்
கூறுதமிழ்ப் பாட்டாச்சே
முட்டாளே
இன்னமுமா பாட்டு?”

என்று பண்டித பரம்பரைக்குப் பாட்டடி கொடுத்தார் புதுமைப் பித்தன். ஆனால் மேற்கூறிய சமகாலத்து எழுத்தாளர் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு திசையிற் சென்றனர். கு. ப. ராவும், இலங்கையர்கோனும் ஏறத்தாழ ஒரே திசையிற் சென்றனர். காவிய ரசனையும், இசைப்பற்றும் இருவருக்கும் பொது; ஆண் — பெண் உறவு என்ற பொருளைக் கையாண்டதிலும் இருவருக்கும் பொதுமையே காணப்படுகின்றது. கு. ப. ரா. தொடர்ந்து சிறுகதைகள் எழுதியபடியாலும், தனது பிராமண சமூகத்தின் புரையோடிய புண்களைச் சிறிதளவாவது உற்றுப் பார்த்த படியாலும், சிறுகதை இலக்கியத்திற்குத் தனது பங்கைக் கணிசமான அளவு செலுத்த முடிந்தது. நமது ஆசிரியரோ ஒரு குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியிலே சிறுகதை எழுதுவதையே விட்டுவிட்டிருந்தார்.

புதுமையும், மறுமலர்ச்சியும் பூத்துக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டுணர்ந்த பெருமையும், அதிலே உடனடியாகப் பங்கு கொண்டிருண்ணுணர்வும், பழமையை எதிர்த்த பண்பும், புதிய உரை நடை ஒன்றை வளர்த்தல் அவசியம் என்னும் தெளிவும் அன்று இலங்கையர்கோனுக்கு ஈழத்து இலக்கிய மன்றத்தில் முன்வரிசையையையும் தலைமைத் தானத்தையும் அளித்தன. நமது பிரதேசப் பேச்சு

வழக்கினையும், வாழ்க்கை முறையினையும் கூர்ந்து நோக்கி அவற்றை இலக்கிய மாக்கிய பெருமையும் அவருக்குண்டு. இவையாவற்றிற்கும் பொருத்தமான சின்னமாக அமைந்துள்ளது இத்தொகுதி. ஆனால் கலைஞனைப் பற்றியும் கலையைப்பற்றியும் ஆசிரியர்கொண்டிருந்த ஒரு தலைப்பட்ட சமனாகருத்து பிற்காலத்தில் அவரின் வளர்ச்சிக்குத் தடையாகவே இருந்துள்ளது. ஆசிரியரிடம் குடி கொண்டிருந்த “கலைஞன்” கடைசிவரை இயங்கிக் கொண்டிருந்தான். ஆயினும் அவன் பொதுமையுணர்ச்சிக்கு அப்பாற்பட்டவகைத் தன்னைக் கருதிக்கொண்டபடியால் சில முரண்பாடுகள் இருந்தன. உலக இலக்கியங்களின் வரலாற்றினைப் படிக்கும் போது, உணர்ச்சி முதல்வாத (Romantic) எழுத்தாளர் பலர் தவிர்க்கமுடியாதபடி, தனிமனித வாதத்திலே சென்று சேருவதைக் காணலாம். சிருட்டி எழுத்தாளனைக் கலைஞரை மதித்துச் சமூக அந்தஸ்து அளிக்காத சமூகத்திலே எழுத்தாளருக்கு இத்தகைய “தனிமை” ஏற்பட்டுவிடுவதுண்டு. இந்த மகத்தான விதிக்கு நமது ஆசிரியர் விதிவிலக்கல்லவே. தனிமை உணர்ச்சி ஏற்படவும் தனது சமூகத்தைப் பற்றியும் தான் வாழும் காலத்தைப்பற்றியும் சிந்திக்கத் தொடங்குகிறான். இந்த உணர்வு எப்படி வெளிப்படுகிறது? “உலகம் அவருடைய பெருமையை அறியவில்லை. அவர் மனிதர்களுக்குள்ளே ஒரு மன்னவன். அவர் செய்தபிழை ஒன்றுதான். தான், பிறக்கவேண்டிய காலத்துக்கு முன்று நூற்றாண்டுகள் முந்

திப் பிறந்துவிட்டார். அவ்வளவு தான்', (நாடோடி. பக். 94)

ஆசிரியருடைய பாத்திரமான இயற்கைக் கவிஞன் சோமசுந்தரம் பற்றி அவனது "வைப்பாட்டி" ("உலகம் அவனை வைப்பாட்டி என்று கூறிக் கொள்கிறது. அதனால் என்ன? மூட உலகம்..." பக் 80) கூறுகின்றான்! இதே சுருதியிலே புதுமைப்பித்தன் ஒரு சந்தர்ப்பத்திலே தான் பத்து நூற்றாண்டுகள் முந்திப் பிறந்துவிட்டதாக விரக்தியோடு கூறிக்கொண்டார். உண்மையில் நமது ஆசிரியர் மூன்று நூற்றாண்டுகள் முந்திப் பிறக்கவில்லை; புதுமைப்பித்தனும் ஆயிரம் ஆண்டுகள் முந்திப் பிறக்கவில்லை, நமது காலத்திலேதான் வாழ்ந்தவர்கள். நமது காலமே அவர்களின் இலக்கியங்களிற்காணப்படுகின்றது. உடன் பாடாகக் குறைவாகவும், எதிர்மறையாகப் பெரும்பாகமாகவும் காணப்படுகின்றது.

இந்தக் கண்ணோட்டத்திலே பார்க்கும்போது, வெள்ளிப்பாதுசரம், ஈழத்திலே முப்பதாண்டுகளாக வளர்ந்துள்ள 'மறுமலர்ச்சி' இலக்கியத்தின் வரலாற்றுக் கண்ணாடியாக ஒளிக்கின்றது. இத்தொகுப்பிலடங்கியுள்ள கதைகள் நமதுசொத்து; பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த சிலகதைகள் என்ற நிலைமைபோய், எமது இக்காலத் தமிழிலக்கியத்தின் பகுதியாகிவிட்டன இக்கதைகள். யாவற்றிற்கும் மேலாக இத்தொகுதியானது, நமது காலத்தில் எழுத்தாளனுக்கும் சமுதாயத்திற்கு முள்ள அமைதியையும் முரண்பாட்டினையும் துலக்கும் இலக்கியச்

சாசனமாகவும் அமைந்து விளங்குகின்றது. வரலாற்றை உண்டு பண்ணிய ஒருவர், அதே வரலாற்றுள் தமக்கொரு இடம் பெற்று விட்டார்.

ஐவான் துர்கனீவ் எழுதிய முதற்காதல் என்னும் ருசியக் கதையை வெளியிட்டவர்கள் அலயன்ஸ்கம்பெனியார் அல்லர். (பதிப்புரை பக். 1) கலைமகள் வெளியீடு அந்நூல். மதிப்புரை 'வழங்கி'யுள்ள கி.வா.ஐ. பட்டும் படாமலும் எழுதியுள்ளார்.

இலங்கையர்கோன் எழுதியுள்ள பிற சிருஷ்டிகளையும் நூல் வடிவிற்கொண்டுவரப் பதிப்பாளர்கள் திட்டமிட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. அது வரவேற்கப்படவேண்டிய முயற்சி. ஏனெனில் இன்று எமக்கு நூல்களே அதிகமாகத் தேவை நல்லநூல்கள் வெளிவருவது யாவருக்கும் மகிழ்ச்சியைத்தானே யளிக்கும். இலங்கையர்கோனே எதிர்த்த பத்தாம் பசலிகள் - வரட்டுப்பண்டிதர்கள் - அன்றும் இன்றும் என்றும் 'நொட்டை; 'சொட்டை' சொல்லிக் கொண்டே இருப்பார்கள்; ஆனால் சிருஷ்டி இலக்கியங்கள் எவருடைய உத்தரவையும் கேட்டு நிற்பனவல்ல. அவை வந்து கொண்டேயிருக்கும். இலங்கையர்கோன் நூல்களும் அந்த எழுச்சிமிக்க வரிசையில் முதலிடத்தில் நிற்கட்டும். அதற்கு எல்லாத்தகுபும் அவற்றிற்குண்டு!

இறைவனருட் பிரசங்கக் கடாட்சக் கவி

மீ. முஹம்மது ஷரீப்

அ. ஸ. அப்துஸ் ஸமது

நம் மத்தியில் வாழும், ஈழத்து முஸ்லிம் கவிஞர்களையும், அவர்தம் கவிதைகளையும், விமர்சனக் கண்ணோட்டத்தில் அறிமுகம் செய்ய விழைந்த நான், முதலில் பழமை தழுவி கவிஞரொருவரையே எடுத்துக் கொண்டேன்.

ஐ. அப். மீ. முஹம்மது ஷரீப், மன்னாற்பகுதி, முசலியைச் சேர்ந்த 'கொண்டாச்சி' என்னும் கிராமத்தவர். இயற்கையான கவிவளம் நிறைந்தவர்.

இவரிடத்தமைந்துள்ள, கவிதையாற்றலும், சொல்லாட்சியும் பெரிதும் வியப்புக்குரியது; இவருடைய கவிதைகளில், வித்துவச் செறிவு நிறைந்திருக்கும். அரும்பதங்களை மிகுதியும் கையாள்வார். அவையும் சொற்புணர்ச்சி மிக்கிருக்கும். புதுமைக்காலத்தவராயினும், பழமை மரபையே பின்பற்றுகிறார். இன்றைய புதுமைக் கவிஞர்கள் கூட இவருடைய கவிதைகளை அர்த்தம் தெரிந்து படிப்பது ஐயமே.

பத்திரிகை வானில் பவனிவராத இக்கவிஞர், இதுவரை மூன்று நூல்களை மட்டும் இடற்றி வெளியிட்டுள்ளார். அவற்றுள்ளொன்று

'கௌது நாயகர் காரணப்புராணம். இது இஸ்லாத்தின் மாபெரும் ஞானியான, கௌதுல் அஸ்லம் முஹியீதீன் அப்துல் காதிரி ஜீலானி, அவர்களின் சரிதையைக் கூறுகிறது. காப்பிய இலக்கணங்களுக்கமைவாக இயற்றப் பெற்ற இந்நூல் 23 படலங்களில் 1012 விருத்தங்களை யுடையது. இந்நூலின் கடவுள் வாழ்த்துப்படலம்,

ஈழத்திலே கவிதை ஆக்கும் ஆற்றல் நிறைந்த முஸ்லிம் கவிஞர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். விமர்சனக் கண்ணோட்டத்துடன் அவர்களை அறிமுகம் செய்து வைக்கிறார் சிறுகதை எழுத்தாளரான அ. ஸ. அப்துஸ் ஸமது. இப்புதிய கட்டுரைத் தொடர் நலன் பல பயக்கும் என நம்புகின்றோம்.

நாதமாயதனினுள்ளாகியேயெழு
நாதமேயட்வூர
நவம தாயதித்
தேதமின் மறை
மொழியாக
வெங்கணும்
வேதமகரமதாய்
விளங்குமாதி

[யே

என்ற செய்யுளோடு தொடங்குகிறது. பாடல்களில் வழக்கிலுள்ள

அறபுச் சொற்களும், வட எழுத்துக்களும் அடிக்கடிவரும். இவரது நூலைப் படிக்கும் போது, வித்துவச் சிறப்பு மிகுந்த பாடல்கள் இயற்றப் பெற்ற நாயக்கர் காலச் செய்யுட்களைப் படிப்பது போன்ற ஒருணர்வே தோன்றும். பாடலமைப்பும், முறையும் முற்றும், மரபு இலக்கியங்களைப் பின்பற்றியே

செய்யப்பட்டனவாகும். நாட்டுப் படலத்தில், மருதநில வர்ணனையில் பெண்கள், நெற்போர் குவிக்கும் காட்சியொன்றைக் காட்டுகிறார் கவிஞர் முஹம்மது ஷரீப்:-

மருங்கு லொசியக் குலுங்க நகில்
மார்பி னிடை நீ ளணிவடங்க
ளொருங்கு புரள அரி அரிவு
ருவிளி தானே யென நடந்து
சுருங்க ளறியாக் கதிர் மணிக்க
ளங்க டொறினுங் கடைசியர்கள்
பெருங்கல் யாணக் கற்பலபோற்
பிரிச மொடு நெற் போர் செய்
[வார்

நாட்டுவளம் கூறும் பிறிதோர் பாட்டில் பகுதாது நாடெங்கும் மட்டுமின்றி காடுகளிற்கூட மணிகள் நிறைந்து, அந்நாடு செல்வச் செழிப்புடன் திகழ்வதைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார்.

வரை நிரை மணியுங் கானில்
வளந்தரு மணியு மார்க்குந்
திரைநிறை மணியு மன்னன்
திருப்பதி மணியும் யாவும்
நிரை நிறை நாட்டின் மேவு
மணியினால் நிமிரு மாகில்
வரையருப் பெருக்க மார்சு
வன மென வறைய லாமால்

புலவர் செய்த மற்றுமொரு நூல், முத்திச்சுடர்; இது இஸ்லாமியர்களுக்குச் சொந்தமான பாடல் வகைகளுள் ஒன்றான 'முஜாத்து' வகையைச் சேர்ந்தது. தூய்மை நெறியை விரும்புகின்ற புலவர், இறைவனிடம் அத்தகைய வாழ்வொன்றை வேண்டிப்பாடுகிறார். தமிழ் நெடுங்கணக்கிலுள்ள இரு நூற்றி நூற்பத்தேழு எழுத்துக்களில், முதன் மொழிக்கிடம்பெருத தொண்ணூற்றிரண்டு எழுத்துக்களைத் தவிர்த்து, மற்றைய நூற்றி ஐம்பத்தி ஐந்து எழுத்துக்களும், ஒவ்வொரு கவியின் முதலட்சரமாகவும் வரும்படி இந்நூலை இயற்றியுள்ளார் புலவர். ஆதலால் சில கவிதைகள், வட மொழி, ஆங்

கிலம், அறபு, உர்து, சொற்களைக் கொண்டும், தொடங்குகின்றன. தத்துவம் பொருள் கூறும் அறபுச் சொற்களும் இடையிடையே கலந்து வருகின்றன.

பூவாரி பொன்மதிதேர்
பூட்கை புகழ் சீர்மணி எல்
கோமாரி நீரமுதம்
கூவெழுத்து-மாஏரி
ஆரணம் சொல் பார்த்திருவோ,
டானவை யெல்லா மமைத்தோன்
காரணமிந் நூலுரைக்கக் காப்பு.

என்று இருபத்திரண்டு மங்களச் சொற்களாலும் காப்புச் செய்யுளைத் தொடங்கும் இந்நூல்

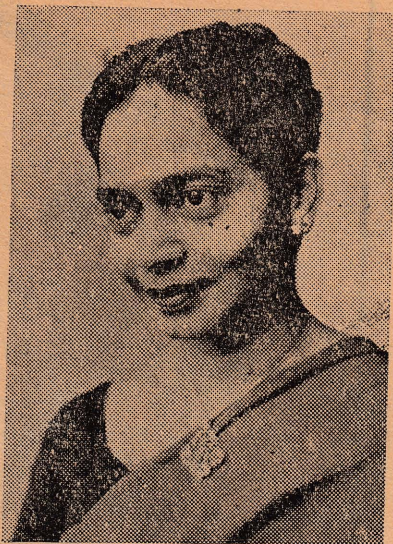
பூமீ தெவருந் தழைத் தோங்கப்
புணரி யெனவே புனல் சொரிய
மா,மீ தாக நெல் விளைந்து
மனைகள் நிறைய வெஞ்ஞான்றுந்
தே,மீ, தானவுனை வணங்கச்
செப்பும் முத்திச் சுடர் வளர
நே,மீ, தான கருணை செய்வாய்
நிதமும் புவியாள் றஹ்மானே.

என்ற விருத்தப்பாவோடு முடிகிறது. இந்நூலில் நபிகள் பேரில் சலவாத்துப் பாடலொன்றும் இவரது ஞானகுருவான அப்துல் காதிரி பேரில் ஒரு தோத்திரப்பாவும் அனுபந்தமாக இடம் பெற்றுள்ளன. இந்தத் தோத்திரப்பாக்கள் இதழிரண்டும் ஒட்டாதபடி பாடக் கூடிய ஒரு வெண்பாவையும், பத்து ஆசிரிய விருத்தங்களையுமுடையன. இதோ அவற்றுள் ஒருபாடல், இதழொட்டாமற் படியுங்கள். ஆனால் பல்லோடு நாக்கொட்டும்படி பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

கத்தனருளிற் சிறந்திட்ட
[கருணாகரக்
காரண னந்த நாதா
காசினியை யாளரசுந் கரசராகியே
காதிருய் நின்ற நாதா
அத்திரியினைக் கானில் சுட்டாவ
[ளித்தநல்
லருளே சிறந்த நாதா

உரிமையை நிலைநாட்டுவார்களா ?

“என்கடன் பணிசெப்து சிடப்பதே” தனது வாழ்க்கையின் இலட்சியம் எனக்கூறிக்கொள்ளும் திருமதி மீனா இரத்தினம் கொழும்பு மாநகர சபையின் உணுப்பிட்டி வட்டார அங்கத்தவராக மீண்டும் தெரிவுசெய்யப்பட்டிருக்கின்றார். இவர் காலஞ்சென்ற குமாரன் இரத்தினம் அவர்களின் அன்பு மனைவியார். கணவன் இறந்த பின்பு அவர் விட்டுச்சென்ற பொதுப்பணியை 1957-ம் ஆண்டு தொடக்கம் மாநகர சபை அங்கத்தவராக இருந்து செய்துவருகின்றார். ஏழை மக்களின் நல்வாழ்விற்காக உழைத்துவரும் இவர், தனது தொகுதியின் முன்னேற்றத்திற்காக பல சேவைகள் செய்துள்ளார்.

மீனா இரத்தினம் (சுயேச்சை)

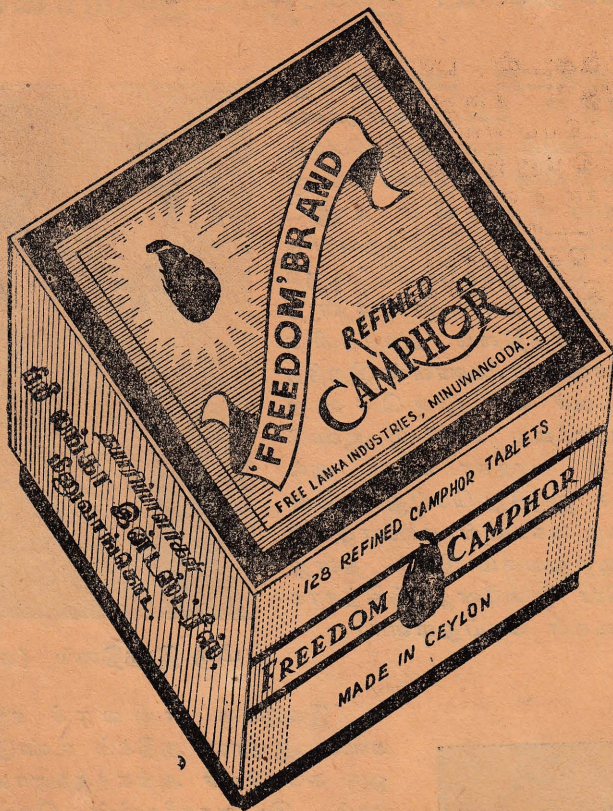
இவருக்கு எல்லாச் சமூகத்தவர்களின் ஆதரவு அதிகம் உண்டு. இவர் ஒரு சுயேச்சை அங்கத்தவராக இருந்தாலும், இடதுசாரிகளின் கொள்கைகளை ஆதரிப்பவர்.

கொழும்பு மாநகர சபையில் ஒரே தமிழ் பெண்மணியாக இருக்கும் இவர். “தமிழ் உரிமைக்காக தன்னால் இயன்ற மட்டும் பாடுபடுவேன்” என்று கூறுகின்றார். இவர்தொண்டு நீழீழி வாழ்க!

திரு. கதிரவேலு ஆக்சாரி (ஐ. தே. க.)
அடுத்த இதழில் இவர்பற்றிய கட்டுரையைக் காணலாம்.

இலங்கையில் முதல்தரமான உன்னத தயாரிப்பு இதுவே!

ஆலய தேவைகளா ?

அலங்கார வைபவங்களா ?

இன்றேல் சுபகருமங்களா ?

புதிய நறுமணம் கமழும் மிருக நெய் கலப்பற்ற

உண்மையான பிரீடம் மார்க்

க ர்பூ ர ம்

உங்களது சகல தேவைகளையும் பூர்த்திசெய்யத் தயாராயிருக்கிறது!

இஃது அரசாங்க அனுமதிபெற்ற ஒரேயொரு

உள்நாட்டு உற்பத்தியென்பதை மறக்கவேண்டாம்!

விபரங்களுக்கு:

Grams : KANKEYAN

Free Lanka Industries

Minuwangoda - Ceylon.